

POLICISTA č.8/2008 – Ročník 14.
z obsahu

Na titulní straně foto Václava Šebka

slovo policejního prezidenta

Další přidaná hodnota.....6

otázky pro...

...prezidenta české sekce IPA
plk. Josefa Nerudu.....7

z domova

Zpět k policejní práci.....8
10 000 zájemců o práci u Policie ČR.....9

reportáže

Třaskavé setkání.....2-5
Policejní budova ozdobou města.....20-23
Léto, děti, policie.....44-47

zahraničí

Krádeže benziny v USA.....10
Řidiči neumějí správně brzdit.....11
V Moskvě o právech nezletilých.....12
Výroba zbraní v USA.....12-13

případ skončil

Vyděračův internetový bič.....14-15

pravidla slušného chování

Chůze, pohyb, doprava.....16-17

internet

Našli jsme pro vás na internetu (8).....18

součinnostní cvičení

EXTRÉM 2008.....19

sport

Na střelnici v Žalanech.....25
Vavřín koním sluší.....44-45

jak to chodí jinde

Bombové útoky na ruská letadla v roce 2004.....26-27

portrét

Zločin běžnou logiku nemívá.....28-29

školství

Funkce jsou pomíjivé.....30-31

povídka

Žárlivec.....32-33

křížky u silnice

Nepřiměřená přesila.....35

z policejních archivů

Objektivně nechtěná smrt.....36-37

ME ve fotbale

Od fanoušků pro fanoušky.....38-39

kultura

Kdo chce zabít šéfkuchaře.....40
Když se z herce stane režisér.....40

seminář

Kam až Komenský nedošel.....41

**„EXTRÉM 2008“
– SOUČINNOSTNÍ
CVIČENÍ
(str. 19)**

**POLICEJNÍ
BUDOVA
OZDOBOU
MĚSTA
(str. 20-23)**

**NA STŘELNICI V ŽALANECH
(str. 25)**

**BOMBOVÉ ÚTOKY
(str. 26-27)**

**OD FANOUŠKŮ
PRO FANOUŠKY
(str.38-39)**

**ŠAMURAJE SE
DĚTI NEBÁLY
(str. 48)**

**Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR,
odbor prevence kriminality**

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 816 570 až 577. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém
PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzerá-
tech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Adresa redakce: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4 Tel: 974 816 571, fax: 974 816 846
e-mail: redakce@mvcr.cz, http://www.mvcr.cz/casopisy/policista

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: **Předplatné tisku, s. r. o.** Obchodní úsek Hvozdňánská 5-7 CZ – 148 31 Praha 4 **Roční předplatné** činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.

Redakční uzávěrka 11. 7. 2008. Číslo 8/14. ročník vychází 8. 8. 2008.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštepňový závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996.

Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor.

Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

TŘASKAVÉ SETKÁNÍ

NÁSTRAHA

Nástrahou mohla být každá chvíle. Plechový kufřík mohl každou chvíli explodovat. Nástražných systémů je spousta, někdy stačí nebezpečným zavazadlem jen pohnout, jindy dojde k výbuchu po nadzvednutí víka, jsou dokonce senzory, které reagují na hluk a neštěstí způsobí i hlasitější slovo.

Pyrotechnici připravili rozstřelovač. V podstatě jde o takový dálkově ovládaný samostřel, někdy používá silný proud vody, nebo speciální projektil, odborníci vědí, jaká munice je v dané situaci nejvhodnější.

V bezpečné vzdálenosti všechno sledovala různorodá skupina přihlížejících. Francouzi, Angličané, Dánové, Němci, deset států vyslalo své zástupce do výcvikového prostoru v Boleticích.

Angličan v šedivém overalu mávl rukou. Pal! zavelelo gesto. Ozval se výstřel, proděravělý kufr odletěl o několik metrů dozadu, nic dalšího se nestalo. Tentokrát uvnitř žádná výbušnina nebyla.

BABYLON

Babylonští pyrotechnici v Boleticích stavěli amatéři. Kdyby šlo o skutečné odborníky, dohodli by se i přes zmatení jazyků, společná profese je nadnárodní. Na pátém setkání pyrotechniků s mezinárodní účastí ve vojenském výcvikovém prostoru v Boleticích sice byli k dispozici tlumočníci, ale moc se nenadřeli. Experti na výbuchy si rozuměli perfektně.

„Vlastně nás tenkrát, před šesti lety, ani nenapadlo, do jaké šíře se celá záležitost rozroste,“ poznamenal jeden z hlav-

ních organizátorů a tiskový mluvčí Karel Ludvík.

„Na začátku jsme byli tři. Za vojáky já a kolega Ivan Novotný z Bechyně, za policisty Ladislav Zágiba z policejní Správy Jihočeského kraje. Uvědomili jsme si, že vedle odborných konferencí, kde se scházejí špičky resortů, chybí nějaké setkání řadových pyrotechniků, kde by si mohli předávat zkušenosti z nejběžnější praxe. Jinak totiž pracuje armáda, jinak policie, sousední státy mají

také své specifické postupy, a pokud by se všechno podařilo zkombinovat, mohlo by to profesi náramně prospět. Samotný nápad by ovšem mnoho neznamenal, kdyby nám nevyšli vstříc armádní i policejní velitelé. Za všechny jmenuji alespoň podplukovníka Janíka, který pro podobná setkání otevřel dveře do vojenského výcvikového prostoru v Boleticích, kde jsou i dostupné možnosti ubyto-

armády či policie. Například některé typy nových pyrotechnických robotů nebo bombdeky, které zabraňují rozletu střepin a omezují účinky výbuchu.“

DÁVNÉ KOŘENY

Dějiny pyrotechniky se táhnou od úsvitu věků a těžko hledat nějaký přesný začátek. Řecký oheň například, to byla tajemná směs hořčic i pod vodou, která pomohla Byzantské říši zlikvidovat arabské nájezdy nebo zničit vojsko kyjevské- ho knížete Igora. Strašlivá zbraň se pou-

teroristický atentát, který si Angličané dodnes pravidelně připomínají každého pátého listopadu. V roce 1605, za panování protestantského Jakuba I., se skupina katolických spiklenců rozhodla vyhodit do povětří budovu anglického parlamentu. Výbuch byl naplánován na dobu zasedání obou sněmoven, na kterém měl být přítomen i král. Sklepy pod budovou byly zavezeny sudy se střelným prachem, doutnáky byly připraveny. Ke zmaření atentátu vedla náhoda. Jeden ze spiklenců poslal svému příteli anonymní dopis, v němž ho varoval a doporučoval, aby se

Vcelku jednoduché zařízení, které pomocí stanu a dekontaminační pěny dokáže zlikvidovat špinavou bombu

Bez ohledu na různost jazyků si experti vzájemně rozuměli

parlamentní schůze neúčastnil. List převzala královská ochranka, která odhalila nejen připravené nálože, ale zadržela i hlavního organizátora atentátu, jistého Guy Fawkesa, se zapáleným luntem v ruce. Přestože v té době ještě neexistovaly přesnější propočty ničivých účinků detonace, z množství střelného prachu bylo zřejmé, že nebyť policejního zásahu, ubíraly by se dějiny mocné Anglie poněkud jinou cestou.

ŠPINA VÁ BOMBA

Na boletickou střelnici praží sluníčko a zástupce jedné britské firmy předvádí stan. Vypadá obyčejně a skromně, za deště by potěšil každého vodáka či trampa. Jenže tentokrát nejde o žádné turistické vybavení.

Špinavé bomby představují vážné nebezpečí, zvláště pokud se dostanou do rukou teroristů. Jedná se o nálože obsahující vedle klasické výbušniny také radioaktivní či biologický materiál, jejichž explozí může být zamořen poměrně veliký prostor.

Názorná ukázka předvádí takový výbuch. Ohlušující rána, gejzír hlíny prachu a dýmu. Mírný vítr pak posouvá temný mrak nad boletickými stráněmi.

Druhý pokus se stejnou náloží. Odborníci překrývají bombu malým stanem,

Uznávané pyrotechnické firmy předváděly nejnovější techniku

vání. A zájem v řadách pyrotechniků překonal všechny předpoklady. Pokud jsme v prvním roce měli přibližně padesát hostů, letos už se blížíme k dvěma stovkám, z původních tří zahraničních delegací je jich dnes deset. Pětidenní program je rozdělen na dopolední a odpolední bloky, před obědem přednášky a odborné referáty, po něm praktické ukázky a předvádění novinek v terénu. Řada pomůcek se na našem setkání objevila poprvé a dnes už patří k běžnému vybavení

žívala téměř osm století, poslední zpráva o jejím nasazení je z doku 1453, z času obléhání Cařihradu Turky. Později bylo toto snad nejpřísněji strážené vojenské tajemství zapomenuto a dodnes o složení zápalné směsi kolují pouze dohady.

Střelný prach, to je další kapitola, která by mohla stát u zrodu pyrotechniky. Zřejmě byl vynalezen v Číně a původně byl používán k výrobě petard a slavnostních ohňostrojů. Ve třináctém století pronikl do Evropy, kde se postupně rozvinula výroba palných zbraní, což předznamenovalo konec slávy obrněného rytířstva.

Za zmínku možná stojí i jeden vpravdě

Rozstřelovače jsou ovládány dálkově

a pak překvapeně pozoruje policisty přehající z budovy dveřmi a okny. První zkoušku, jak reaguje nálož na pohyb, totiž předvedl takový člověk osobně a má víc štěstí než rozumu, že to přežil.

Druhý typ tvoří zpravidla moderní sběrači pokladů, co s minohledáčkami obcházejí kraj ve snaze najít nějaké vzácné kovové

Jednotlivé ukázky vyvolávaly odborné debaty

kteří je vzápětí naplněn rychle tuhnoucí pěnou.

Teď! Dochází k odpálení, ale rána je jen tlumená, zdá se, že se do okolního prostoru nedostalo vůbec nic. Specialisté na dekontaminaci mají ulehčenou práci.

Vývoj oboru nazývaném pyrotechnika má prudké tempo. Přicházejí nové typy trhavin i nástražných systémů, práce v oboru nutí člověka neustále se učit. Kdysi se říkávalo, že žádný pyrotechnik nemá čas zestárnout. To už našťástí dávno není pravda. Těžkých a smrtelných úrazů je v této profesi v České republice minimum, což je statistický fakt, který se sluší zaklepat na dřevo.

NÁLEZCI MUNICE

Cvičištěm otrásla další exploze, malý knírač, který se ocitl mezi obecnstvem, ani nemrkl brvou. Ostatně ve výcviku psů odhalujících výbušniny patříme k nejlepším na světě a zahraniční kynologové se k nám jezdí učit.

„Na našich setkáních v Boleticích se spíš zajímáme o přípravu psovodů,“ poznamenal inženýr Vlastimil Prokop z Vyšší policejní školy ministerstva vnitra v Pardubicích.

„U nich totiž hrozí velké nebezpečí spočívající v překročení kompetence. Když zvíře nějakou nástrahu či nálož objeví, je nutno někdy celé hodiny čekat na příjezd odborníka, a to vyvolává poku-

šení zlikvidovat výbušninu vlastní silou. Což může být osudové. Proto tu kolegům předvádíme, jak mohutné mohou takové exploze být a neustále varujeme před jakoukoliv lehkomyšlností.

Obecně lze nálezy munice rozdělit do takových tří typů. Jeden přinese svůj objev na nejbližší policejní oddělení

Uvnitř by mohl být radioaktivní či biologický materiál

předměty. Stará munice je většinou nezájímavá, klidně ji vyskládají někde na okraj lesní cesty a pokračují dál. Tady je velké nebezpečí, že se objeví někdo další, nečastěji jsou to zvědavé děti a nešťastí je na světě.

Dálková likvidace podezřelé nástrahy

Prvními psy cvičenými na odhalování výbušnin byli malí knírači

Třetí typ odpovídá případu, který jsem zažil poměrně nedávno. Chlapík si všiml, že si venkovští kluci hrajou s ručním granátem, sebral jim ho, odnesl za vesnici a opatrně položil doprostřed pole. Pak si přinesl židli, usadil se v bezpečné vzdálenosti a hlídal nález do té doby, než přijeli odborníci. To je myslím nejlepší způsob chování, jaké mohu při objevu nějaké staré munice doporučit.“

ÚNOSCE

Šedivá je teorie, leč věčně zelený je strom života. V přestávce mezi ukázkami vytvářeli experti na výbušniny drobné hloučky, ve kterých bylo co vyprávět.

„Já dnes dělám pyrotechnika zásahové jednotky, ale začínal jsem na odboru kriminalistické techniky a expertiz v Praze,“ řekl komisař poručík Luboš Turek. „Jeden z mých prvních případů měl vlastně kořeny na severu, v Liberci. Tam se objevil pološílený chlapík a s ručním granátem v ruce začal ohrožovat okolí. Vyhořoval, že to hodí mezi lidi, je mu prý jedno, kolik jich pozabijí. Policisté se s ním pokoušeli vyjednávat, ale moc to nepomohlo. Nakonec ten blázen přinutil jednoho uniformovaného kolegu, aby s ním nasedl do auta a odvezl ho, kam bude chtít. Moc ujasněné to ovšem neměl. Nejdřív toužil po nějakém letišti, pak si to rozmyslel a chtěl do Prahy. A celou tu dobu měl odjištěnou efjedničku v pěsti. Dnešní nevojenská generace se už ve zbraních moc nevyzná, tak pár slov na vysvětlenou. Ruční granáty se v zásadě dělí na útočné a obranné. Ty útočné jsou celkem lehké, při explozi se rozletí poměrně málo střepin, efekt výbuchu je spíš psychologický. Obranný granát je těžší a mnohem nebezpečnější, a tohle byla ta horší varianta.

Chlap se nechal odvézt do ulice Politických vězňů, tam vystoupil a řekl policistovi, že buď granát hodí mezi chodce, kterých byla kousek od Václavského náměstí spousta, nebo si od něj strážmistr dárek s označením F-1 převezme. Předal mu to a rychle zmizel za nejbližším rohem. Kolega z jedné podnikové vrátnice zatelefonoval pro pomoc, přijela zásahovka, chlapa se podařilo zadržet někde u Jindřišské věže. Ovšem problém s gra-

nátem tu byl pořád. Převzal jsem ho, nejdřív jsem uvažoval o tom, že se nechám odvézt někam za město, jenže už se stmívalo a těžko bych hledal místo, kde by výbuch nikomu neublížil. Nakonec jsem z kancelářské sponky vyrobil takovou improvizovanou závlačku, tou jsem granát zajistil, rozebral, delaboroval a bylo po nebezpečí.“

PANELÁK

Historka sleduje historku, některé případy si člověk trochu pamatuje ze zprávodajských relací.

„Vzpomínáte například na ten podivný atentát krátce po převratu na Staroměstském náměstí?“ pokračoval komisař Turek. „Byla tehdy vážně zraněna jedna německá turistka, tuším, že přišla o oko. Výmetnice byla umístěna ve sportovní tašce na Husově pomníku. Vyšetřoval to tenkrát ohromný tým kriminalistů, pachatele se dopadnout nepodařilo a navíc o pár týdnů později se něco podobného odehrálo na Hostivařské přehradě. Účastnil jsem se tenkrát ohledání místa činu, našli jsme podobnou výmetnici, dělalo na tom bezpočet nejlepších odborníků, ale marně. Je to takový pyrotechnický pomníček a rád bych se dožil toho, aby byl ten starý případ konečně vyřešen.

Jindy zase uprchl jeden nebezpečný vězeň, kolegové vypátrali, že se skrývá v jednom panelovém domě v Praze osm. Dřív, než si pro něj přišli, sám zatelefonoval a vyhrožoval, že celý činžák vyhodí do povětří. Proto byl zákrok bleskově rychlý. Zamčené domovní dveře otevřela výbušnina, policisté v několika minutách obsadili celý dům a uprchlého vězně zadrželi. Následná pečlivá prohlídka pak ukázala, že žádná nálož v paneláku není, šlo jen o docela planou výhružku. Takových je samozřejmě spousta, ale vždycky je nutné postupovat tak, jako by hrozba byla zcela reálná.“

BOSNA

„Dvakrát jsem byl na armádních misích v Bosně,“ vzpomínal jeden z organizátorů boletického setkání Karel Ludvík, „kde jsem v rámci jednotek

IFOR a SFOR sloužil jako starší pyrotechnik. Tam člověk na vlastní kůži zažil něco podobného, co znali naši předchůdci z Dukelského průsmyku, Pamatuju třeba na jedno obrovské pole, na jehož odminování jsme se podíleli plných šest měsíců. A samozřejmě jsme při tom jezdili i na jednotlivé nálezy. Jednou šlo například o jugoslávskou šrapnelovou minu PROM-1, které ležela uprostřed polní cesty kousek od zemědělské usedlosti. Nikdy nezapomenu na vděčnost člověka, kterému ta cesta patřila. Dva roky ji nemohl používat, bál se o děti i o stavení. Prioritou pyrotechnických týmů EOD ve vojenských zahraničních misích je zabezpečovat vlastní jednotky, osudy jednotlivých obyvatel jsou druhotné, to je starost místní armády a policie. Češi se snažili pomáhat mnohem víc a myslím, že si za to vysloužili obrovské sympatie. Třeba při likvidaci submunice čili malých protitankových a protipěchotních min, které se svrhávají z leteckých kontejnerů v obrovském množství. Je to velmi účinná zbraň, pokud ale pilot z nějakých důvodů nedodrží doporučenou výšku a shodí náklad v nižší letové hladině, munice se nestačí odjistit a v obrovském množství zůstává ležet na zahradách, ve větvích stromů, na střechách domů, v okapech, prostě všude. Jsou to tisíce kusů v různém stadiu odjišťování, likvidovat takové nebezpečí je dosti silný adrenalinový zážitek. I když to nebyla přímo naše povinnost, tak jsme to dělali a pomáhali tak vracet lidem jejich domovy.“

ODJEZD

Poslední ukázky, poslední exploze, závěrečné rozhovory. Účastníci boletického setkání se rozjeli do nerůznějších koutů Evropy, cvičiště utichlo.

Skupina lidí, kteří si v relativně poklidné mírové době vybrali jedno z nejnebezpečnějších povolání, většinou nebere svou profesi příliš dramaticky.

„Dejte pokoj,“ prohlásil jeden zkušený pyrotechnik. „Každé řemeslo má své problémy. Dneska je možná riskantnější absolvovat v automobilu cestu z Prahy do Brna.“

Antonín JIROTKA
Foto Václav ŠEBEK

sekce IPA jeden milion korun, který byl rozdělen mezi povodněmi postižené členy IPA. Při povodních v roce 2002 jsme touto formou rozdělili 250 000 Kč, v případě úmrtí našeho člena poskytujeme pozůstalým finanční obnos apod.

Členský průkaz IPA je v celém světě stejný a náš člen se jeho prostřednictvím prokazuje svým kolegům v zahraničí, kde vědí, že se jedná o jejich kolegu. Zahraniční sekce IPA, zejména v tzv. „bývalém západním bloku“ vlastní také nemovitosti, které se nazývají „IPA-house“. Tyto ubytovací kapacity mohou využívat všichni členové IPA bez rozdílu národnosti, podmínkou je pouze

nistického bloku“. Rovněž tak uspořádání setkání zemí střední a východní Evropy a Evropské unie v roce 2007 za účasti 18 zahraničních delegací pro nás bylo velkým oceněním naší práce.

Společně s policejním prezidentem jste podepsali dohodu mezi P ČR a IPA. O čem dohoda je?

Preambule dohody mluví o tom, že se strany dohodly o prohloubení vzájemné spolupráce a úpravě vzájemných vztahů pro účinnější realizaci mezinárodní spolupráce policistů a policejních sborů různých zemí. Předmětem dohody se stalo organizační

Řádným členem sekce České republiky může být příslušník P ČR, jehož služební poměr trvá nejméně 3 roky, a bývalý příslušník P ČR, pokud jeho členství trvalo před skončením služebního poměru. Může to být také zaměstnanec v pracovním poměru k P ČR, Středním policejním školám MV a Policejní akademii ČR, jehož pracovní poměr k těmto organizačním složkám státu trvá nejméně tři roky, a také bývalý zaměstnanec uvedených organizačních složek státu, pokud jeho členství trvalo před skončením pracovního poměru.

Tak jako každá organizace, má i IPA jistě vytyčen hlavní cíl své činnosti. Jak zní?

Cílem IPA je vytvářet pouta přátelství a posilovat mezinárodní spolupráci, rozvoj kulturních vztahů mezi jejími členy, rozšiřování jejich všeobecných vědomostí a výměna odborných zkušeností. Podporuje vzájemnou pomoc v sociální oblasti a přispívá v rámci svých možností k mírovému soužití mezi národy a k zachování světového míru. Závěrem mi dovoluete vyslovit přesvědčení, že při hlubší spolupráci mezi služebními funkcionáři a IPA sekce ČR dojde ke zvýšení prestiže naší organizace, jakož i k rozšíření její činnosti.

**Děkuji za rozhovor
Dagmar LINHARTOVÁ**

SERVO PER AMIKECO

členství v IPA, a jsou provozovány na nekomerčním základě.

IPA sekce ČR v minulosti získala v zahraničí bohužel daleko větší uznání než v České republice, o čemž svědčí i fakt, že v roce 2004 nám byla přidělena možnost uspořádat světovou konferenci IPA. Konala se v září v Brně za účasti 450 členů ze všech členských zemí IPA. Bylo to pro nás velmi důležité, neboť jsme možnost být pořadateli dostali jako první ze zemí „bývalého komu-

nejednání a bližší specifikace obsahu a rozsahu základních metod a forem vzájemné spolupráce stran. Účelem dohody je zvýšení její efektivity při plnění poslání a úkolů, zejména vytvoření podmínek pro rozšiřování a prohlubování vztahů mezi příslušníky policie s policisty zahraničních policejních sborů.

Vysvětlete prosím, kdo se může stát členem IPA?

CIZINECKÁ POLICIE REPREZENTUJE

Cizinecká policie má ve svém středu skutečné specialisty, kteří reprezentují ČR v zahraničí.

Většina mužské populace v Čechách se těšila na průběh Mistrovství Evropy v kopané. Ještě v loňském roce by tato akce vyvolávala na hraničních přechodech zděšení a řada policistů cizinecké policie by proklínala zbarvené fanoušky zahalené do státních vlajek jednotlivých zemí. Schengenská dohoda dala zapomenout na kolony osobních vozidel na státní hranici a pouze hrstka vybraných specialistů měla mimořádný úkol reprezentovat tuto součást přímo v dějišti ME v Rakousku a Švýcarsku. V kolektivní Oblastního ředitelství cizinecké policie Ústí nad Labem je hned několik skutečných policejních celebrit, které ovládají několik cizích jazyků a bez úhony prošly úskalím podobných akcí. Svého zástupce jsme měli i na Mistrovství světa v kopané v Německu. Tenkrát místní cizineckou policii reprezentoval policista bývalého RCPD Cínovec-Altenberg p. Bezpalec. Naši nepostoupili ze skupiny, ale cizina obstála. Ve dnech 26. 5.–20. 6. 2008 byli mezi šestici vyvolených přímo v dějišti ME v Rakousku hned tři policisté ObŘSCP Ústí nad Labem (por. Bc. Milan Kubát, nprap. Ing. František Salavec a prap. Petr Lacina).

Evropská agentura pro řízení operativní spolupráce na vnějších hranicích členských států EU (Frontex) vyžádala součinnost při kontrole na letištích a určených hraničních přechodech. Výše uvedení policisté byli začleněni do místních rakouských pohraničních týmů a jejich posláním byla spolupráce při kontrole cestovních dokladů na vstupu do Rakouska, dohled nad pohybem fanoušků a účast při řešení krizových situací. Místem nasazení – policejní ředitelství Burgenland, silniční hraniční přechod Kittsee/ Bratislava – Jarovce. V souladu s Nařízením evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) byli čeští

Nprap. Ing. František Salavec s krásnými policistkami z Turecka

policisté po slavnostním přivítání naplánování do denních i nočních služeb a samostatně plnili úkoly. Každý den písemně obdrželi zadání a každý den písemně zpracovávali jeho vyhodnocení (DIENSTBERICHT). Po několika dnech pochopili místní policisté, že do Rakouska přijeli skutečně ti nejlepší z cizinecké policie ČR. Nejen, že velice rychle zapadli do kolektivů, pohybovali se s přehledem služebním vozidlem po určených trasách, jazykově mnohdy zastínili místní policejní funkcionáře, ale především spolehlivě se orientovali v pasové problematice. Por. Bc. Milan Kubát patří mezi uznávané specialisty na odhalování falz již řadu let. Znají ho nejen celníci, ale různé banky v Čechách. Jeho přehled a profesionalita slavily úspěch i v Rakousku. Dne 12. 6. a 16. 6. 2008 společně s prap. Lacinou zadrželi několik zájmových osob, které procházely policejní databází EU. Jako projev obdivu a skutečného uznání zajistil místní „šéf“ českým policistům prohlídku fotbalového stadionu ve Vídni. Škoda jen, že ti naši sportovci nedošli dál. Cizinecká policie jim držela palce jako v roce 1996, kdy byli ve finále. Tak zase příště, třeba na MS v lyžování. Česká cizinecká policie se v konkurenci evropských specialistů neztratila, naopak byla hodnocena jako jedna z nejlepších. Abych nezapomněl, nejhezčí byly policistky z Turecka.

Miroslav VLACH

Konference Community policing se konala v důstojných prostorách kulturního domu Radost v Havířově

Ředitel OŘ P ČR Karviná plk. Ing. Martin Hrinko

ZPĚT K POLICEJNÍ PRÁCI

Community policing aneb zpět k policejní práci byl název konference konané koncem června v Havířově, v překrásných prostorách Kulturního domu Radost.

V rámci zavádění moderních prvků a forem činností do policejní praxe bylo cílem konference zaměřeni na výměnu poznatků a zkušeností odborníků z policejních a bezpečnostních institucí, samospráv měst a obcí, které aktivně podporují filozofii Community policing. Ústředním moti-

vem konference byla zejména spolupráce strategických partnerů s policií na místní úrovni, veřejný pořádek a vytvoření bezpečného prostoru, kde vedle policie vstupuje do procesu prevence veřejnost a státní a nestátní instituce.

Konference se konala pod záštitou plk. Ing. Martina Hrinka, ředitele Okresního ředitelství policie v Karviné, zúčastnil se jí mimo jiné náměstek policejního prezidenta plk. Mgr. Ing. Ivan Bílek, o spolupráci samosprávy s P ČR na místní úrovni hovořil primátor města Karviná Tomáš Hanzel, se svými příspěvky o fungování Community policing vystoupili nprap. Bc. Zlataše Vačková, vedoucí Týmu podpory kvality v Karviné, npor. Bc. Petr Šíkola, vedoucí OO P ČR Jablonec nad Nisou, za Správu severo-

českého kraje o použití modelu EFQM s návazností na CP hovořil kpt. Bc. Petr Teplík, na téma zavádění CP do praxe P ČR z pohledu neziskových organizací přednesl několik názorů a zkušeností Mgr. Michal Tošovský, vedoucí programu Pro Policie. Příspěvek ředitele OŘ P ČR v Karviné pana Hrinka přesně vystihl poslání a cíle konference, přiblížil přítomným, jak je možné a užitečné v duchu CP pracovat. Do diskuse se postupně přihlašovali zaujatí účastníci konference včetně pana náměstka policejního prezidenta, který reagoval přímo na mnohé příspěvky. Konference byla na velmi vysoké úrovni a stala se přínosnou pro všechny přítomné.

—dl—
Foto Václav ŠEBEK

„SVĚT MULTIKULTURY“ V HOLEŠOVĚ

Na konci letošního června se 2. ročníky maturitního studia SPŠ MV v Holešově pod vedením Mgr. J. Saibertové a Mgr. I. Kotoučové zúčastnily výtvarného projektu tematicky zaměřeného na multikulturní soužití v rámci projektu školy „Policie pro všechny“, jehož cílem je vzdělávání žáků

národnostních menšin a po absolvování studia nástup k Policii ČR.

Výsledkem tohoto dvou-denního snažení byl vznik asi dvou desítek koláží, které studenti se zaujetím vytvořili pomocí různých výtvarných technik.

Součástí vytváření těchto koláží bylo zhlédnutí výukových filmů s problematikou soužití různých kultur a jejich složité integrace do majoritní společnosti. Vyrvrchole-

ním se pak stala prezentace jednotlivých prací, v nichž studenti dokázali velmi kreativně vystihnout pointu a význam každého díla. Ze závěrečné diskuse bylo jasné, že se naši žáci o tuto problematiku zajímají a chtějí se seznamovat s jinými kulturami, ať už v rámci národnostních, náboženských či sociálních skupin. Koláže budou vystaveny počátkem nového školního roku v budově školy.

Mgr. I. KOTOUČOVÁ
Mgr. J. SAIBERTOVÁ

Krátce po uplynutí 4 měsíců od spuštění kampaně s hlavním heslem „Pomáhat a chránit“ překročil

10 000 ZÁJEMCŮ

počet přihlášených zájemců o práci u Policie ČR desetitisícovou hranici.

V roce 2007 přijala Policie ČR do služebního poměru přibližně 2400 nových policistů, což byl nejvyšší počet za poslední roky. Za prvních 5 měsíců letošního roku už bylo přijato zhruba 1400 nových policistů a ve srovnání s odpovídajícím obdobím loňského roku to znamená významný nárůst. Naprosto nejvíce uchazečů v celé republice se k policii hlásí v severomoravském regionu (přes 3000), v severních Čechách (zhruba 1600) a v Jihomoravském kraji (téměř 1500). Naopak nejmenší zájem o práci u policie jsme zaznamenali ve Středočeském kraji (zhruba 660). Dosavadní výsledky kampaně ocenil ministr vnitra Ivan Langer: „Jsem velmi rád, že náborová kampaň zaznamenala tak velký ohlas. Výsledky mě těší o to více, že ukazují, že práce u policie je lidmi vnímána jako atraktivní a prestižní.“

Uchazeči, kteří splňují zákonné podmínky pro přijetí do služebního poměru Policie ČR (www.nabor.policie.cz), procházejí náročným přijímacím řízením. Tradičně nejvíce uchazečů ztroskotá na náročných psychotestech, letos už u nich skončilo 982 zájemců o službu. Mnohem úspěšnější jsou uchazeči při testech fyzické způsobilosti a při zdravotních testech – kvůli nim neuspěla vždy zhruba stovka z nich. Více než 4000 přijímacích řízení v rámci celé republiky dále probíhá.

V květnu se navíc poprvé podařilo zvrátit poměr v počtu odcházejících a nově přicházejících policistů. Služební poměr opustilo 215 policistů a zhruba o 60 více jich do řad policie přišlo. Policejní prezident Oldřich Martinů trvá na cíli, který označil na začátku kampaně: „Jsem rád, že začínáme ukrajovat z pětitisícového podstavu policistů, a rozhodně budeme v dosavadním tempu pokračovat. Kampaň výborně podporuje aktivitu personálních pracovníků v celé republice a pevně věřím, že v počtu přijatých policistů překonáme loňský rekordní rok.“

plk. David KUBALÁK
tiskový mluvčí Policejního prezidia ČR

VZDĚLÁNÍ PRO NOVÉ POLICISTY

Na prahu léta proběhl na půdě Vyšší policejní školy (dále jen VPS) v Pardubicích, přesně řečeno v novotou vonícím opatovickém areálu, seminář s mezinárodní účastí na téma *Prezentace zkušeností z realizace modulárního způsobu vzdělávání v základní odborné přípravě bavorských policistů*.

Celá akce se uskutečnila pod patronací Ing. Romana Fidlera, ředitele odboru personální práce a vzdělávání policejního prezidia ČR a pod záštitou Nadace Hannse Seidela, která nejen podporuje, ale i se podílí na spolufinancování společných akcí při předávání zkušeností bavorských policistů do stejných složek východní Evropy.

Přednášejícími lektory byly *Erich Lindner z Policejního prezidia v Bambergu* a jeho kolega *Werner Löhler z bavorské policejní školy v Sulzbach-Rosenbergu*. Konkrétně zde prezentovali systém a své zkušenosti z uplatňování nejmodernějších trendů vzdělávání a výcviku u nově přijatých policistů.

Právě proto cílovou skupinou posluchačů semináře byly pozvaní **metodici a pracovníci managementu vyšších policejních škol MV**, kteří se bezprostředně podílejí na přípravě konkrétních forem a metod vzdělávání nově nastoupivších policistů. Početné auditorium tří desítek účastníků ještě doplněno jednotlivými pedagogy VPS v Pardubicích. V rámci přátelských vazeb se Slovenskou republikou se v roli čestných hostů účastnili čtyři **kolegové ze Střední odborné školy Policejního sboru v Bratislavě a Pezinku**.

Kolegové ze SRN po semináři v diskusi odpovídali na četné dotazy ke konkrétním podobám jejich vzdě-

lávacího systému. Otázky byly směřovány i na **hodnocení policejních lektorů ze strany jejich posluchačů, motivace žáků během studia a vzdělávání policejního managementu**. Akce byla realizována díky výborné a dlouholeté partnerské spolupráci policejního prezidia s bavorskými kolegy, která probíhá formou výměny zkušeností při uplatňování nejlepší policejní praxe v oblasti vzdělávání.

Princip modulární výuky spočívá v tom, že je organizována do učebních modulů (celků), které na sebe navazují a přímo pokračují v již dříve probraných problematikách. Smyslem modulů je **efektivní koncentrace a využití policejních pedagogů**, kteří studenti učí na danou problematiku nahlížet z různých úhlů pohledu, což má zásadní vliv pro jejich rozhodování v samotném výkonu služby. Cílem každého modulu je tzv. **předmětová integrace**, která zohledňuje všechny rozdílné a přitom důležité aspekty a kritéria probírané problematiky.

Moduly se dále vyznačují tím, že z logiky věci se postupuje od jednodušších ke složitějším, ale především že v průběhu celé výuky úměrně ubývá ryze teoretických informací a přibývá praktických cvičení. Ty se postupně stávají prostředkem k **získání profesních návyků a dovedností**. Pro systém bavorského policejního školství je dále typické, že uplatňování osobního vlivu autority lektora realizují pomocí **týmového vedení žákovských skupin** jednotlivých studijních ročníků.

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcz.cz

PROGRAM SRPEN 2008

STÁLÁ EXPOZICE

Historie, vznik, vývoj a činnost bezpečnostních sborů na území našeho státu, kriminalistika a známé kriminalistické případy, prezentace problematiky dopravní a letecké služby, cizinecké a pohraniční policie, ale i bývalé státní bezpečnosti. **Expozice se po dobu prázdnin postupně upravuje.**

VÝSTAVY

od 22. 8 do 21. 9.

Nepokořené město – srpen 1968 v pražských ulicích

do 31. 8. **Amatérsky upravované a podomácku vyráběné střelné zbraně**

do 10. 8. **Keltská inspirace** – fotografie Stanislavy Perlinové

do 10. 8. **Barevná cirkusáda** – výtvarné práce dětí z E-dílny manželů Elšíkových

do 15. 10. **DROGY... 80 let boje proti narkotikům**

Ochrana obyvatelstva – nová expozice Hasičského záchranného sboru

Prostituce staré Prahy – stálá výstava

Ochrana osob a majetku – stálá výstava

DĚTSKÉ DOPRAVNÍ HŘIŠTĚ PRO VEŘEJNOST:

čtvrtek 13–15 hod.,

sobota a neděle

10–12 hod. a 14–16 hod.

Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.),

cyklisté jsou povinni používat

na dopravním hřišti cyklistickou přilbu.

Po dobu stavebních úprav objektu

je provoz na dopravním hřišti omezen.

Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862

Internetová adresa –

<http://www.mvcz.cz/muzeum>

Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

Změna programu vyhrazena

KRÁDEŽE BENZINU V USA

Se stále se zvyšující cenou benzínu se v USA stále častěji vyskytují případy krádeží této pohonné látky, uvádí se v internetové verzi časopisu Newsweek.

V městě Charlotte ve státě Severní Karolína bezpečnostní kamery zaznamenaly, jak na benzinovou stanici přijelo večer po zavírací době auto a dva muži, kteří z něj vystoupili, odborně aktivovali čerpací stojan.

Netrvalo dlouho a před pumpou se začala tvořit fronta aut. Jeden řidič kamionu tu dokonce natankoval nejméně tři 200litrové nádoby.

Video z bezpečnostní kamery ukazuje řidiče, kteří platí neznámým mužům a potom volají z mobilních telefonů, pravděpodobně svým přátelům a známým, aby se i oni mohli tohoto výhodného „dobrodružství“ zúčastnit.

Podle vyšetřovatelů byla celá akce dobře zorganizovaná a oba hlavní iniciátoři věděli, kdo se jí zúčastní. Po loupežné noci bylo na čerpadle o 3640 litrů benzínu a nafty méně a pro jejího majitele to představovalo škodu 4000 dolarů.

Poté, kdy se cena benzínu přehoupla v celonárodním průměru přes sumu čtyři dolary za galon (asi 3,8 litru), začaly se podobné případy vyskytovat po celých Spojených státech. Mnozí se také incidenty obyčejného přečerpávání benzínu z jiných aut.

Zloději se soustředují na odpočívadla pro kamiony, stavby, okraje polí a plantáží – na každé místo, kde se dá objevit zásoba nehlídaného benzínu.

Nedávno neznámý pachatel dokonce unesl celou cisternu, když s použitím zbraně přinutil řidiče přesednout si na sedadlo spolujezdce, ze kterého ho během jízdy vyhodil a ujel s 34 125 litry benzínu.

Na internetové stránce YouTube je prezentována řada videonámků, zobrazujících různé způsoby krádeží benzínu. Jedno video doporučuje něčím zabavit tankujícího řidiče, zatímco domluvený kumpán přesune tankovací pistoli do nádrže vlastního auta.

V minulosti se nejčastěji kradlo tak, že řidiči odjeli od čerpací stanice bez placení. V současnosti se však na 99 procentech všech amerických benzinových pump platí předem. Někteří „vynálezci“ ale už přišli na to, jak udržet čerpadlo v provozu i poté, když je zaplacené množství benzínu natankováno.

Dalším, mnohem nebezpečnějším způsobem je krádež přímo ze zásobníku. Řidič zaparkuje nákladák nad hlavní nádrží, ukrytou pod zemí, přičemž v podlaze má předem připravený otvor. Násilím otevře zásobník a pumpou odsaje až stovky litrů paliva.

Také řidiči běžných aut se stávají cílem zlodějí. Hlavně větší sportovně-užitkové vozy jsou velkým lákadlem, protože mají obvykle výše umístěné nádrže a v nich kvalitní benzin.

Někteří zloději přerážnou přírodní benzinové hadice, jiní si udělají otvor přímo do palivové nádrže.

Je samozřejmě možné si pořídit zámek na víčka palivových nádrží nebo vyměnit pryžové hadice na rozvod paliva za ocelové, které se hůře poškozují. Rozhodnutého zloděje je však již těžké od jeho záměru odradit...

AŽ 40 LET VĚZENÍ ZA „NAPÍCHNUTÝ“ POČÍTAČ

Na počátku to byl jen nápad, jak si pomocí počítače vylepšit prospěch ve škole. Zamýšlený trik ale nakonec dvěma studentům kalifornského gymnázia nevyšel.

Osmnáctiletý Omar Khan se svým stejně starým komplicem Tanvirem Singhem „napíchlí“ školní počítač pomocí ručně nainstalovaného viru. Ten pak z klidu domova obsluhovali a bez potíží přepisovali známky v elektronických školních výkazech.

Celou záležitost si ale nenechali pro sebe a vypomáhali i dalším kamarádům. Opakovaně z počítače například stáhli zpracovanou písemnou práci, kterou následně zoslechali e-mailem celkem dvanácti spolužákům.

Khanovi, kterého policisté považují za

EUROPOL: Evropský terorismus? PŘEDEVŠÍM SEPARATISTÉ

Jaká je největší teroristická hrozba Evropy? Islamistický militantní extremismus? Omyl. Devět z deseti trestných činů charakterizovaných jako teroristické spáchali separatisté ze Španělska a Francie.

Vyplývá to z výroční zprávy Europolu o stavu terorismu a trendech (TE-SAT).

Celkově bylo v roce 2007 v souvislosti s terorismem obviněno v zemích EU 1044 osob, což je téměř dvakrát více než předchozí rok. Tito lidé spáchali nebo plánovali provést celkem 583 činů.

Terorismus v Evropě ve statistikách za rok 2007

(Zdroj: Eurobarometr):

	islami- smus	separati- smus	levicový extremi- smus	pravicový extremi- smus	ostatní	celkem
plánované nebo provedené útoky	4	532	21	1	25	583
obvinění z terorismu	201	548	4	44	0	1044
odsouzení	198	214	27	1	9	449

V celé Evropě také lehce převládá počet z terorismu obviněných levicových radikálů nad extremisty z pravicového tábora (48 : 44), i když aktivity národovců a neonacistů jsou na vzestupu.

Zdaleka největší počet zadržených osob pochází z Francie. Zatímco na konto korsického separatismu jde 315 lidí, muslimských radikálů z Francie skončilo ve vazbě 91. Celkově spadají na vrub radikálního islamismu v EU za minulý rok 201 stíhaných osob, tedy každý pátý obviněný.

Podle ředitele Europolu Max-Petera Ratzela se ukazuje, že radikálové z islamistického tábora jsou většinou „domácí“, tedy vyrostli v některém členském státě EU a mají i evropské občanství. „Může to indikovat vzrůstající počet teroristů rekrutujících se zevnitř unie,“ upozornil.

Radikalismus některých muslimů je ale živěn zvenčí. Konflikty v Afghánistánu a Iráku i pákistánské odnože Al-Káidy sytí evropské nepokoje, konstatuje zpráva Europolu. Zejména Německo se často stává bojištěm, kam se přesunuje kurdsko-turecký konflikt.

Agresivní separatisté jsou podle Europolu čím dál mladší, což je patrné zejména v baskické organizaci Taldes Y. Baskové. Také čím dál častěji používají jako logistickou základnu Francii.

V teroristické statistice figuruje celkem 16 evropských zemí. Česko vyplnilo ve všech kolonkách nulu.

strůjce podvodu, teď hrozí 38 let vězení. Vyšetřovatelé proti němu totiž shromáždili celkem 69 bodů obžaloby. Kromě vloupání, krádeže a podvodu tak student čelí ještě například falšování listin a zneužití osobních údajů.

K usvědčení obou hackerů napomohly mimo jiné i jejich vzájemné SMS zprávy. „Problém. Zítřka píšu test o knížce, kterou jsem nečetl. Taháky nejsou,“ žádal například Tanvir Omara, svého spolužáka, o patřičný výmaz ve výkazu.

Khan je vyšetřován na svobodě, kam byl propuštěn na kauci 50 tisíc dolarů.

I když se mnoha lidem může zdát výše hrozičho trestu příliš vysoká, Jim Amormino z kanceláře šerifa v Orange County takový drastický postup obhajuje. „Myslím, že už teď oba upřímně litují, že nesoustředili svůj talent raději na studium,“ řekl.

ŠVÉDSKÉ ÚŘADY BUDOU MOCI SLEDOVAT E-MAILY

Švédský parlament těsnou většinou přijal zákon, který úřadům umožňuje sledovat přeshraniční telefonické hovory a e-mailovou korespondenci, informovala agentura AP.

Zákon vyvolal bouřlivé reakce politiků i veřejnosti. Kritici protestují, že zákon zasahuje do osobní svobody. Před švédským parlamentem se během schvalování zákona shromáždilo několik set protestujících – někteří mávali výtisky světoznámého románu George Orwella 1984, který popisuje vizi temné budoucnosti v policejním státě.

Zákon nakonec prošel těsným poměrem 143:138, a to i přes silné protesty opozičních levicových stran.

Předkladatelé zákona tvrdí, že nová norma policii pomůže v boji proti terorismu. Vláda odmítá, že by mohlo docházet ke špehování obyčejných lidí.

Zákon umožňuje švédským bezpečnostním složkám sledovat mezinárodní telefonické hovory, e-maily a faxy, a to bez soudního povolení. Dosud mohly švédské bezpečnostní složky bez povolení soudu sledovat pouze vojenskou rádiovou komunikaci.

Nový zákon má začít platit v lednu 2009.

Odpůrci argumentují například tím, že zejména u e-mailů je obtížné zjistit, zda jde o vnitrostátní či přeshraniční korespondenci.

Švédský zákon je pravděpodobně nejpřísnější v Evropě, podobné nařízení však platí od útoků 11. září ve Spojených státech. Řada dalších evropských zemí však v poslední době

v rámci boje proti terorismu své bezpečnostní zákony přitvrzuje.

ŘIDIČI NEUMĚJÍ SPRÁVNĚ BRZDIT

Strasburk – ABS, ASR, BAS. Přestáváte se ve zkratkách technických zlepšováků automobilů orientovat? Alespoň tu poslední by si ale řidiči pamatovat měli – od roku 2010 bude totiž povinná ve všech nových automobilech.

Odpovídající nařízení o povinnosti montovat do vozů tzv. brzdového asistenta (BAS) schválil Evropský parlament.

Na evropských silnicích totiž ročně zahyne na osm tisíc chodců a dalších 300 tisíc utrpí zranění po střetu s jedoucím autem. Důvod? Řidiči často neumějí účinně brzdit: když už stlačí pedál rychle, zapomenou pořádnou silou přišlápnout.

Právě BAS na malé stlačení pedálu reaguje posílením účinku, a to tak, že se podle testů brzdná dráha zkrátí až o pětinu. Ročně by tak mohla být zachráněna možná až tisícovka chodců.

Nařízení platí nejen pro osobní vozy, ale také pro užitková auta do maximální hmotnosti 3,5 tuny. Ti ale mají na zavedení BAS šest let.

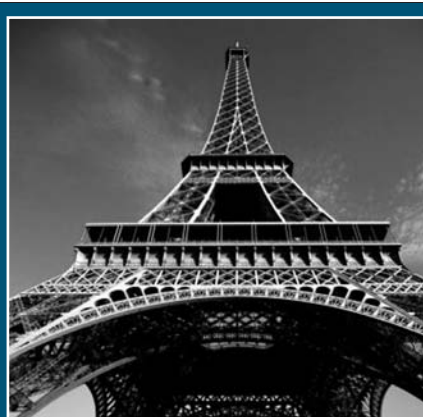
Pro evropské výrobce povinný systém BAS žádný větší problém nepředstavuje. Například Škoda do svých nových modelů asistenta montuje již několik let.

V roce 2013 budou muset nové modely také procházet přísnější homologací, kde se bude testovat právě případná srážka s chodcem. Další elektronika ve voze, jako je například počítačově řízený systém prevence střetů, v nařízení neprošla.

Podle europoslanců je schválená norma „rozumným kompromisem mezi ochranou pasažérů ve vozidle a chodcem a dalšími konstrukčními parametry vozidla.“

Dvoustranu připravil Jaroslav LINHART
Foto internet

ODEJDĚTE – ZAPLATÍME, SLIBUJÍ FRANCOUZI

Šest tisíc euro každé rodině, která se rozhodne vrátit se domů. Tak vypadá současný plán omezení imigrace ve Francii.

S oprášeným nápadem na okamžité vyplácení odměny přišel „superministr“ pro imigraci, integraci a národní identitu Brice Hortefeux.

„Musíme lépe využít toto opatření, abychom podpořili dobrovolný odchod ze země. Jsem opravdu přesvědčen, že to musíme udělat,“ řekl blízký přítel nového prezidenta Nicolase Sarkozyho. Chce přitom podstatně navýšit rozpočet programu, který funguje od roku 2005.

Odborníci ale upozorňují na to, že zvyšující se tlak na imigranty může ztížit azylové řízení.

„Ažyl je leckdy otázkou života a smrti v zemi původu. Již teď je nesmírně složité dostat se do Francie,“ komentovala opatření Genevieve Sevrinová z pařížské pobočky Amnesty International.

Sám Hortefeux označil svou politiku za upřímnou a humanistickou, i když je prý nutné počítat také s „velkou dávkou pragmatismu“.

Vyslovil své výhrady i proti legalizaci pobytu až 400 tisíc imigrantů, kteří v zemi pobývají nelegálně.

Přesně opačný postup přitom nedávno zvolilo Německo. Berlín udělil generální pardon všem, kteří v zemi žijí déle než osm let a nemají záznam v trestním rejstříku. Svůj pobyt v zemi tak podle odhadů zlegalizuje až 40 tisíc lidí.

Hortefeux má pro tvrdší postup vůči imigrantům další trumf v ruce: jeho metody jsou totiž plně v souladu s politikou Evropské unie. „Musíme imigranty motivovat k tomu, aby se vrátili, a současně sledovat procedury legálního vstupu,“ řekl nedávno eurokomisař pro spravedlnost Franco Frattini.

Výplaty přistěhovalcům chystá i EU, dokonce od příštího roku se počítá se zvláštním fondem na přímé platby běžencům.

Z celkového balíku, který obsahuje 676 milionů eur, by se však měla platit především prevence. V prvé řadě jde o motorové čluny a hlídky, které mají zamezit masivní migraci Afričanů na španělské ostrovy v Atlantiku.

V MOSKVĚ O PRÁVECH NEZLETILÝCH

V březnu 2008 se konalo za předsednictví ministra vnitra Ruské federace generála Nurgalijeva zasedání Vládní komise pro záležitosti a ochranu práv nezletilých, jíž se zúčastnili členové komise, předseda Výboru pro sociální politiku Rady federace, členové Státní dumy a představitelé řady ministerstev a úřadů, společenských organizací a spolků a další političtí činitelé.

Na zasedání se řešilo mimo jiné

- vytvoření právních základů soudnictví v záležitostech nezletilých v RF,
- zavádění nových postupů do práce s nezletilými delikventy,
- vzdělanostní standardy v přípravě odborníků, kteří budou v oblasti „juvenilní justice“ působit,
- prioritní zaměření ve zdokonalování federálního zákonodárství v oblasti prevence „bezprizornosti“ a trestné činnosti nezletilců při současné ochraně jejich práv,
- zkušenosti s vlasteneckou výchovou mladých ve vojenských učilištích a důstojnických přípravkách.

V neposlední řadě se účastníci věnovali již přijatým opatřením, směřovaným do oblasti ochrany práv a zákonných zájmů rodiny a dětí.

Ministr vnitra RF zdůraznil, že jedním z nejdůležitějších problémů dnešní ruské společnosti se stává kruté zacházení s dětmi. Problém domácího násilí je stále aktuálnější. O zjevně nešťastném životě i o násilí vůči dětem svědčí i jejich stále častější útoky jak z rodiny, tak i ze státních výchovných zařízení (dětské domovy, internáty). V posledních pěti letech se každoročně pátá po 50 000–55 000 dětech a nezletilých! Jen v r. 2007 to bylo 53 200 dětí. V téměř roce se řešilo víc než 6 000 porušení zákona ze strany rodičů a vychovatelů ve státních zařízeních, která byla v nějaké podobě spojena s krutým jednáním vůči dětem. Přitom úroveň latentnosti těchto porušování zákona, k nimž dochází za zdmí butů, je jedna z nejvyšších na světě.

Již v únoru se na MV RF konal kulatý stůl na téma „Rok rodiny v Rusku. NE násilí v rodinách“. Klade se trvalý důraz na zvyšování úlohy společenských organizací a také na nutnost znovu se zabývat stávajícími zákonnými normami. Je třeba především zpřísnit míru odpovědnosti za to, že k protiprávnímu jednání v rodině dochází, také ale bude třeba změnit postupy při řešení problémů sociálně-ekonomické povahy

v této oblasti. S tím souvisí i řešení problémů sociální rehabilitace odsouzených nezletilých, nutnost získání vhodné profese a možnost zapojit se do pracovního procesu. Od r. 2006 probíhá v RF dobročinná akce „Spolupráce a participace“, která je zaměřena právě na poskytování praktické pomoci spoluobčanům, octnuvším se v problematické životní situaci; na prvním místě pak jsou právě nezletilí. Do budoucna je pak podle ministrových slov třeba aktivně působit i na církevní činitele a zástupce kultury, na uměleckou sféru, ale i na ochránce lidských práv a na masmédiá.

V rámci profylaxe trestné činnosti dospívajících proběhne v dubnu na různých místech RF monitoring spolupráce „školních inspektorů“ odborů MV pro záležitosti nezletilých a místních vzdělávacích zařízení. Výsledkem nemá být jen podchytení trestné činnosti a zaevidování pachatelů či konkrétních skupin „zavadových nezletilců“ a rodin, jejichž vliv na mladé lidi je vysloveně nepříznivý, ale i stanovení schématu každodenní práce s těmito registrovanými. Inspektoři MV na školách mají za povinnost v rámci profylaxe organizovat a vést i hodiny mimoškolních aktivit, v jejichž rámci se snaží o rozvíjení kamarádství, vzájemné podpory, trpělivosti a důvěry, smyslu pro povinnost...

Ve školách v Rostově na Donu se snaží například i o udržování kozáckých tradic.

V Čečenské republice skončila 4. 4. 2008 akce „Policie a děti“, v jejímž rámci pracovníci odborů MV pro práci s nezletilými uspořádali množství setkání se studenty i pedagogy všeobecně vzdělávacích zařízení s cílem vybudovat vztahy, založené na vzájemné důvěře mezi dospívajícími a ochránci práva. Nejde jen o to, aby se mládež nedostala do kriminálního prostředí, ale musí se začít už od rodin problémových dospívajících. I tam tedy směřují kroky policistů, kteří hovoří s rodiči, zajímají se o způsob trávení volného času dětí a dospívajících, ale snaží se i vysvětlit rodičům, že pokud budou svým dětem vhodným příkladem, pak je to ta nejlepší ochrana před jakýmkoli vnějšími negativními vlivy. Při hodnocení akce bylo zdůrazněno, že je třeba v rámci prevence nezletilým vysvětlovat, že za své protiprávní jednání ponosou i trestněprávní zodpovědnost.

V podmínkách policejní práce v RF jsou prvním místem pro práci s dětmi a nezletilými, kteří se dostali do problematické životní situace, střediska dočasné izolace nezletilých delikventů a centra sociální rehabilitace pro děti. Zde je třeba v době co nejkratší stanovit osobnost dítěte, jeho psychologický profil a společenský status, poskytnout psychologickou pomoc, ale zastat i práci pedagoga, který musí nastartovat korekci v chování. V neposlední řadě se děti v takových střediscích mohou vyspat v klidném prostředí a čisté posteli, do sytosti najíst a popovídat si upřímně a od srdce s dospělými, kteří jim ochotně poskytnou užitečné a praktické rady. Každé z dětí zde absolvuje kurz individuální rehabilitace.

Ze Zpráv dne MV RF
Přeložila Dana SLOŽILOVÁ

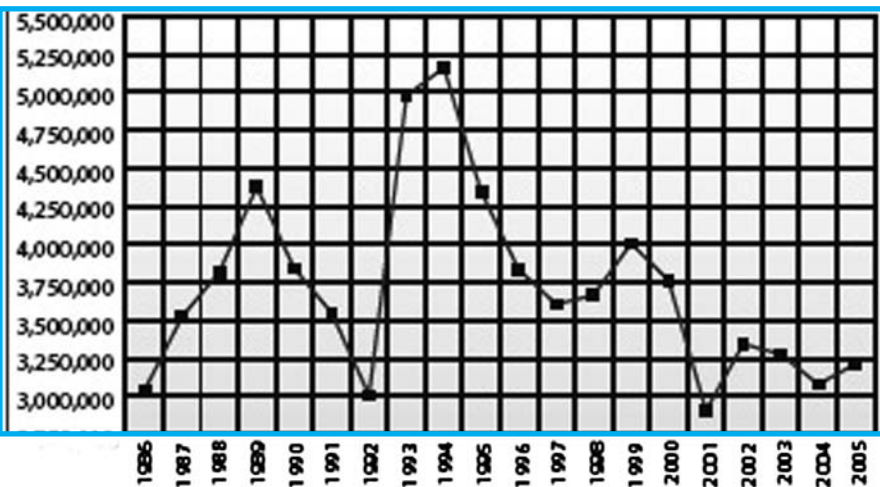
VÝROBA ZBRANÍ V USA

Z hlediska nabývání a držení zbraní občany jsou v USA rozhodně nejliberálnější poměry na světě. I když se to někteří právní experti snažili a snaží zpochybňovat, většina se shoduje na tom, že „právo držet a nosit zbraň“ vyplývá z druhého dodatku k ústavě USA. A protože ústava se měnit nebude, nedá se s tím moc dělat, i když například prezident Clinton se pokoušel potlačit alespoň některé druhy „útočných“ zbraní. Jím prosazená omezení však už pozbyla platnosti.

Americké federální zákony tak nyní upravují především (živnostenský) obchod se zbraněmi, jejich dovoz a vývoz, jisté překážky také stanoví pro nabývání vojenských plně automatických zbraní střílejících dávkou. Jinak je právní úprava držení a nošení zbraní občany v zákonodárné působnosti jednotlivých států. Přes velmi liberální přístup si zbraň nemůže opatřit v obchodě každý, zpravidla si obchodník vyžádá stanovisko místního policejního orgánu (třeba telefonicky). Převody zbraní mezi občany jsou ale těžko kontrolovatelné. Při nákupu zbraně v obchodě se také často uplatňuje takzvaná lhůta na vychladnutí, která může trvat i několik dní od objednávky do uskutečnění prodeje. To platí především pro zbraně krátké, tedy pistole a revolvery, zatímco u dlouhých zbraní mohou být předpisy ještě mírnější. Kupující však zpravidla i při nákupu těchto zbraní musí prokázat svou totožnost a skutečnost, že má ve státě trvalé bydliště (například předložením zaplacených účtů za elektřinu za poslední tři měsíce). Teprve v posledních letech byly některé regiony vyhlášeny za „zóny beze zbraní“, ale je otázka, jak se to dodržuje. Naproti tomu většina států Unie už dovoluje takzvané skryté nošení zbraní na veřejnosti, které dřív nebylo možné.

Ve většině států Unie nejsou ruční palné zbraně – nebo alespoň některé jejich druhy – nijak úředně evidovány podle držitelů, pouze obchodníci musí uchovávat záznamy o prodeji. Naproti tomu ale někde existují policejní evidence držitelů zbraní (obvykle nikoliv však toho, kolik a jaké zbraně vlastní). Není potom divu, že nikdo nedokáže říct, kolik stříelných zbraní občané Spojených států vlastní. Na rozdíl například od Evropy se zde také víceméně stírá rozdíl mezi takzvanými zbraněmi legálními, evidovanými úřady, a zbraněmi drženy neoprávněně.

Podle studie z roku 2004 je 41,3 % dospělých občanů USA registrováno jako držitelé zbraní. Podle aktuálního odhadu uveřejněného na serveru WikiAnswers vlastní alespoň jednu palnou zbraň 39–50 % amerických domácností, to je v absolutních číslech 43–55 milionů domácností a v přepočtu na počet domácností zhruba 20x víc než v ČR). Celkový počet zbraní držných Američany se pak dohaduje na 190–300 milionů kusů,

Produkcce civilních zbraní v USA

z celkové produkce 3 210 417 civilních palných zbraní.

Protože nikdo nepochybuje o tom, že největší odbytiště zbraní je ve Spojených státech, většina světových výrobců se snaží právě na tomto trhu uchytit. Největším exportérem krátkých palných zbraní do USA bylo v roce 2006 Rakousko s počtem 327 845 dovezených kusů, v dřívějších letech většinou pistolí Glock. Není žádným překvapením, že na druhém místě mezi exportéry do USA je Brazílie (firma Taurus), která tam vyvezla 253 321 pistolí a revolverů. Třetí místo obsadili němečtí výrobci se 160 267 vyvezenými zbraněmi a čtvrtým největším exportérem do USA se stalo překvapivě Chorvatsko, které dodalo 142 050 krátkých zbraní (pravděpodobně plastových pistolí Springfield řady XD). Česká republika jakožto vývozců krátkých palných zbraní do USA zaznamenala v loňském roce nárůst, jelikož exportovala 35 285 zbraní, zatímco v roce 2005 to bylo 16 884 pistolí a revolverů. Za rok 2006 se dovezlo do USA ze 27 států světa 1 128 201 pistolí a revolverů, což bylo o 269 992 krátkých zbraní víc než v předchozím roce.

Největším exportérem dlouhých kulových zbraní do Spojených států byla v roce 2006 Kanada, která tam vyvezla 167 132 kusů. Poměrně překvapivá čísla lze nalézt ve výkazu dovezených samonabíjecích kulových zbraní, kde Rumunsko s 53 160 zbraněmi nemělo konkurenci. Dovoz loveckých opakovačích kulovnic byl doménou dvou zemí: Japonska a Finska. Japonský zbrojní průmysl dodal na americký trh 31 289 kulovnic a finský jen o něco méně, 31 073 kusů. Třetím významným exportérem kulovnic se stalo Rusko s 24 000 kusy. Česká republika se s importovanými 4 942 dlouhými kulovými zbraněmi dostala do středního pásma a vyvezla jich do USA víc než například Velká Británie. Celkový počet dlouhých kulových zbraní dovezených do USA v roce 2006 dosáhl 518 112 kusů.

Největšími dovozci brokovnic do USA byly Itálie se 170 805, a Turecko se 127 178 kusy. Uvedeným zemím konkuruje už jen

Brazílie s dovezenými více než 48 000 brokovnicemi, Rusko s více než 43 000 a Čína s téměř 30 000 kusy.

Jak je vidět, ani obrovská domácí produkce nestačí uspokojit potřeby zbraníchtivých Američanů a musí být silně podporována importem, který několikanásobně převyšuje export. A protože zbraně vydrží v použitelném stavu i řadu desetiletí, je jisté, že jejich počet v majetku občanů USA neubývá, ale přibývá!

Přemysl LIŠKA
a Jan
SKRAMOUŠKÝ

25 největších amerických
producentů civilních
zbraní v roce 2005

což při počtu 303 000 000 obyvatel USA v roce 2006 může představovat téměř jednu celou zbraň na každého občana včetně nemluvnat (v ČR připadá na jednoho občana jen 0,06 palné zbraně registrované Policií ČR).

A jaký je vývoj? Přibývá v Americe zbraní nebo ubývá? Výroba palných zbraní v USA je evidována federálním úřadem BATF (Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives), jemuž každý z výrobců nahláší počty vyrobených kusů. K dispozici jsou statistiky za rok 2005 a částečně i 2006.

Americké domácnosti, lovci, sportovní střelci a příslušníci bezpečnostních služeb se vybavují především zbraněmi domácí výroby. Každoroční celková produkce **krátkých palných zbraní** v USA se v posledních letech pohybuje okolo 1 100 000. Statistika z let 1986-2005 ukazuje, že nejméně jich bylo vyrobeno v roce 2001, kdy roční produkce klesla na 943 213 kusů. Je to také jediný rok z uvedeného období, ve kterém se dostala pod hranici jednoho milionu. Nejvyšší počet, 2 655 478 kusů, byl vyroben v roce 1993, hranice dvou milionů byla ještě překročena v letech 1989 a 1994, zatímco po roce 1994 již měla produkce pistolí a revolverů mírně sestupnou tendenci. Rozdíl v roční produkci mezi rokem 1986 a 2005 se nejvíce jako propastný. V roce 1986

se ve Spojených státech vyrobilo 1 427 627 krátkých palných zbraní a během roku 2005 to bylo 1 090 798 kusů. Celkově bylo ve sledovaném období vyrobeno na území Spojených států 31 081 411 krátkých palných zbraní.

Počty vyrobených **dlouhých kulových zbraní** jsou sice nižší, ale ne o mnoho. Nejmenší počet se jich vyrobil v roce 1992 (676 808 kusů) a maximálního počtu vyrobených dlouhých kulových zbraní – 1 583 042 kusů – bylo dosaženo v roce 2000. Celkový objem produkce v letech 1986-2005 se vyšplhal na 25 355 863 kulových zbraní, což je méně než u pistolí a revolverů, ale stále víc než u brokovnic.

Produkce **brokových zbraní** dosahovala v uvedeném období ještě o něco menších objemů. K mírnému překročení milionové hranice došlo v letech 1993-1995 a také 1998-1999.

S objemy zbraní vyráběných každoročně ve Spojených státech se ostatní země světa nemohou srovnávat. Ale jak je tomu s exportem? Vždyť USA bývají považovány za největšího exportéra zbraní na světě! Řekněme si rovnou, že pro civilní zbraně to v žádném případě neplatí. V roce 2005 bylo vyvezeno přes 20 000 pistolí, 30 000 revolverů, téměř 70 000 dlouhých kulových zbraní a něco přes 40 000 brokovnic – celkem 160 887 kusů, což je pouhých pět procent

TOP 25 U.S. MANUFACTURERS 2005

Manufacturer	Pistols	Revolvers	Rifles	Shotguns	Total
Remington Arms			302,271	309,112	611,383
Sturm, Ruger & Co.	125,057	58,991	218,180	11,467	413,695
Smith & Wesson	158,601	172,089			330,670
O.F. Mossberg & Sons			27,005	199,852	226,857
Merlin Firearms			205,479		205,479
H&R 1871			66,524	66,958	133,482
Savage Arms			118,353	1,513	119,866
U.S. Repeating Arms			88,743	30,517	119,260
Argus Publications			94,452		94,452
Sigarms	91,171				91,171
Beemiller Inc.	70,300		1,480		71,780
Kel-Tec CNC	60,563		9,581		70,144
Bushmaster Firearms	2,508		65,932		68,440
Maverick Arms				66,281	66,281
Beretta U.S.A.	62,529				62,529
Kimber Mfg.	47,820		10,431		58,251
Thompson/Center	8,043		45,171		53,214
Keystone Sporting Arms			31,803		31,803
Heritage Mfg. Inc.		26,080			26,080
Cobra Ent. of Utah	25,808				25,808
Saello Inc.	17,070		5,833		22,903
North American Arms	1,894	20,944			22,838
DPMS			21,944		21,944
Colt's Mfg.	15,996	3,051	2,210		21,257
Arms Technology	19,320		551		19,871

Vyděračův internetový bič

„V závěru tedy uvádím, že celou tuto trestnou činnost, které jsem se dopustil vydíráním na pana Kadeřábkoví Pavlovi, v plné šíři přiznávám.

Dnes si již ani nedokážu vysvětlit, proč jsem to tehdy všechno tím způsobem – ve spisovém materiálu podrobně doloženým – udělal. Ale pravděpodobně kvůli vylepšení jak mé finanční situace, tak i k tomu, abych neztratil svou obchodní čest a zachoval si image zaběhlé vymahačské firmy. Více nemám, co bych již k této věci uvedl.“

A tento příběh je nejen pravdivý, jak se zpívá a vypráví ve známé písni o balíčku karet. Může zároveň – v malém měřítku – symbolicky naznačovat a přibližovat aktivity některých našich podnikatelů v posledním desetiletí. Jako takový by tím pádem mohl – při našem přeuvyprávění – možná pro někoho ze čtenářů působit i návodně. Proto hned na začátku významné upozornění, až varování: Telekomunikační provoz podléhá velice pečlivým – rozumějme záznamovým – pravidlům.

Zejména počítačově hravý třicátník Čestmír Wyrvekl si v létě roku 2004 založil a řádně doma na Opavsku zaregistroval firmu Coltaspol – pro obor vymáhání pohledávek. Máte nedobytné obnosy u obchodních partnerů? Svěťte je profesionálům. Hned budete bez starostí a v pohodě na vydělávání dalších peněz!

Jinak jaksi virtuální podnik. Žádná kancelář, jediný majitel, zaměstnanec a osoba zastupující firemní zájmy sám Čest'a, mezi

známými též Šest'a nebo Šesták. Ne, že by byl šetrivý, ale spíš proto, že by si pro zlámaný chechták koleno nechal vrtat – a stejně jich nikdy moc neměl.

Reklama je zbytečná, přímé kontakty budou efektivní, rozhodl se šéf Coltaspolu a začal rozesílat e-mailové nabídky do podnikatelství, kde předpokládal, že po víceleté existenci mohou nějaké odběratelské resty majitele rozptýlovat. Surfovat v obchodním rejstříku a tříbit fantazii není až tak namáhavé.

I stalo se, že nabízená ruka dorazila po telefonních linkách také do severomoravského podniku Sorel, jehož majitel Pavel Kadeřábek již od počátku devadesátých let zásobuje potravinovými výrobky, obzvláště sušenkami s delší záruční lhůtou, tudíž méně rizikovým zbožím, nejen horní Moravu, ale i mnohé regiony v Čechách.

Obrat má Sorel po celý čas slušný, na úroveň šéfa to poklidně stačí, partnerské obchodní vztahy vcelku solidně fungují, fakturace dodaných laskomin se zásadně, občas s drobným zpožděním, naplňují. Až na výjimku z prodejního sdružení NEVA odněkud z Orlicka.

Ta v roce 2001 nezaplátala 38 900 korun za převzatý sortiment. Soud v Hradci Králové rok na to rozhodl o povinnosti NEVA proplatit firmě Sorel 41 100 korun. Vzápětí dlužník přešel pod nového majitele, pana Pěkného někde od Loun. Běžný smrtelník nikdy nepochopí, že i minusové položky jsou u nás občas skvěle obchodovatelné.

Pavel Kadeřábek se nechtěl – už ze zásky – smířit s odpisem čtyř desítek tisícovek, proto mu majlík Coltaspolu vlil naději do žil. Leč po podepsání smlouvy – Coltaspol přišel do reprekavárny zastupovat

jednatel Čestmír Wyrvekl – a okamžitým uhrazení zálohy 5 700 korun na výdaje se dlouhé měsíce nic nedělo.

Pak se v počítači dodavatelsví Sorel pro majitele objevil následující, šokový majlík: Dopustil jste se trestného činu tím, že jste si najal Coltaspol jako vymahače pohledávek! Pan Pěkný by byl ochotný na věc zapomenout, pokud přijde nějaká finanční náhrada! Mohla by na vás být uvalena vazba, vše zveřejněno v médiích, hrozí vám odsouzení, ztráta čistého trestního rejstříku, ukončení živnostenského listu! Pana Pěkného nekontaktujte!

Podepsán Mgr. R. Kozák,
e-mailová adresa
kozakr@unikum.cz.

Ve zprostředkovateli a dodavateli hrklo. Patnáct let trpělivě, solidně, docela skromně pracuje, buduje a drží si dobré firemní jméno – a teď tohle. Druhý den odepsal, že vůbec netuší, oč se jedná.

Mgr. Kozák zopakoval během týdne několikrát základní ideu o trestném skutku ve spojení s vymahači a zesiloval tlak na to, aby firma Sorel stanovila pro obě strany schůdnou výši finanční

úhrady.

Pan Kadeřábek se kroutil, žádal osobní schůzku, nebo alespoň telefonní kontakt s panem Pěkným.

Načež z e-mailového zdroje kozakr přišlo rezolutní oznámení: Čas na rozmyšlenou vypršel, teď už jste opravdu ve velkém průšvih. Máte ale štěstí, že jsme svolní prodat vám vaši další budoucnost. Nyní ovšem již my budeme ti, kdo kladou podmínky. Kauza zmizne ze světa navždy, jako by se nic nestalo! Požadujeme za to 100 000 korun! Přitom v žádném případě nestojíme o osobní setkání. Instrukce k předání peněz budou následovat.

Tehdy Pavel Kadeřábek vyhledal nejbližší policejní obvodní oddělení, oznámil, že je vydírán. Že chce spolupracovat, že dobrovolně vydává veškerou elektronickou podnikatelskou poštu a že ji bude doplňovat o jakékoliv přibývající pokyny Mgr. Kozáka, s nímž se – podobně jako s panem Pěkným – nikdy neviděl. Současně pod přísahou prohlašuje, že se ničeho nedopustil, je neviný, nehodlá platit ani korunu.

• • •

Mezitím se vydíranému nešťastníkovi a čerstvému oznamovateli vyděračského presu ozval smutný Čest'a Wyrvekl. Kontakt s podnikem NEVA se mu prý nedaří. Spolupráce tímto musí padnout. Navíc se na něj dobývá nějaký magistr a vede řeči o trestném činu. S tím nechce mít nic společného, to raději něco zacvaká!

Policie ne příliš běžný případ samozřejmě zaevidovala a přidělila k němu inspektora.

Korespondence internetovou cestou pokračovala. Adresa Sorel Kadeřábek hrála na čas.

Až neznámý Mgr. Kozák zkusil poslední

střelu. V majlíku s předmětem Konec termínu se roze-psal: Vidím, že jste se rozhodl, klikujete zbytečně! A budete litovat. Právní kroky určené k vašemu potrestání právě začínají. Bohužel jste do problému zatáhl i Coltaspol, který byl zřejmě ochotný případ uzavřít. Teď, garantuji vám – nepřijde-li vaše poslední reakce, či bude-li dál negativní, čekám do 12. hodiny, budu pak ve 13 hodin sedět na Službě kriminální policie a vyšetřování a podávám na vás trestní oznámení pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu vydírání a trestného činu spolupachatelství a nabádání k vykonání trestného činu a zároveň kontaktuji odbor živnostenského úřadu. S nejvyšší možnou pravděpodobností bude uvalení vyšetřovací vazby okamžitě!!! Neboť toto

příchodem vydíraného podnikatele pro záchranu.

Majitel kavárenského klubu s nabídkou e-mailových počítačů „na jídelničku“ uvedl, že inkriminovaný počítač v posledních měsících využívalo, navštěvovalo více zákazníků. Z jejich, v podnikových účtech zaznamenaného, výčtu kriminalisty zaujalo – bezprostředně – jediné jméno: Čestmír Wyrvekl.

Muž, který se v minulosti dopustil jakýchsi čachrů, měl co do činění se soudy, nasbíral snaživě právnícké, odborné výrazy a jak se vzápětí ukázalo i v hovorové mluvě do nich umí zabřednout.

Šesták si také rychle uvědomil kolik uškodilo, když si ho policie odvedla k vyjádření k nepěkné záležitosti – a kompletní průběh

de. Proto jsem mu nabídl, že půlku peněz zapůjčím, že on dá druhou půlku a že já danou věc s p. Pěkným tzv. smetu ze stolu.

Tímto jsem chtěl docílit, že p. Kadeřábek ze strachu z možných komplikací předá mé osobě svých 50 000 Kč a já je jako fiktivně předám Mgr. Kozákovi, který je dále předá p. Pěknému, a vše bude uzavřeno. Také jsem tímto sledoval, že p. Kadeřábek odstoupí z naší smlouvy o vymáhání uvedených 42 000 korun sám, tedy, že nebudu muset já odstupovat, což bych považoval za svou osobní ostudu.

Dále uvádím, že je pravdou, že jsem si ze zmíněné e-mailové adresy nechával posílat upozorňující zprávy do osobní telefonické e-mailové schránky, kterou mám přihlášenou na vlastní číslo mobilního telefonu.“

jest požadováno státním zástupcem v případě závažnějších trestních činů, čímž vymáhání bezpochyby je. Dále, v případě, že jde o souběh více než jednoho trestního činu, a v případě podezření, že budete kontaktovat svědka-svědky, ovlivňovat vyšetřování atd. Hrozí vám odsouzení nepodmíněné!!! na 3–8 let, ztráta živnostenského oprávnění, medializace. Ze zákona vás musím upozornit, že do 3 dnů od podání trestního oznámení mohu věc vzít zpět! Naposledy zrekapitulujte nabídku. Jste vlastně dva viníci, o celkovou částku 100 000 korun českých se můžete spravedlivě rozdělit s firmou na vymáhání Coltaspol...

Pavel Kadeřábek nabízel schůzku ve třech, ve dvou lidech a přímé ústní jednání. Komunikace ustala.

Policejní pátrači šli houževnatě za odhalením neznámého pachatele. Za asistence státního zastupitelství a soudních příkazů postupně hledali majitele internetové adresy kozacr u několika provozovatelů novodobých poštovních zásilek. Až na čtvrtý pokus dospěli k číslu počítače a k jeho umístění. Moderní technologické pojitko patřilo do výbavy internetové kavárny – život přináší nečekané paradoxy – naproti přes ulici, pár desítek metrů od policejní úřadovny, kde nevšední kauza odstartovala

případu, s řadou perličkových podrobností policistům pustil, popsal.

„Po získání zakázky od firmy Sorel jsem standardně kontaktoval p. Pěkného telefonicky, kdy jsem mu sdělil, že dluží p. Kadeřábkovi výše uvedenou částku. On mi na to tehdy doslovně sdělil, že mám jít i s p. Kadeřábkem do ..., však víte kam, a dále pak: šmejde, už mi nikdy nezkoušej volat! Z toho jsem usoudil, že nebude v mých silách z p. Pěkného vymoci dlužnou částku pro p. Kadeřábka.

Protože jsem byl v uvedené době dosti ve finanční krizi, tak mne napadlo, že když nemůžu pro sebe peníze vydělat legální cestou – vymáháním pohledávek, tak si peníze vydělám nelegálně – pokusím se tyto dostat od p. Kadeřábka. Z tohoto důvodu jsem si založil v internetové kavárně e-mailovou adresu – z ní jsem poslal na e-mail p. Kadeřábka zprávu, ve které jsem vystupoval jako Mgr. R. Kozák i jako právní zástupce p. Pěkného. Zprávu jsem postupně poslal několik a stupňoval jsem je až k požadování předmětné částky.

Vzhledem k tomu, že jsem veškeré vyděračské e-mailové zprávy následně konzultoval s p. Kadeřábkem, a to již nikoliv jako Mgr. Kozák, ale jako zástupce Coltaspolu, tak jsem věděl, že p. Kadeřábek se k zaplacení uvedených 100 000 korun mít asi nebu-

I poslední informačně technologická vymoženost ve službách pachatele se proti němu v závěru šetření velmi výmluvně obrátila!

Čestmír Wyrvekl zaměstnával svým trestným činěním policii, státní zastupitelství a soudní stolec přes rok a půl (škoda, že nelze člověku úředně přitížit za „zbytečné obtěžování“ subjektů činných v trestním řízení – za „pokoušení osudu“, které vyšetřovatelům a soudcům ubírá čas a sílu, jež by se tolik hodily k odchyťování a usvědčování větších „zlobivých ryb“ současnosti).

Příslušný okresní soud vyměřil v říjnu 2006 „virtuálnímu podnikateli“ flastr odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odložením výkonu trestu na dvouletou zkušební dobu!

A kdoví, k jakým novým pokusům o vylepšení „životního konta“ dosud mladému, zároveň neustále zkušenějšímu hráči – na podzim tohoto roku opět s „čistým štítem“! – jeho osobní morálka a obchodnická čest zavelí tentokrát...

(Veškerá použítá jména výše uvedeného skutečného případu jsou zcela vymyšlenou záležitostí – red. pozn.)

Jaroslav KOPIC
Ilustrační foto Václav ŠEBEK

CHŮZE, POHYB, DOPRAVA

8

MĚSTSKÁ HROMADNÁ DOPRAVA

Ve veřejných dopravních prostředcích nejběžnějšího typu, jako jsou tramvají, autobus, trolejbus, metro, lanovka, pojízdňe schody, výtah..., jsou kladen mimořádné nároky na naše chování a nervovou soustavu. Je to prostředí výrazně konfliktního charakteru, kde mnohým dobře míněným projevům mohou být přikládány ty nejhorší významy. Je to dáno častými problémy v dopravě, které z pospíchajících obyvatel především větších měst dělají neurotické, podrážděné jedince, připravené „zchladit si žáhu“ na jakékoliv oběti. Kromě toho další příčina tkví uvnitř nás, aniž bychom ji mohli zásadně ovlivnit: je to porušování osobní zóny člověka jinými lidmi, ke kterému dochází ve veřejných dopravních prostředcích v důsledku nedostatku dostatečného prostoru ve vozidlech.

Prvním krokem, kterým můžeme zabránit vzniku infarktové situace na cestě do (ale více ze) zaměstnání, je uvědomit si zvýšenou pravděpodobnost konfliktu. Počítáme dopředu s tím, že jízda ranní tramvají není procházka růžovým sadem nebo posezení v oblíbené zahradní restauraci, dáme si za úkol nenechat se vyprovokovat spolecestujícími hulváty a snažíme se vždy počítat nejméně do deseti.

Dále bychom měli mít na paměti nutnost dodržování následujících obecně platných zásad:

- při nastupování dáme vždy přednost vystupujícím — jinak by se cestující uvnitř hromadili;
- nezůstáváme stát u vchodu a nebráníme tak v nástupu dalším lidem za námi;
- čím dříve vystupujeme, tím později do vozu nastoupíme, abychom zůstali stát co nejlépe dveřím;
- držíme se, abychom nepoletovali vozem a nedemolovali sebe i spolecestující;
- vrazíme-li do někoho nebo potřebujeme-li se dostat ke dveřím, omluvíme se, požádáme o dovolení;
- už vůbec nikoho neosaháváme nebo jinak neobtěžujeme (koukáním do výstřihu);
- pustíme sednout osoby starší, nemocné a jinak postižené, rovněž ženy mají přednost;
- nekřičíme, nekonzumujeme pokrmy, nápoje ani zmrzlinu, nekouříme, nehrajeme na hudební nástroje ani nepouštíme rádio či magnetofon (nemáme-li sluchátka); pro telefonování z mobilu platí, co bylo výše řečeno o telefonování na ulici — pokud ale voláte přímo ve voze, nepovažovali bychom to za společensky nevhodnější;
- pokud nás jede celá parta, neznamená to, že máme k dispozici celý vagon (pokud jsme si jej neobjednali na okružní jízdu městem); hluk, pobíhání sem a tam, sezení více lidí na jednom sedadle, projevy síly nebo erotiky — to vše by mohlo vést ke konfliktu nejen se spolecestujícími, ale i s orgány veřejného pořádku; nezapomeňte, že v době mobilních telefonů je jejich přivolání velmi snadnou záležitostí;
- potřebujeme-li se na něco zeptat řidiče, činíme tak co nejzdvořileji a jen tehdy, není-li zaměstnán jinou činností, která si vyžaduje jeho pozornost (je lépe se zeptat, když zastaví na červenou na křižovatce nebo jede po dlouhém, rovném úseku, než když právě zastavuje v zastávce nebo odbočuje přes výhybky);
- se zavazadly zacházíme tak, abychom jimi nezašpinili kolemjdoucí, nepotrhlali ženám punčochy nebo neudělali těžko vysvětlitelné modřiny na nohách či jiných částech těla (batohy, krosny a jiné druhy zavazadel snímáme ze svých zad a držíme v ruce);
- na pojízdňích schodech nevoláme na známé, kteří nás míjejí v protisměru, ani se jim nepokoušíme podat ruku; můžeme jim ale přiměřeným gestem dát najevo, že jsme je viděli (také různé erotické činnosti, kterými si některé páry krátí nudnou cestu nahoru či dolů, neohrožují pouze dobré mravy, ale hlavně bezpečnost provozu);
- do dopravního prostředku zásadně nastupujeme ve špinavém oblečení (snad už odzvonil řemeslníkům ve znečištěných montérkách), opilí nebo jinak „upravení“, čímž bychom mohli obtěžovat spolecestující nebo jim mohli dokonce způsobit škodu.

CESTUJEME VLAKEM A AUTOBUSEM

Na delší vzdálenosti cestujeme mnoha různými způsoby — autobusem, vlakem, letadlem, lodí, ponorkou, rogačem, v baloně, vrtulníkem, raketoplánem, motocyklem a osobním automobilem. Některé z možností jsou běžné, k některým se možná za celý život nedostaneme. Ale jak praví známá zásada, „nikdy neříkej nikdy“.

Ve vlaku a autobusu se chováme podle zásad dříve uvedených, i když — vzhledem ke kvalitě některých způsobů přepravy — to je mnohdy velmi obtížné. S obsazováním míst je situace u místekových autobusů a vlaků o něco jednodušší, a proto si je snažíme zajistit v předprodeji, je-li to možné. Ve vlaku, při vstupu do kupé, pozdravíme (je to přece jen menší, intimnější prostor), případně se zeptáme, je-li zde volné místo. Vstupujeme-li do autobusu či letadla, nezdravíme, nejedná-li se o zájezd společných známých.

Zavazadla uložíme na místa k tomu určená: některé autobusy mají zvláštní prostory na bocích přístupné zvenjšku, ve vnitrostátní dopravě jsou pro nás většinou k dispozici pouze sítky nebo police nad hlavou. V tom případě musíme dávat obzvláštní pozor, aby se obsah políček při prvním trnutí neocíl na naší, nebo dokonce na cizí hlavě. Ženám a starším osobám bychom s uložení (a sundáním) těžších zavazadel měli pomoci. Do vlaku i autobusu by měl nastupovat jako první muž, aby shora pomohl ženě (a nepostrkoval ji zespodu za různé části těla), aby dělal cestu uličkou a hledal volná místa. Ještě ohleduplnější variantou je, kdy muž jde nejprve místa vyhledat, a potom přivede svoji partnerku k hotovému. V nemístkovém kupé obsazujeme místa podle pořadí příchodu: u společností cestujících pohromadě opět podle společenské významnosti: nejvýhodnější místa jsou u oken, poté u dveří, nejméně výhodná samozřejmě uprostřed.

Dále se musíme po cestě vyvarovat všech činností, kterými bychom mohli obtěžovat spolecestující. Najíst se je nejlépe v jídelním voze, ale ten mívají jen některé vlaky. V autobuse to přichází v úvahu jen u mezinárodních linek vybavených zvláštními autobusy s jídelními kouty. Jsme-li tedy odkázáni během cesty na jídlo z vlastních prostředků, nekrátíme si dlouhou chvíli tím, že budeme po celou dobu cesty konzumovat pokrmy a nápoje. Je to nespolečenské, ale také nezdravé. Nedávno jsme četli vyjádření někoho, kdo říkal, že raději jezdí v první třídě, protože v ní spolecestující nejedí, neustále nevstávají, neotevírají okno, nepopocházejí sem a tam, ale klidně sedí a nevyrušují. Něco na tom bude.

Jídla připravená doma hygienicky zabalíme, přičemž se vyhýbáme takovým jídlům, které mají výraznou vůni nebo zápach (některé sýry, ryby, česnekové pomazánky apod.). Při jídle dáváme pozor, abychom nikoho neumazali (stříkající šťáva, vylité pivo...). Nejvhodnějšími potravinami na cestu jsou obligátní rohlíky se salámem, chléb s řízkem, hamburger, sušenky či oplatky, ovoce a zelenina apod. Nezapomínáme na vybavení ubruskem a odklizení zbytků do odpadkového koše nebo do sáčku, který uschováme pro pozdější odhození. Zásadně nic nevyhazujeme z oken jedoucích dopravních prostředků: kromě znečištění okolní krajiny můžeme způsobit také úraz nebo zavinit dopravní nehodu.

Častým zdrojem nesouladu mezi spolecestujícími bývá okno. Otevíráme nebo zavíráme je teprve po dotazu, zda to ostatním nevadí, a přizpůsobujeme se přání většiny. Také nestojíme u okna v kupé dlouhou dobu, abychom nebránili ostatním ve výhledu, nezacláněli a neomezovali je v pohybu. Je lépe prodiskutovat otázku celkového vytápění a ventilace autobusu s řidičem než to řešit otevíráním a zavíráním jednotlivých oken.

Chceme-li si během cesty udělat pohodlí, jiné možnosti máme ve vlaku v plně obsazeném kupé nebo v autobusu, a jiné, jsme-li ve vlakovém kupé sami. Nohy si můžeme natáhnout nebo přehodit přes sebe jen tak, abychom neomezovali cestující okolo sebe nebo naproti. Není slušné pokládat nohy na protější prázdné sedadlo. Tolerovat to lze pouze u velmi dlouhých cest, máme-li čisté nohy a ponožky (obuv v každém případě sundáme). Také lehnout si na sedadla je možné pouze tehdy, jsme-li v kupé úplně sami (nebo

Kresby
Petr
PAČES

maximálně na každé straně sedadel jeden člověk). Pokud si chceme za jízdy zdřímnout, nesmí se nám stát, že bychom padali na své sousedy, měli povolené či dokonce roztažené nohy a chrápali. V noci přepneme osvětlení na tlumené, a pokud ostatní spí, nerušíme je hlasitým hovorem.

Pro delší cesty je vhodné použít lehátkového nebo lůžkového vozu. Tady je místo — lůžko určeno číslem místenky. Malý prostor v kupé vyžaduje zvýšenou ohleduplnost cestujících vůči sobě. Připravíme si věci, které můžeme potřebovat, dohodneme se na pořadí vstávání, oblékání apod. (Další cestující obvykle po tuto dobu počká na chodbíčce.) Při odchodu z kupé se rozloučíme s ostatními cestujícími pozdravem, sestupujeme ze schůdků opět jako první a pomáháme dolů ženám a starším osobám (podáním ruky, odebráním zavazadel).

V autobusu řada těchto požadavků odpadá a cestování je jednodušší. Na druhou stranu oblíbené levné zájezdy na pět dní, kdy dvě či více nocí stráví cestující v autobuse, kladou mimořádné nároky na hygienu, ohleduplnost a ostatní projevy slušného chování. V tomto prostředí ještě více musíme dbát na jakékoliv obtěžování okolí. (Například proti chrápání se lze údajně chránit nafukovacím polštářkem okolo krku.) Častěji zde také bývají případy nevolnosti. Ty je třeba řešit přípravou před cestou (vhodné pokrmy a nápoje, léky) Není třeba propadat panice a zbytečnému studu, taková věc se může stát každému, a ve spolupráci s personálem — letuškami, stevardkami či řidičem — není těžké se s ní vypořádat.

Hana BACHRACHOVÁ

Našli jsme pro vás na internetu

8

Už přes půl roku žijeme v tzv. schengenském prostoru a státní hranice se pro nás při cestování mezi evropskými zeměmi staly pouhou formalitou. Do jiné polohy se tím dostala i spolupráce mezi policejními sbory evropských zemí. V dnešním pokračování se porozhlédneme po internetových stránkách policí našich nejbližších sousedů – Německa, Rakouska, Polska a Slovenska.

Oficiální stránka německé policie (Bundespolizei) má adresu www.polizei.de. Hned v úvodu můžete zvolit buď stránku spolkového policejního ředitelství, nebo informační stránky policie v jednotlivých spolkových zemích, případně se informovat o činnosti spolkové kriminální policie. Ze všech uvedených možností jsme pro ukázkou vybrali dlčí stránky bavorské a saské policie, tedy nejbližších spolkových zemí.

Bavorská policie (www.polizei.bayern.de) informuje o své struktuře, kontaktech, programech prevence, uvádí statistiku dopravních nehod i trestných činů. Mezi aktuálními informacemi jsou například i termíny koncer-

tů bavorské policejní hudby...

Webová stránka saské policie:

www.polizei.sachsen.de je ještě propracovanější.

Rakouská policie se představuje na stránce:

www.polizei.at

Obsah je podobný jako u policie německé: informace o centrále i velitelstvích v jednotlivých spolkových zemích, legislativa, boj proti kriminalitě, aktuality a tiskové zprávy, nabídka „policejních“ suvenýrů (od policejních autíček přes trička až po puzzle s policejním motivem). Na stránce Ministerstva vnitra:

www.bmi.gv.at/oeffentlicherheit/ je k dispozici kompletní archiv policejního časopisu ÖFFENTLICHE SICHERHEIT neboli Veřejná bezpečnost. A doporučujeme ještě jeden zajímavý odkaz, představují se na něm rakouská kriminalistická muzea: <http://www.kriminalmuseum.at/>.

Komenda Glówna Policji je označení polského policejního prezidia. Webová stránka www.policja.pl má strukturu obdobnou jako mají stránky německé nebo rakouské. Některé její části kvůli svému uspořádání i obsahu opravdu stojí za pozornost, zejména pro inspiraci při vytváření a vylepšování našich „policejních“ stránek. Například sekce „Profylaktyka“ radí při první pomoci, ochraně před krádežemi atd. Sekce „O Policji“ je představena polská policie „se vším všudy“ – od služebních předpisů přes výzbroj a výstroj až k tabulce platových tarifů. Měsíčník POLICJA 997 má podobný formát i obsah jako náš časopis a na webu je i archiv jeho starších čísel od roku 2005. Vybrané články je možno stáhnout i ve formátu PDF.

Na závěr jsme si nechali naše sousedy na východní hranici. Slovenské Ministerstvo vnitra na své stránce www.minv.sk zveřejňuje i ryze policejní a bezpečnostní informace. Najdeme je hned na titulní stránce pod výraznými odkazy POLÍCIA, VEREJNÁ SPRÁVA, HASIČI, CIVILNÁ OCHRANA, MIGRAČNÝ ÚRAD, POLÍCIA PÁTRA, KRIMINALISTICKÉ EXPERTÍZY aj.

Materiály jsou uspořádány a zpracovány tak, že nalezení potřebných (i docela detailních) údajů je velmi snadné. Smutný je však pohled na jednostránkové představení bratislavského Múzea policie SR. Jako neaktuálnější zpráva je bohužel zveřejněno upozornění, že v srpnu 2007 bude *múzeum z provozních dovodů zatvorené!*

Slovenští policejní odboráři mají také svou prezentaci www.ospsr.sk. Kromě ryze odborových záležitostí je zde i archiv osmistránkového měsíčníku POLÍCIA s možností stažení ve formátu PDF.

Dnešní surfování po internetu jsme věnovali vyhledávání kontaktů na policejní sbory našich zahraničních sousedů v souvislosti s otevřením společných hranic. Informace o problematice našeho zapojení do schengenského prostoru ve formě brožurky ke stažení ve formátu PDF nabízí stránka Ministerstva vnitra www.mvcr.cz/eunie/ nebo ještě mnohem podrobněji jsou uvedeny na stránce: www.euroskop.cz/5491/sekce/cr-v-eu/.

Snad s výjimkou stránek slovenské policie nebude možná snadné zorientovat se v německých a polských textech. Nic však není ztraceno, pomoc nám poskytne internet, musíme však, vědět jak na to. Vybrat si můžeme z řady „elektronických“ překladačů, my si ukážeme postup překladačů textu na překladači populárního vyhledávače Google. Budeme k tomu potřebovat znalost kopírování textu do schránky, kterou jsme popsali v šestém pokračování našeho seriálu:

1. Otevřeme webovou stránku s textem, který chceme přeložit, např. nějaký německý text ze stránky www.polizei.at.

2. Označíme text myší a příkazem **Ctrl+C** ho zkopírujeme do schránky.

3. Zadáme adresu internetového překladače translate.google.cz.

4. Klikneme do rámečku „Původní text“ a příkazem **Ctrl+V** do něj vložíme německý text ze schránky.

5. Zvolíme jazyk (v našem případě to bude němčina), ze kterého se bude překládat do češtiny a klikneme na tlačítko „Přeložit“.

6. Vpravo od původního textu se zobrazí jeho překlad do češtiny. Je sice více či méně kostrbatý, ale ve většině případů poskytne aspoň základní představu o obsahu.

7. V případě potřeby si můžeme překlad „zdokonalit“ s pomocí slovníku, případně požádat o pomoc při doladění německy hovořícího člověka.

Prakticky stejným způsobem můžeme nechat přeložit kompletní internetovou stránku, stačí do rámečku „Přeložit webovou stránku“ pečlivě a bez chyby vepsat webovou adresu, vybrat jazyk a dát pokyn k překladu. Jestliže potřebujeme přeložit jen jedno nebo několik málo slov, využijeme třeba služeb portálu www.seznam.cz. Nad textovým políčkem zvolíme „Slovník“, vepíšeme překládané slovo, zvolíme jazyk a dáme pokyn k překladu.

Jaroslav KUSALA

„EXTRÉM 2008“

Je květnové dopoledne a nad hlavou se vznášejí dvě vojenské velkokapacitní helikoptéry, letí tak nízko, že neslyšíte vlastního slova. O kousek dál se z místní hospody ozývá hlasitá hudba z dílny zahraniční extremistické hudební scény, opodál začíná hořet jedna z budov, přijíždí hasiči. V akci jsou i obrněné transportéry a na přistávací dráze stojí totálně zdemolovaný autobus, z něhož ještě postupně odpadávají kusy skla. I takové bylo letošní milovické cvičení pořádkových jednotek tvořené šesti krajskými policejními správami, jejichž nedílnou součástí byly Antikonfliktní týmy. Podobné akce se konaly ve stejném rozsahu již několikrát. Policie se přitom snaží tematicky vycházet z reálných a aktuálních hrozeb. Letos bylo společné cvičení zaměřeno na problematiku extremismu a extremistických shromáždění. Taktéž se měly otestovat schopnosti spolupráce s dalšími složkami integrovaného záchranného systému a Policie České republiky.

Součinnostní cvičení mělo sloužit k ověření připravenosti Policie České republiky na předsednictví České republiky Radě Evropské unie v 1. polovině roku 2009.

Bylo rozvrženo do dvou dnů, přičemž první den se začínalo ve 20.00 hod. únosem rukojmích, kde byly nasazeny i vyjednávací skupiny. Druhý den se pak konalo několik dalších cvičení. Antikonfliktní týmy se účastnily zejména shromáždění a pochodu rozdílných extremistických proudů. Modelovou situaci tvořily radikální skupiny, které se snažily utkat jak mezi sebou, tak s třetími osobami. Ve srovnání s loňským rokem nebyly na cvičení pozvány kompletní Antikonfliktní týmy jednotlivých správ krajů, ale jen čtyři členové z každé z nich. „Zredukování počtu by mohlo zvýšit efektivitu jejich působení při jednotlivých modelových

sekvencích,“ sdělil nám vedoucí Antikonfliktního týmu Správy hlavního města Prahy, Martin Koryčanský.

Zhruba šest stovek figurantů se bez problémů vžilo do rolí skinheadů a anarchistů, ale i slušných občanů. Bezprostředně si tak připravili živnou půdu pro jejich bojůvku a následné nasazení Antikonfliktních týmů, potažmo pořádkových jednotek. Cvičení se zúčastnilo asi pět set policistů, z toho 24 policistů z Antikonfliktních týmů.

Předpřipravený scénář byl následující: V restauraci U Nováků v obci Milovice, ul. Sokolská probíhá setkání radikální strany Národní síla. Součástí setkání je i koncert skupiny White clear. Ta je známa svými rasistickými texty, které jsou v rozporu se zákonem. Setkání je proklamováno jako soukromá akce. Tentýž den je nahlášeno shromáždění odpůrců této radikální strany s následným pochodem, který má vyvrcholit právě v ul. Sokolská. Ani shromáždění ani pochod nebyly zakázány. Podle operativců bylo zjištěno, že odpůrci mají za cíl přerušit setkání radikální strany Národní síla. Hrozil tedy střet obou názorově orientovaných skupin. Po ukončení koncertu ze strany PČR se několik účastníků koncertu zabarikádovalo v restauraci. V průběhu cvičení došlo k napadení člena Antikonfliktního týmu a k odcizení jeho radiostanice skupinou extremistů s následnou lokalizací radiostanice v prostředí MHD.

Úkol pro Antikonfliktní tým byl zřejmý – zaměřit se na jednotlivé skupiny účastníků akce, místní obyvatelstvo, zástupce sdělovacích prostředků. Vysvětlovat jim v rámci rozhovorů smysl a účel policejního opatření, průběžně upozorňovat účastníky akce na zákonné povinnosti policie v případě spáchání protiprávního jednání, event. nasměrovat jednotlivce k odchodovým trasám z prostoru, kde bude probíhat zákrok pod jednotným velením apod.

Figuranti, příslušníci Armády ČR, studenti středních a vyšších policejních škol, kteří hráli extremisty, měli při cvičení své koordi-

nátory, kteří jim v průběhu přesunu naordinovali agresivní úkoly. Mají nacvičené signály, které znamenají, že mají buď přidat na agresi, nebo ji zmírnit. Ozývá se skandování „bílá liga“ a „policejní stát“. Tato situace je ukázková pro působení Antikonfliktního týmu, jehož členové se pokoušejí zmírnit prostřednictvím komunikace emoce a osvětlit dotýcným právní stránku situace.

V okolí budovy, ve které hrála hlasitá muzika, se rozléhal třeskot rozbušek, kterými policie reagovala na házení plastových láhví naplněných vodou. Druhé radikální uskupení, které se stylizovalo jako levicově orientované uskupení, zase vykřikovalo: „Je to policie, kdo nacisty kryje.“

Foto vlevo – AKT by měly být vždy v dohledu PJ

Foto dole – Tam, kde se schyluje k zákroku PJ, se AKT stahuje do pozadí...

Po více než dvou hodinách provokací se agresivní jádra obou skupin dostala až k sobě. Policisté se mezi nimi snaží vytvořit zátaras, v zájmu co největší autentičnosti přicházejí ke slovu i vodní děla. V průběhu cvičení došlo také k aktivnímu rušení mobilních telefonů a v jednu chvíli i k výpadku síťových komunikací systému Pegas. Tato nemožnost spojení s velněm byla překvapivou zkouškou pro jednotlivé velitele v terénu.

„V realitě by to sice vypadalo trochu jinak, ale i toto je určitě jedna z možností, jak se připravit na podobný zákrok v realitě,“ řekl Martin Koryčanský. V davu a při shromážděních vzniká tendence k nedodržování všeobecně platných morálních norem, dochází ke snížení morální odpovědnosti. Právě tam je komunikace, vedená skrze vycvičené „spíky“, velmi důležitá.

„Nedají se nacvičit emoce, nedá se uměle vyvolat proces deindividuace. Stává se nám, že figuranti na cvičeních reagují úplně jinak než třeba radikálové na bezpečnostní opatření. Největší přínos podobných cvičení je určitě pro ty policisty, kteří dosud neprošli ostrou akcí v realitě. Budoucnost vidím spíše v realizaci menších cvičení u každé správy s tím, že samotní figuranti budou předem připravováni na to, jak provokovat či ignorovat členy Antikonfliktního týmu,“ dodal.

A na co bude podobné cvičení zaměřeno příště? Bude to reakce na průběh předsednictví ČR Radě Evropské unie? To prozatím nevíme, ale jistě je, že se nějaké palčivé téma určitě najde

MK-
Foto autor

Uherský Brod se vyznačuje zvláštním urbanistickým řešením, které možná vzniklo mimoděk a vyvíjelo se po celá staletí, ale dnes skýtá tomuto městu rozloženému na pahorku neopakovatelné panorama. Od září 2002 patří k architektonickým zajímavostem města i nová budova Obvodního oddělení Policie ČR, snad nejmodernější objekt vybudovaný výslovně k tomuto účelu v České republice nákladem kolem třiceti milionů korun. Policisté konečně mohli opustit staré a už dávno nevyhovující prostory v téměř havarijním objektu v centru města.

POLICEJNÍ BUDOVA

OZDOBOU MĚSTA

První historické zmínky o osadě Brod na řece Olšavě pocházejí z roku 1140. V roce 1272 Přemysl Otakar II. povýšil opevněný Brod na královské město, aby zdůraznil jeho význam při obraně království - spolu s Uherským Hradištěm a hradem Ostroh (nynější Uherský Ostroh) - proti uherským vpádům a při střežení Moravské brány. Rozkvět města ukončila třicetiletá válka, po níž, jak víme, musel opustit vlast Jan Amos Komenský. Uherský Brod je jedno z jeho tří možných rodičů a je jisté, že zde prožil dětství.

Jak se město v druhé polovině 17. století postupně obnovovalo, usazovali se zde hodně Němci a rovněž německy mluvící Židé. Teprve ke konci 19. století se v tehdy třítisícovém městě začala více prosazovat česky mluvící komunita. Čistě české, přesněji moravské město však z Uherského Brodu udělaly protizidovské represe německých okupantů a odsun Němců po druhé světové válce. To už ale město dávno ztratilo svůj původní charakter jednoho z řemeslnických a obchodních center zemědělského Slovácka.

V roce 1894 byl založen dodnes fungující pivovar Janáček, pak vznikaly další podniky dřevozpracujícího a potravinářského průmyslu. Od té doby je charakter města se 17 500 obyvatel stále více průmyslový. Kromě pivovaru tu působí dvě na dnešní dobu velké továrny, Slovácké strojírny založené v roce 1951 a zejména Česká zbrojovka, původně pobočný závod strakonické zbrojovky vybudovaný už v roce 1936.

V letech 1850–1960 se Uherský Brod rovněž rozvíjel jako správní centrum okresu a dnes má Městský úřad s rozšířenou působností. Také zdejší Obvodní oddělení Policie ČR je druhé největší z pěti policejních oddělení na Uherskohradištsku, druhé za oddělením v okresním městě. Od 1. ledna 2008 je zde oddělení druhého typu s tabulkovým počtem 30 policistů. Jako téměř všude, i tady i je jich ve skutečnosti méně, jenom 26 (přestože přišli dva policisté od pohraniční policie), a když od toho odečteme „školáky“, tak pouze 21.

„Situace už ale není tak kritická jako loni, kdy jsme byli na padesáti procentech

stavu a k zajištění služby jsme se museli spojovat se sousedním Obvodním oddělením v Bojkovicích,“ upozorňuje vedoucí uherskobrodského oddělení nadporučík Mgr. Martin Kubiš. „Teď už jsme až na výjimky schopni mít přes den v terénu a na ulicích dvě dvojčlenné hlídky a v noci jednu. Prioritou je kombinovaný výkon služby v automobilu a pěšky. S počtem policistů na ulicích by to bylo ještě lepší, kdyby nebyli zatěžováni prací, která jim nepřísluší. Mám na mysli doručování zásilek od soudů a správních orgánů nebo předvádění osob, často i k soudu vzdálenému stovky kilometrů. To jsou obrovské časové i finanční ztráty a konečný efekt je pochybný. Snad se s tím už něco stane.“

Podobnou neefektivní zátěž představují někteří podnikatelé, kteří své obchodní spory řeší tak, že podají trestní oznámení. Policisté musí oznámení přijmout a prověřovat, i když je od prvopočátku zřejmé, že se jedná o občanskoprávní spor. Věc se také kvůli tomu nakonec odloží, ale vychytralý oznamovatel získá od policie zadarmo důkazní materiál pro občanskoprávní řízení, za jaký by advokátovi zaplatil třeba desetitisíce. Řešení? V nedohlednu, ledaže by na sebe státní zástupci vzali tu odpovědnost a pokaždé hned v prvopočátku rozhodli, že se nestal trestný čin.

Oněch 21 policistů tedy na ploše více než 300 kilometrů čtverečných a s pěkně dlouhým úsekem státní hranice se Slovenskou republikou zajišťují veřejný pořádek a bezpečnost pro 42 000 obyvatel. Nejsou v tom samozřejmě sami. Nehovoříme-li o okresním ředitelství Policie ČR a Službě cizinecké policie stažené teď „po Schengenu“ dál od hranic, pak zejména v samotném

Policisté i návštěvníci se v moderním interiéru služebny prostě musí cítit dobře

Budovu Obvodního oddělení Policie ČR nevidíte už z dálky, jak je tomu u jiných dominant města – kostela Nanebevzetí Panny Marie, Dominikánského kláštera, zámku aj. Je citlivě zakomponována do vzrostlé zeleně na zdejších sídlišti, které ovšem nemá nic společného s betonovými bloky velkoměst.

Kamerový systém Městské policie v Uherském Brodě je velkým pomocníkem při kontrole pořádku, ale i pro objasnění kriminality. Nedávno tak mohl soud sledovat například celý děj případu, kdy jakási parta surově zbilá jednoho bezdomovce.

I pro cyklisty platí předpisy...

Uherské Brodče je cítit přítomnost, aktivní činnost a výborná spolupráce příbližně stejně početné jednotky městské policie. Neméně výborná je součinnost s orgány samosprávy v čele se starosty Uherského Brodu a všech ostatních obcí, i když tam už obecní policie nemají.

„Uherský Brod je v našem služebním obvodu jediné město a jak jsme to vyhodnotili, soustřeďuje se sem nějakých 85 procent veškerého dění, o které se policie musí zajímat,“ říká nadporučík Kubiš. Sám je rodák ze sousedního Bánova, v Uherském Brodě chodil na střední školu a od roku 1992 pracuje na zdejším oddělení – původně samozřejmě v hlídkové službě, nyní už dva roky jako vedoucí. Služební obvod, město, osmnáct obcí různé velikosti a všechny je-

jich bezpečnostní problémy zná lépe než své boty.

Kraj je to prý bohatý na historii a na dobré lidi, ale po ekonomické stránce patří spíš k průměrným. Pokud lidé nenajdou práci v zemědělství nebo u různých firemček, sjíždějí se za ní do Brodu. Další pracovní příležitosti jsou v Uherském Hradišti a v ne o mnoho vzdálenějším Zlíně, který je jak známo krajským městem a – což místní policisty jistě zajímá – zanedlouho zřejmě bude sídlem krajského ředitelství Policie ČR. Policisté však neočekávají, že by se tím v jejich službě na obvodním oddělení něco zásadního změnilo.

Jako všude jinde, i zde představuje největší zátěž obvodního oddělení majetková kriminalita. Za rok nějakých pět set čísel jednacích, objasněnost je zhruba padesátiprocentní. „Vyskytují se problémy, na které musíme reagovat,“ dodává nadporučík Mgr. Kubiš. „Teď nás nejvíc tíží vloupání do motorových vozidel a krádeže věcí

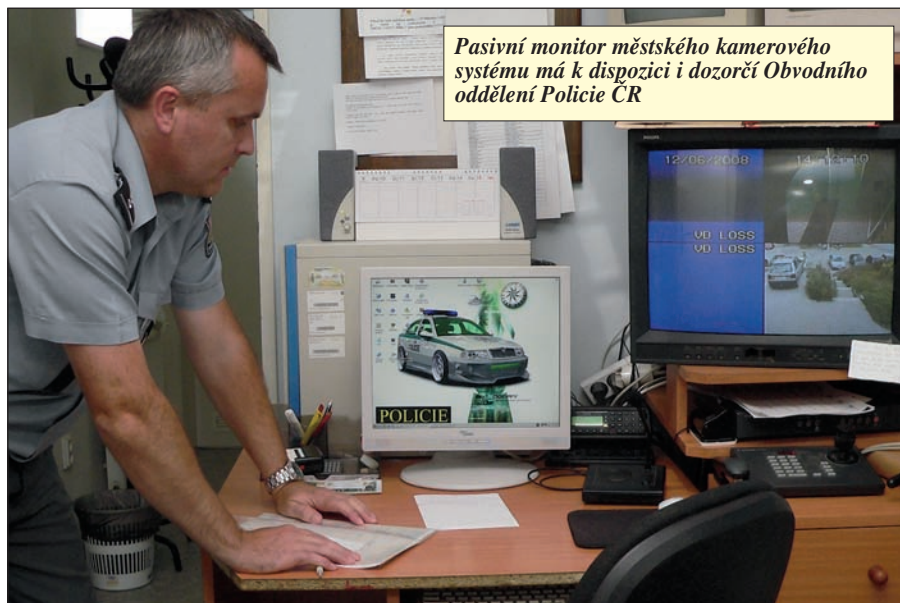

Dominantou obce Suchá Loz je moderní kostel zasvěcený Sv. Ludmile. Obec je ve Zlínském kraji nositelem Zlaté stuhu a v celostátní soutěži třetí nejlepší obcí roku 2007.

z nákupních vozíků na parkovištích u velkých obchodních center. Objevují se také loupežná přepadení, i když většinou jde například o vytržení kabelky, noční přepadení opilců a podobně. Počátkem roku 2007 jsme tu měli šňůru loupeží na benzínkách, ale je objasněná a takové případy se momentálně nevyskytují.“

Po zrušení hraničních přechodů je prý v regionu trochu zvýšený pohyb cizinců, zejména občanů Slovenské republiky. Snad se i víc zapojují do páchání trestné činnosti, ale celkově k nějakému markantnějšímu nárůstu kriminality nedošlo.

Jeden z problémů představují podvodníci, většinou přespolní, kteří se vydávají za pracovníky různých úřadů nebo firem a okrádají zejména starší lidi. Loni v dubnu ve Vlčnově přišel do rodinného domku člověk, který prohlásil, že je pracovník Evropské unie a má možnost získat pro majitelku dotaci, ale musí znát přesné rozměry domu. Vytáhl z kapsy uzlíkový provázek, požádal

Passivní monitor městského kamerového systému má k dispozici i dozorců Obvodního oddělení Policie ČR

Častou a důslednou kontrolou sběren se uherskobrodským policistům daří do značné míry tlumit krádeže kovů. Za nákup evidentně ukradeného materiálu se totiž snaží postihovat pracovníky sběren podle přestupkového zákona.

paní, aby podržela jeden konec – a zatím v domě ukradl pětadvacet tisíc, nasedl do auta a odjel. Smůla se dostavila v podobě poruchy na autě. Přijíždějící hlídce obvodního oddělení, kterou přivolal starosta informovaný okradenou ženou, bylo auto podezřelé. Zkontrolovala řidiče z Mikulova, který se marně vydával za svého nevlastního bratra, zadržela ho a nakonec mu bylo prokázáno šest podobných případů na území celého kraje. Zkušený policista praporeček Podešť, jehož nevšední nos na nesrovnalosti pomohl pachatele dopadnout, už bohužel na obvodním oddělení nepracuje – odešel na městský úřad

Ví se o tom, že v první polovině devadesátých let docházelo k případům úniků zbraní nebo spíš většího počtu nedohotových součástek z České zbrojovky Uher-

V ostraze České zbrojovky Uherský Brod pracují také bývalí příslušníci Obvodního oddělení Policie ČR. Jeden z nich si v noci všiml nějakého pohybu kolem blízkého novinového stánku. Nelenil, zavolal policii a hlídka po krátkém, takticky vedeném pátrání dopadla na diskotéce dvojici zlodějí i s batohem cigaret.

Kontroly na alkohol za volantem jsou standardní součástí zaměření hlídkové činnosti

Aktuálním problémem jsou krádeže na parkovištích

desítek policistů, ale v případě potřeby by jich tu mohlo působit ještě víc. Zatím se počítá s obnovením jakési tranzitní místnosti, kde by mohly přespat služební návštěvy nebo policisté, kterým se nevyplácí mezi dvěma službami odjet domů. V prvním podlaží jsou garáže pro čtyři automobily (obvodní oddělení má momentálně tři služební auta), kotce pro psy (využívané zdejšími policisty jako částečně vybavená posilovna), plynová kotelná (v případě potřeby obsluhovaná zaškolovým policistou) a sklad zajištěných věcí.

Je škoda, že přes nadstandardní služební

Vedoucí uherskobrodského oddělení nadporučík Mgr. Martin Kubiš zná svůj obvod skutečně dokonale

Majitel této škodovky řídil pod vlivem alkoholu a bez řidičského průkazu. Ani ne za týden ho policisté dopadli v autě, sice bez alkoholu, ale samozřejmě pořád bez řidičského oprávnění. Když se to tentýž den navečer stalo potet, policista mu vozidlo zadržel. Auto je zatím v garáži a státní zástupce podá soudu návrh na jeho propadnutí.

ský Brod. Od té doby však firma vybudovala, mimo jiné a s koncepční spoluprací Policie ČR, poměrně dokonalý systém vlastní ochrany před krádežemi zvenčí i zevnitř. V posledních letech se policisté z uherskobrodského oddělení zabývali jen několika skutečně drobnými krádežemi součástek, a pokud je jim známo, závažnější případy neřeší ani služba kriminální policie a vyšetřování.

Uherský Brod je nejen průmyslovým, ale i zábavním centrem regionu, večer však ožívá spíš o víkendech, kdy jsou plné diskotéky a noční podniky. To je doba, kdy se téměř pravidelně objevují problémy s veřejným pořádkem. Uvnitř podniků ale policie většinou nemusí zasahovat, to si vyřídí pořadatelská služba, a pro monitorování dění v ulicích se výborně osvědčuje kamerový systém městské policie. Případné incidenty se tak dají společnými silami celkem bez problémů zvládnout. Společně s městskou policií se také provádějí preventivní kontroly zaměřené na dodržování zákazu nalévání alkoholu mladistvým. Připravují se podobné akce zaměřené na drogy.

Pracovníci uherskobrodského oddělení samozřejmě zpracovávají takzvané malé dopravní nehody a pomáhají při likvidaci těch velkých, které vyšetřuje skupina dopravních nehod z okresního ředitelství. Služebním obvodem prochází na Slovensko frekventovaná tepna E50 a na ní je také kritické místo, křižovatka na jinak rovném a přehledném úseku těsně před Uherským Brodem, kde chybí odbočovací pruh (a navíc málokdo dodržuje dovolenou rychlost). Dochází tam k velmi těžkým nehodám. Situace se však zřejmě zlepšit, zřízení odbočovacího pruhu se už připravuje. Jiným aktuálním problémem uherskobrod-

Socha Jana Ámose Komenského před jeho uherskobrodským muzeem

ského policejního obvodu je alkohol za volantem. Jen policisté ze zdejšího obvodu zachytí tak osm až deset podnapilých řidičů měsíčně; kontroly na alkohol jsou totiž pevnou součástí zaměření jejich hlídkové činnosti.

Ale ještě k nové budově zdejšího obvodního oddělení: sice v ní ještě nebyl zcela naplněn projekt 1000, nepočítalo se s recepcí, ale i na tu se podle všeho dostane ještě letos. Interiér je koncipován stejně moderně jako exteriér, takže policisté i návštěvníci se tu prostě musí cítit dobře. Ostatně ani nedobrovolní návštěvníci si nemají na co stěžovat, mají tu k dispozici dvě předpisově, ale celkem solidně vybavené policejní cely se čtyřmi lůžky, samozřejmě sledované uzavřeným TV okruhem.

Objekt poskytuje dobré podmínky – kanceláře, šatny, sociální zázemí – pro práci tří

prostředí z oddělení soustavně odcházejí „do civilu“ zkušení policisté – třeba s desetiletou praxí, kteří by měli před sebou něco jako „nejlepší služební léta“. Vedoucí oddělení vidí chybu v novém služebním zákoně a nevhodně nastaveném přechodném období. Policisté prý mají raději vrabce v hrsti a jakmile získají nárok na příspěvek za službu, raději odcházejí do občanského zaměstnání, protože stejné nároky by získali až zase po několika letech. Oddělení jako celek je tak vlastně pořád velmi mladé, což z mnoha důvodů není optimální.

„Myslím, že není problém získat nové policisty, ale problém je získat nové dobré policisty,“ dodává nadporučík Kubiš. „Samozřejmě nejsou všichni stejní, ale zvláště teď, když odpadla vojenská služba, řadě z nich chybí návyk nést odpovědnost za svou práci a vůbec sami za sebe. Dá víc práce, než se to naučí. I tak si ale myslím, že tu máme velmi dobrý, stmelý kolektiv. Chtěl bych všem jeho členům poděkovat za velké osobní nasazení, s nímž jsme překonali kritickou personální situaci v loňském roce a na úrovni vysokého standardu zvládnáme i úkoly současné.“

**Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK**

Minule jsme chtěli pojmenovat jedny z nejmladších lázní v České republice, dnes je naopak odpovědí na soutěžní hádanku název jednoho z nejstarších lázeňských center nejen na Slovensku – jedná se o lázeňské středisko, které léčebnou tradici spadá mezi nejpokročilejší „veterány“ v Evropě...

stupů je využití minerálních vod v kombinaci s fyzikální léčbou – elektroléčbou, rehabilitací, léčebnou výživou na základě dietního systému.

Objekty a zařízení lázní (pozoruhodný je historický pavilon Modrý kúpeľ „doložitelný“ od roku 1728) tvoří samostatný areál v centru města. Jeho součástí je rozsáhlý park s čistým bezprašným ovzduším a botanická zahrada. Od loňského léta je všem návštěvníkům celoročně otevřený moderní Aquapark s nerezovými bazény (s vodou o teplotách 38 a 33 stupňů), s vodními chrlíči, masážními tryskami, s bylinkovou parní lázní, bahenními zábaly, masérskými boxy, se dvěma tobogany, venkovními bazény, divokou řekou a dalšími atrakcemi a procedurami.

Turistické – romantické – vyžití lze hledat v okolních končinách Malé a Velké Fatry (s nejvyšším vrcholem Kriváněm), s Vrátnou dolinou, Sútovským vodopádem, Martinskými holemi... Cesty za kulturními a historickými památkami mohou směřovat na nedaleké hrady

Slovenská balneoperla v geografickém srdci Evropy

Nejprve obecnější informace k našemu nejbližšímu sousedovi (minimálně po jazykové stránce):

Na území Slovenské republiky je zmapováno kolem 1 300 minerálních zdrojů, z nichž ne všechny se zatím využívají. Přesto výčet oficiálních lázní v zemi obsahuje na dvě desítky jmen. Za zmínku dále stojí 5 000 jeskyní, 26 štítů s výškou nad 2 500 m nad mořem, dlouhá řádka vodních ploch a toků, které – zasazené do malebných a pestrých krajinných kulís – dávají slovenským obyvatelům šanci stát se (někdy v blízké budoucnosti?) cílem i rájem pro zahraniční turisty. Třeba podle rakouského vzoru.

Zpět k naší soutěži:

První zmínky o zajímavé lokalitě spadají do roku 1281, kdy král Ladislav II. Kumánský daroval území se vzácnými termálními prameny grófovi Petrovi. V roce 1423 léčivé a regenerační účinky horké minerálky vyzkoušel – Liška Rezává – král Zikmund Lucemburský s doprovodem.

Za léčebným (a oddechově společenským) efektem cestovali do regionu zvaného Turiec (pro zdejší čarovnou přírodu se místy vžilo též označení Turčianská

zahrádka či Ztracený ráj), král a císař Maximilián Habsburský, František II., Mária Sečianská, známá pro neobyčejnou krásu jako Muránská Venuše, a nepřeberně dalších slavných hostů.

Působilo tu mnoho významných lékařů a učenců. Městský doktor z blízké Kremnice Ján Lisschoviny, absolvent medicíny v Halle, jako první pečlivěji popsal vzácné složení termální vody (dosahuje teploty až kolem 46 stupňů Celsia) a její hojivé vlivy na zdraví člověka.

Základem lázeňských léčebných po-

Blatnica, Slabiňa a Strečno. Z Kremnických vrchů vede „výletní chodník“ přes geografický střed Evropy!

Přímo ve městě patří mezi „pohádkové“ stavby malý barokní a opevněný (fortifikovaný) zámek-hrad (slovensky kaštieľ).

Nevíte-li, kam na letní prázdninovou exkurzi a rádi byste do zahraničí, nasměrování vašich kroků za teplem do slovenských lázní končí vlastně hned za humny.

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. srpna 2008

Řešení z č. 6/2008 zní: město POMPEJE

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Jitka Taferová, Kolín; Zdena Švarcová, Odry; Ludmila Sošková, Kutná Hora.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu.

Znaky evropských měst

Policista č. 8/2008

KUPON č. 8

/ki/

**Foto Dana KUTÁLKOVÁ
Kresba František DOUBEK**

Tady bylo důležité zapamatovat si vylosovanou barvu „neterčů“, do kterých závodník nesměl střílet

Na střelnici v Žalanech

Tradiční Mistrovství Policie ČR ve střelbě z krátkých služebních zbraní se letos uskutečnilo 28. a 29. května na střelnici v Žalanech. Tato víceúčelová střelnice je určena i pro akční disciplíny a patří Klubu vojáků v záloze Teplice. Policie tak letos vůbec poprvé nevyužila žádnou ze svých střelnic a rozhodla se střelnici pronajmout.

Snímek vlevo: Pohled do „výpočetního střediska“ – druhý zleva kpt. Ing. Zdeněk Němeček, zcela vpravo pplk. Bc. Pavlína Zuzánková

Aby byly zajištěny rovné podmínky, bylo 84 účastníků mistrovství jako obvykle rozděleno do dvou skupin. Ve skupině 1 závodili příslušníci republikového Útvaru rychlého nasazení a zásahových jednotek jednotlivých krajských správ Policie ČR, kteří mají větší objem služební přípravy včetně střelby, ve skupině 2 pak všichni ostatní. Jak nám řekla pplk. Bc. Pavlína Zuzánková z Policejního prezidia, krajské správy vyslaly dvakrát po osmi tříčlenných družstvech, zbytek účastníků pocházel z centrálních policejních útvarů, cizinecké policie a policejních škol.

Pro obě skupiny byl stejný program, každý z účastníků tedy odstřílel osm náročných stejdzí – první den pět, druhý den tři. „Situace jsou postaveny tak, aby obě prověřily závodníka z přesné a rychlé střelby, ale i jakési rozhodovací schopnosti,“ řekl nám v Žalanech hlavní rozhodčí mistrovství kapitán Ing. Zdeněk Němeček, jinak úspěšný český reprezentant, a dokonce držitel medaile z mistrovství světa IPSC.

„Větší důraz byl kladen na přenos zásahů, aby se závod blížil služebnímu pojetí střelby. Při zákroku na ulici policista také nemůže střílet bezmyšlenkovitě a s maximální rychlostí, kam se dá, ale tak, aby zasáhl jenom to, co zasáhnout má. Dobré zásahy jsou zde tedy hodnoceny hodně body, okrajové zásahy již méně a chybení terče je postihováno skutečně velkou penalizací. Závodník také může odejít ze stejdzí bez bodů. Čas sice běží, ale přesnost zde prostě má větší váhu než rychlost.“

Policejní závod se tak liší od běžných závodů v praktické střelbě, navíc se používají některé odlišné terče. Na jedné stejdzí museli závodníci povinně používat ochranné vesty. Jedna situace byla postavena jako tajná, závodník si před startem vylosoval jednu barvu ze tří a na terče označené touto barvou pak nesměl střílet. V závodním stresu to některým docela dělalo potíže.

Z výsledků:

Jednotlivci, skupina 1 (27 hodnocených): 1. prap. Bc. Miroslav Zapletal, Správa Východočeského kraje, 2. prap. Bc. Jan Knapp, S Zč kraje, 3. prap. Karel Zeiler, S hl. m. Prahy (stejně pořá-

dí na prvních třech místech bylo v celkovém součtu obou skupin); skupina 2 (54 hodnocených): 1. prap. Petr Kališ, S Jč kraje, 2. prap. Pavel Bárta, ÚOÚČ, 3. Petr Lupoměský, S Zč kraje.

Družstva, skupina 1 (11 hodnocených): 1. Správa Západočeského kraje, 2. S Vč kraje, 3. S Sm kraje, 4. S hm P, 5. ÚRN; skupina 2

Celkový vítěz prap. Bc. Miroslav Zapletal přebírá pohár policejního prezidenta

(16 hodnocených): 1. S Jč kraje, 2. S Jm kraje, 3. S Sm kraje, 4. S Zč kraje, 5. S Stč kraje.

**Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK**

Bombové útoky na ruská letadla v roce 2004

Dne 24. srpna 2004 kolem 23.00 hodin místního času došlo v Rusku k jednomu z nejkrvavějších útoků proti letecké dopravě. Takřka ve stejný okamžik zmizela z radarů dvě proudová letadla s několika desítkami osob na palubě. Ve srovnání z teroristickou kampaní ze září 2001 šlo sice o útok méně okázalý a méně promyšlený, přesto ukázal, že bezpečnostní opatření v letecké dopravě mohou být poměrně snadno překonána, zvláště pokud zaútočí sebevražední atentátníci.

Paralelní teroristický útok na letadla Tu-134 společnosti Volga-AviaExpress a Tu-154 společnosti Siberia Airlines přinesl smrt celkem 72 cestujícím a 17 členům posádky, včetně generálního ředitele jedné ze společností, který letoun v době výbuchu pilotoval. Ukázalo se také, že v Rusku je v letecké dopravě za peníze možné téměř vše a že bezpečnostní normy pro řadu pracovníků na letištích mnoho neznamenají.

CO SE STALO

Podívejme se tedy podrobněji na to, co se vlastně 24. srpna krátce před půlnocí stalo. První havaroval 27 let starý letoun Tu-134 společnosti Volga-AviaExpress. Let 1303 odstartoval z letiště Domodědovo v Moskvě ve 22.30 a směřoval do Volgogradu. 26 minut po startu, v Tulské oblasti, asi 180 kilometrů jihovýchodně od Moskvy s ním náhle řízení letového provozu ztratilo kontakt. Trosky letadla byly nalezeny za několik hodin poté. Svědkové na zemi tvrdili, že

na palubě letadla došlo před havárií k explozi. Na palubě letadla bylo 34 cestujících a 9 členů posádky. Všichni při katastrofě zemřeli.

Pouhých několik minut po pádu prvního letadla zmizel z radarů let 1047 společnosti Siberia Airlines, který odstartoval z letiště Domodědovo ve 21.35 a směřoval do černomořského letoviska Soči. 22 let staré letadlo Tu-154 mělo na palubě 38 cestujících a 8 členů posádky. Podle některých ruských médií ohlásilo letadlo pozemním složkám krátce před zřícením únos na palubě. Letadlo se zřítilo ve 22.59. Trosky letadla byly následující ráno nalezeny 9 kilometrů od vesnice Glubokoje, přibližně 160 kilometrů od Rostova na Donu.

Dvě téměř paralelní nehody ihned vyvolaly spekulace o terorismu. Důvodem bylo mimo jiné i to, že k nim došlo několik dní před regionálními volbami v jižním Čečensku. Prezident Putin okamžitě nařídil Federální bezpečnostní službě (FSB) oba případy vyšetřit. Ještě 25. srpna se přitom

v médiích objevily informace, které demontovaly možnost teroristického pozadí havárií. Například server BBC Czech citoval mluvčího ruské zpravodajské služby Sergeje Ignačenka, podle kterého byla „příčinou havárie letadla zřejmě chyba pilota, technická závada nebo problémy s kvalitou paliva“. 26. srpna byl citován ruský ministr dopravy, který prohlásil „zatím není jasné, co se stalo“. O několik dní později našli specialisté FSB v troskách obou letadel zbytky výbušniny – hexogenu. Podle zprávy agentury Itar-Tass z 30. srpna 2004 už byla teroristická akce z jistotou potvrzena.

K útoku se později přihlásila dříve neznámá teroristická skupina Islámské brigády. Podle prohlášení této skupiny bylo na každém letu pět jejích členů, experti však o pravdivosti tak vysokého počtu teroristů od začátku pochybovali. Později přiznal odpovědnost za útoky v otevřeném dopise, publikovaném na internetových stránkách čečenských separatistů, čečenský polní velitel Šamil Basajev. Útoky ho podle tohoto prohlášení stály 4 000 amerických dolarů.

Následné vyšetřování odhalilo, že bomby odpálily dvě ženy čečenské národnosti, obyvatelky Grozného Satsita Džebirchanová (let Siberia Airlines) a Amanta Nagajevová (Volga-AviaExpress). Výbušninu do letadla přenesly pravděpodobně ukrytou na těle (sebevražedný pás). Motivem k činu mělo být především to, že bratr Nagajevové se několik let před útokem ztratil a rodina věřila, že jej unesly ruské bezpečnostní složky.

Džebirchanová si koupila původně lístek do Soči s odletem 25. 8. v 9.20 letadlem Il-86. Jak sdělila letecká společnost, jednalo se o let, který byl pravidelně naplněn na 100 procent své kapacity, tj. kolem 300 cestujících. Ale večer 24. 8. se obrátila na jednu z pěti přepážek na letišti Domodědovo

Ohledávání trosk letadla

Michailem Artamanovem. Ten měl provést jejich bezpečnostní kontrolu a kontrolu jejich totožnosti. Obě ženy byly doprovázeny dalšími dvěma Čečenci, všichni čtyři přiletěli do Moskvy letem z Machačkaly. Let z Machačkaly absolvovali hlavně proto, aby zjistili, jak probíhají bezpečnostní opatření na letištích. Hned po přeletu do Moskvy je zadrželi policisté u východu z terminálu. Byly jim odebrány pasy a převzal si je vedoucí

a požádala o změnu letu s odletem ve 21.25. Tento let byl výrazně méně preferovaný a volných míst byl dostatek. Seděla na sedadle 19 F, na konci druhého oddílu, sedm míst před poslední řadou, kousek od toalet a motorů. Podle odborníků jde o místo nejvhodnější ke kompletaci a odpálení výbušného zařízení.

Průzkum místa dopadu Tu-154 ukázal, že v místě, kde se nachází toaleta, byl kousek obložení a okénka, což svědčí o nevelkém výbuchu, který ale znamenal odtržení kormidla, v důsledku čehož šlo letadlo do vývrtky a později se rozpadlo na části. Tomu nasvědčují i nálezy na místech dopadu obou letadel – po směru letu byl nejdříve nalezen trup, potom přední část s kabinou pilotů a úplně vpředu zadní část letadla. Pokud by se letadlo rozpadlo ve vzduchu bez výbuchu, byla by zadní část nalezena ve směru letu vzadu.

Podle soudu byly pozdější útočnice na letišti kontrolovány policejním kapitánem

oddělení boje proti terorismu – Artamanov.

Pověstná opilost ruských leteckých cestujících tentokrát zachránila život šesti pasažérům, kteří také měli být na palubě stroje Tu-154 do Soči. Šestice byla ještě před nastoupením tak opilá, že jim nebyl vstup na palubu povolen.

SODNÍ PROCES

Podle výpovědi Artamanova u soudu nezbudily u něj podezření ani vnější vzhled, ani chování pachatelek. Polehčující okolností pro Artamanova bylo to, že má neplnoletou dceru a že dosud nebyl trestán. Podle obžaloby je Artamanov nechal projít bez nutnosti absolvovat bezpečnostní kontrolu a prokurátor požadoval za nedbalostní trestný čin nepodmíněně odsouzení na 6 let. 30. června si vyslechl rozsudek – zněl na nepodmíněný trest odnětí svobody na 7 let. Proti tomuto rozsudku se odvolal a obdržel 6letý trest.

Podle toho, co sdělili Artamanovovi

kolegové novinářům, se ale on stal pouze obětním beránkem, neboť jedině, co měl udělat – a také udělal – bylo kontrolovat dokumenty. A dokumenty měly obě pachatelky v pořádku. Navíc odpovídaly úplně normálně i na položené otázky, vůbec nejevily známky rozrušení. Podle těchto lidí zákony Ruské federace neumožňují u osob, pokud nejsou podezřelí, provádět ani osobní prohlídku.

Kromě toho prodejce letenek Armen Aratjunian prodal letenky, aniž by si vyžádal průkazy totožnosti, a to za úplatek přibližně 170 USD. Také pomohl Džebirchanové uplatit pracovníka provádějícího odbavení, který ji bez platného dokladu totožnosti vpustil do letadla – přibližně za 30 USD. Oba byli souzeni za úplatkářství a odsouzeni na 18 měsíců.

26. 4. 2007 uvedl zpravodajský server Gazeta.ru, že generální prokuratura uzavřela trestní řízení ohledně teroristických útoků na letadla obou poškozených leteckých společností s tím, že všichni odpovědní za provedení tohoto teroristického útoku již jsou mrtví – organizátoři útoku měli zemřít při teroristickém útoku v Beslanu.

ZÁVĚR

Útoky na letadla předznamenal masivní teroristickou kampaň proti Ruské federaci. 31. srpna téhož roku zabila bomba v moskevském metru deset lidí a 1. září došlo k tragédii v Beslanu, která přinesla smrt 335 lidem, převážně dětem.

A jaké ponaučení si z události vzaly orgány odpovědné v Rusku za bezpečnost civilního letectví? Podle zprávy publikované na internetovém serveru Utro.ru v březnu 2005 se po útocích v oblasti bezpečnosti příliš nezměnilo. Prověrka Federálního úřadu kontroly dopravy (FSNT) konstatovala, že „vniknout nepovolaným osobám do těch částí letiště, kam by se dostat neměli“ nepředstavuje větší problém.

Na druhé straně ale byla přijata řada nových zákonných ustanovení. Jedním z nich je i to, že dopravci nyní musí předávat data o cestujících orgánům státních bezpečnostních složek. Do nového zákona se dostala i povinnost přísnějších prověrek osob, které chtějí být zaměstnány v civilním letectví. Nyní například nemohou být přijaty osoby, které sloužily u státních bezpečnostních složek a byly uvolněny nebo samy z bezpečnostních složek předčasně odešly a neuplynuly od té doby alespoň tři roky. Cesta na letiště je uzavřena také pro psychicky nemocné osoby.

Kromě toho se orgány státní bezpečnosti musejí povinně podílet na bezpečnostním odbavení cestujících, mohou být realizovány bezpečnostní doprovody letadel, bezpečnostní složky si mohou od dopravců vyžadovat veškeré dokumenty nezbytné pro posouzení bezpečnosti a rizika. Mohou dále zadržet zavazadla, náklad a poštu a další zakázané předměty, jejichž přeprava je zakázána.

Bohdan KOVERDYNSKÝ

Ve druhém mezipatře, v místnosti za barem, nachází policie v dětském kočárku sotva tříměsíční nemluvně. Dítě má těžké poškození ze vstřebaných mikroorganismů z vlastních výkalů. Rychlá sanita je převezve do nemocnice ve stavu srdečního a ledvinového selhávání, ve stavu hraničícím se smrtí...

ZLOČIN

běžnou logiku nemívá

DOBÍJENÍ BATEREK

Ve chvílích volna mjr. JUDr. Helena Pšeničková, vedoucí oddělení násilné trestné činnosti stávající severočeské Služby kriminální policie a vyšetřování, směřuje nejraději do přírody. Na zahradu kolem rodinného domku, kde bydlí, a kde diktát agrotechnických lhůt kvůli nejrůznějším užitečným plodinám postupně střídá „bezúdržbová“ parková úprava.

Nebo se psem na procházku volným terénem, po lesních stezkách. Fenka Nely je nejčastějším parťákem pro aktivní, nejlepší odpočinek a dobíjení baterek do další práce. Rodokmenovaná dáma, celým úředním jménem Artea Vita Canina, patří mezi chodské psy – české národní plemeno vyšlechtěné z voříšků. Připomíná vlčáka s krátkými nohama, dlouhosrstého, tmavého až černého, podobného chundeláčům, jaké k vyprávění o legendárních Psohlavcích maloval Mikoláš Aleš.

Kriminalistka, dnes mladá žena po čtyřicítce, ráda o dovolené také cestovala – i do zahraničí, a zejména s poznávacími zájezdy. Rozhodně není typem, který by jenom ležel u moře. Ostatně přednost u ní má chladnější sever, třeba Norsko.

V posledních několika letech ovšem převládají prázdninové výlety s Nely na kynologická soustředění. Na psí tábory v šumavských kulisách, kde příjemní lidé nejrůznějších profesí, silně spojovaní právě zájmem o psa – společně se svými čtyřnohými miláčky trpělivě a cílevědomě cvičí.

Nely je ve sportovní kynologii specialistkou na pachové práce, skládá zkoušky v hledání stop. Byť se k praktickému využí-

tí nedostane, teoreticky určité, příslušné řády ovládá. Letos se k tomu navíc přidaly psí mateřské povinnosti.

JEDINÁ VOLBA

„Naštěstí se probrala a říká, že večer asi něco pojídali, možná houbičky, zajedte za ní, naberte moč, stačí jednou, třeba tam ještě něco bude!“ – Nechtěně poslouchám půlku služebních rozhovorů.

Povídání o práci, o životě a osobních zájmech každou chvíli přeruší zvuk telefonu. Oddělení má čerstvý pokus o vraždu. Sotva dvacetiletou ženu dusili škrtidlem, znásilnili, upadla do bezvědomí. Šéfová – asi jako obvykle – diriguje, sladuje činnosti spolupracovníků, odborného servisu.

Policistkou chtěla být od základní školy. Nad ničím jiným nikdy neuvažovala. Začalo to nejspíš – podle mlhavých vzpomínek a dojmů – v okamžiku, kdy spolužačku srazilo auto. Přijela bezpečnost, vyšetřovalo se, vypovídali svědci. Jí se vždycky líbili uniformy, vojáci, psůvodi a jejich svěřenci. Asi více než jinde zafungovala tak častá romantika v dětských až dívčích srdcích.

Takže vystudovala gymnázium. Pak jí – s úsměvem říká naštěstí – k policii jako ženskou s maturitou nechtěli. Dělal rok zapisovatelku na prokuratuře, potom přešla na denní studium práv. Po absolvování vysoké školy se k prokuratuře vrátila, ale mezi vyšetřovatele. Ti tenkrát vyšetřovali útoky na veřejné činitele a snad i trestné činy ve zdravotnictví. Jenomže je vzápětí zrušili.

A tak dr. Helena Pšeničková v jedenadvacátém roce – konečně či definitivně? – zakotvila v policejních řadách. Zpočátku

jako vyšetřovatelka na okrese, od roku 1996 u kriminálky na krajské policejní správě.

A hned na jaře v sedmadvacátém roce asistovala u případu, na který často vzpomíná hodně severočeských kriminalistů. Nejprve zmizel manžel, otec od rodiny. Nahlásili ho jako pohřešovaného. V domácnosti se usadil náhradník. Zhruba po pěti letech byla mrtvá jedna z dcer. Jestli na otčíma kvůli vlastnímu otci nějak tlačila, jestli se něčeho dohmátla a nová hlava rodiny se bála, nebo jestli muž po adoptivní dceři vyžadoval něco víc nad rámec běžné rodičovské lásky, to se neobjasnilo. Motiv zůstal skrytý. Podezřelý se nikdy nepřiznal. Nicméně soud pracoval s dostatečným množstvím nepřímých důkazů k oběma násilným úmrtím. Konečný verdikt zněl: ztráta svobody na 23 let.

Mezi jiné mezníkové, úspěšné policejní zásahy na dosavadní „detektivní životní dráze“ doktorky práv patří spolupráce na zadržení pachatele sériových znásilnění. To bylo rovněž ve druhé polovině devadesátých let. Viníka tenkrát zajistili včas, aniž by někoho zabil. Podle psychiatrického posudku i podle pozdějších ústavních pozorování nepochybně sadistický agresor směřoval k nejhrošímu násilí. Asi jako nedávny vrah malého Jakuba v Havlíčkově Brodě.

Pro Helenu Pšeničkovou byl případ výjimečný, osobně potěšitelný v samotném závěru vyšetřování. Podezřelý muž vyhnal všechny policisty z místnosti, v níž vypovídal, a svěřil se – mezi čtyřma očima – pouze jí.

Podobně tomu bylo i v jiné kauze. Nezkoušený klučina, kterému doma nic neřekli, si víceméně nevěděl rady s vlastní zrovna probouzenou sexualitou a pustil se do osahávání holčiny. I o soulož se pokusil, ale nic jí neprovedl. A při odvrácení argumentů proti

němu, také on prohlásil, že chce zůstat sám s tou „hodnou mladou paní“. Že popíše, jak se všechno stalo, jedině v její přítomnosti.

Nepředstavitelná, ledová hrůza – která zaskočí i otrlé, nebo raději řekneme profesionálně zkušelé kriminalisty – čeká na návštěvníky s odborným doprovodem v suterénu. Tělesný stav obětí nekrutějšího, velebrutálního kriminálního činu nasvědčuje tomu, že se tu děsivé drama odehrálo před čtyřmi, možná i více dny.

ROZPRÁVY V TÝMU

„Taky tady dělám něco jako distributora aut,“ oznámí příjemná velitelka poté, co zase někomu – kdo se slovy „pardon, jenom na vteřinku vyruším“, strká do dveří ruku s ležstrem – podepsala souhlas s použitím služebního vozu.

Práce kriminalistů je souhrnem až nesku- tečně rozsáhlých okolností a souvislostí, detailů. Jednotlivé vyšetřovací skupiny, šesti, osmičlenné, které vždy vede zkušený krimi- nalista, doprovázený minimálně dalším kole- gou z krajské kriminálky, zasedají – podle závažnosti případu často i se šéfovou – a každý si ke kauze říká vlastní názor. Pohle- dy na věc, podněty pro nejbližší postup, načasování jednotlivých kroků se vzájemně korigují. Evidentně převažuje rozhodování, vyhodnocování výsledků v partě.

Jako žena ve vedení mimořádné výhody, nějakým způsobem jednodušší situaci zod- povědného velitele, dr. Pšeničková neshledá- vá. S mnoha lidmi na oddělení se zná z dob,

kdy sama běhala terénem. Kdyby na to při- šlo, dokázala by jim přikázat, jak a co udělat, dává ale přednost společnému zvážení fakt a předpokladů. Sama v jednu chvíli drží v hlavě „kostru“ zhruba deseti nejzávažněj- ších rozpracovaných případů. A domů si je – pochopitelně – snaží nenosit. I když je to po více než patnáctiletých zážitcích s velkým lidským neštěstím, s výsledky děsivého ubli- žování člověka člověku pořád těžké. Stále je jí těch postižených lidí líto.

Nepříjemné obrazy se někdy do snů pro- tlačí, ale ne tak, že by z toho měla hrůzu. Fil- mové záběry ve vlastním spánku si nikdo nedokážeme zakázat.

Policejní práce – zvláště zřejmě u „mord- party“ – se dá přirovnávat k pracovním po- vinnostem doktorů, ani oni by nemohli ope- rovat, kdyby se báli krve.

Dobry kriminalista se určitě snaží vžívat do lidí kolem zločinu, nechce pocitově zkor- natět, hledá z každého případu inspiraci pro další pátrání a objasňování.

A znovu a znovu dospívá k pravdě, že zlo- čin běžnou životní logiku nemívá...

OBRAZY KRIMINALITY

„Pan inženýr s tím nemá zkušenosti, ale pokusí se, dá vědět, jak to jen půjde, poku- šejte se ověřit, jestli jí někdo něco nedával.“ Telefony jsou tady evidentně od toho, aby neustále zvonily. Paní vedoucí se opakovaně omlouvá za vyrušení a hned k tomu dodá, že vlastně „nemá ráda, když se nic neděje!“

Po celou dosavadní kariéru ji nepřestává zarážet, že vrazi, pachatelé té nejnásil- nější kriminality bý- vají z devěadesát- sáti procent obyčejní lidé. Kdybyste je pot- kali na ulici, na první pohled byste grázla neviděli. Nejedná se většinou o žádné na první pohled úchylné lidi, zřetelně se od jiných lidí neodlišují. Přesto je za nimi dvojí tvář – a tu dru- hou by do nich často nikdo neřekl. A zlu, které skrývá, by ne- chtěl věřit. O tom média – během hut- ných, nejen bulvár- ních, a drsných zpra- vodajství – příliš ne- vypovídají.

Jinou pravděpo- dobně dost zarážející skutečností je rostou- cí síla použitého násilí. To, co by se ještě nedávno řešilo mír- něji, ne-li smírem, určitým postojem nad věcí, teď vede skoro hned k použití zbraně. Jako by li- dem při sebemenších konfliktech začínal zcela chybět rozum- ný nadhled. Rovnou tahají kudly. Komu- nikace mezi lidmi je

problém, okamžitě se útočí. A doprovodný jev, přímo hrozný spouštěč násilí, představu- je alkohol. Sklenička navíc hrává rozhodují- cí úlohu u dobře osmdesáti procent případů hrubých násilností.

V polovině devadesátých let převládaly vraždy bílých koní, hodně se kolem nich objevovali cizinci, motivací hrdelních zloči- nů byl nejčastěji zisk. Teď se zase nejtěžší zločinnost hodně vrací zpět do mezilidských vztahů, mezi partnery. Tam, kde jsou silné city, ať kladné či opačné, může občas – a po nějaké době – dojít k výbuchu.

Dříve Helena Pšeničková hodně četla. Vel- kou slabost měla pro Steva Carellu, legen- dárního detektiva z literární dílny Ed McBa- ina. Dneska jí na beletrii moc času nezbyvá. Ani na film. Dávala přednost naší dramatic- ké tvorbě, měla ráda francouzskou filmovou detektivku pro její důvěryhodné, psycholo- gicky podložené příběhy. Americké akční snímky nikdy mít nemusela. Radši šetří oči, poslouchá rádio.

Ani na současné české tituly o zkorumpo- vaných policistech se nedívá. Chápe, že do půldruhé hodinky musí autor kvůli dynamic- kému vyprávění, pro udržení pozornosti las- kavého diváka, nacpat kdeco rádooby atrak- tivního, ale zároveň se tím často – nutně – odklání od reality policejního vyšetřování.

Když se takový obraz opakovaně hustí do publika, ono začne věřit, že tomu v policej- ním světě opravdu tak je. Že jsou všichni úplatní, nehodní.

A ještě stran korupčníků: Aby podplacený jednotlivec zásadně ovlivnil, ve smyslu zha- til, vyšetřování případu a dopadení pachatele, zvláště u násilné tresné činnosti, to je hodně zjednodušený pohled. Kolem vražd se točí velké týmy, kauzy významně dozoruje státní zastupitelství.

„Mě těší, že jsem v týmu, který pomáhá lidem, kterým se něco stane. Že pro postižené – často v pocitech bezmocnosti – hledá sprá- vedlnost,“ uzavírá zajímavé setkání mjr. JUDr. Helena Pšeničková. „Jsem přímo pyšná na každý případ, který se našemu oddě- lení, mým kolegům, podaří objasnit. A radost z naší společné práce se dostavuje obzvláště tehdy, když ti, kterých se případ dotýkal, za námi posléze přijdou a poděkují!“

V tu chvíli uchopil Josef Liňan malou, stěží jednokilovou sekerku se čtyřicetcenti- metrovým topůrkem a překvapivě, úplně neočekávaně svého zaměstnavatele ze zadu napadl. Zaútočil mu na temeno hlavy, na pra- vou stranu krku, zasáhl pravou lopatku. ... v rychlém sledu zasazoval další a další sečné rány... Celkem jich bylo 22.

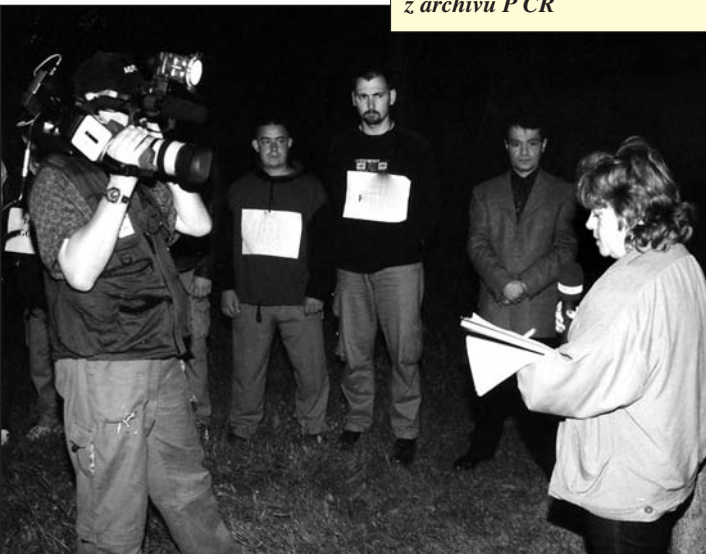
...na konci chodby u výtahu zaskočil Kláru Cerhovou (24), Siteňského družku. Pobil ji šestnácti údery, převážně nasměrovanými na hlavu. Potom se uprostřed chodby objevila čtyřiatřicetiletá Ludmila Kvídová, sestra Jana Siteňského a matka malého Jirky. Liňan ji doslova skolil – srazil do bezvědomí – jedi- nou děsivou ranou na spánkovou krajinu. Ale nezastavil se, celkem jí způsobil 14 poranění hlavy...

(Výňatky z textu *Spirála brutality, Poli- cista 11/2001 – pachatel vícenásobné vraždy dostal u krajského soudu doživotí. V týmu byla i – tehdy řadová kriminalist- ka – JUDr. Helena Pšeničková.*)

Jaroslav KOPIC

Ilustrační pracovní snímky z archivu P ČR

Policejní akademie České republiky v Praze se dočkala: v dubnu ministr vnitra Ivan Langer slavnostně vyhlásil její přerod ve školu typicky univerzitní se dvěma fakultami. Předcházelo několik let úsilí, náročných a cílevědomých příprav – a leccos ještě udělat zbývá, třebaže s novým školním rokem už obě fakulty zahájí činnost naplno. Příjímávací řízení, jež proběhla v červnu, prokázala, že zájem o studium na Policejní akademii je trvalý. Stovka nových studentů, nastoupivších do prvního ročníku denního studia, je striktně vyměřena kapacitou školy. A znamená, že v sítu přijímaček uspějí vskutku jen ti nejlepší.

Nedlouho po znovuzvolení rektora Policejní akademie plukovníka docenta JUDr. Vladimíra Plecitého, CsC., jsme mu zašli položit několik otázek.

Mezi vysokoškolskými pedagogy se nezdá, že kdyby nebylo června, dal by se rok docela vydržet. Je to opravdu tak zlé?

Ale není! Červen pro nás prostě představuje cosi jako „sklizeň plodů naší práce“. Probíhají semestrální zkoušky, státnice, obhajoby – a po nich přicházejí promoce, to nejhezčí, vrchol a slavnostní chvíle. A také běží ovšem přijímávací řízení, které je velice náročné a únavné pro všechny zúčastněné. Kapacita školy zůstává léta zhruba stejná, zájem ovšem taktéž.

To znamená, že na tisíce uchazečů o denní studium nabízíte zhruba stovku studijních míst? Poměr dvacet ku jedné?

Ano, zhruba tak. Zájemců neubývá a míst v posluchárnách nepřibývá, loni jsme tak dosáhli vrcholu, protože se k nám hlásily čtyři a půl tisíce lidí, letos je to malinko slabší. Jen čtyři tisíce. Posluchárny nejsou gumové, také počet učitelů na katedrách se nemění. Hodně uchazečů tedy zklameme, což je nám líto, ale mohou říci, že si tím pádem opravdu a jednoznačně vybíráme jen ty nejnadanější.

To je řeč o civilistech, kteří mají zájem o denní studium, zatímco u policistů spíše převládá kombinované studium: tedy, jak se říkalo dříve, dálkové?

Je to tak. Rádi bychom více policistů viděli i na studiu prezenčním, škola nemůže fungovat jen dálkově. Ale to je pro ně obtížné, i kombinované studium znamená pro studenty policisty velkou zátěž. Pochopení pro jejich školní povinnosti musí mít rodiny, kolegové a nadřízení. Protože, mamá sláva, když někdo studuje při práci, v zaměstnání potřebuje úlevu. A kdyby šli

studovat na prezenční formu, přistupuje ještě ekonomické hledisko, protože půjdou dolů s platem, což má u studentů s rodinami značný význam.

Policejní akademie se letos na jaře rozčlenila do dvou fakult. Když jsme spolu mluvili po vašem prvním zvolení do funkce, vyhlížely fakulty jako vzdálený sen, dneska jde o realitu. Co bude dál?

Fakulty mají své studijní programy a řádnou akreditaci, nicméně doopravdy začnou fungovat až s počátkem nového školního roku. S příchodem nových studentů na

fakulty vzniknou akademické obce fakult, jež si zvolí na každé z obou fakult akademický senát – a ty pak z navržených kandidátů zvolí své první děkany. Pravomocí rektora je pak děkany jmenovat do funkcí. Takové důležité akty nelze nijak uspěchat, předpokládám tedy, že děkany reálně budeme mít někdy koncem kalendářního roku – nejdřív tak před vánočními svátky, ale možná až počátkem nového roku.

Každá z fakult bude mít vlastní učitel'ský sbor, anebo půjde o prostupný tým pedagogů, kteří budou podle potřeby učit na obou?

Rozdělení akademie na fakulty neznamená, že by se přísně oddělily. Bylo by to drahé a nesmyslné. Nevidíme důvod, proč by kmenový učitel z jedné fakulty nemohl učit i na druhé. Nebudeme mít třeba dvě

FUNKCE jsou pomíjivé

katedry trestního práva, i když se trestní právo bude pochopitelně učit na obou fakultách. Prostě na jedné budou jeho učitelé „doma“, na druhé jako by „hostovali“. Umožní nám to optimální využití lidských sil, jichž nemáme nazbyt, tabulek nám dělením nepřibývá, ostatně, to bylo od začátku podmínkou. Že vše zvládneme bez navýšení rozpočtu. Velkou výhodou naší školy je fakt, že sídlí na jediném místě, ve vlastním areálu. Kdyby měla pracoviště po celé Praze a učitelé se museli za studenty přesunovat, bylo by vše složitější. Ale tady stačí přejít z patra do patra, nebo maximálně přeběhnout nádvoří...

Zmínil jste rozpočet a my si povídáme den poté, co v republice stávkovali učitelé. Vysokých škol se to netýkalo, ale prozradte mi, jak je váš pedagogický sbor spokojen po stránce existenci?

Myslím, že dáváme svým lidem dobré podmínky. Takže nezlobí. Uvědomují si, že tu mají dobrou práci a že nás resort podporuje. Navíc jde v České republice o zcela ojedinělou, jedinečnou školu. Za dobrou práci platíme solidně a stávky u nás nehrozí. V souvislosti s fakultami nás teď ale čeká bedlivější hlídání vytiženosti jednotlivých pedagogů – aby bylo co nejrovnoměrnější. Možná dojde v průběhu dalšího školního roku i k přesunům zaměstnaneckých tabulek z jedné fakulty na druhou – jedna má totiž víc studentů, druhá je menší – ale to nám ukáže teprve každodenní praxe.

Na letní měsíce se teď areál akademie vyliční?

Odjedou studenti a také učitelé musí čekat dovolenou, ale život se nezastaví. Vystřídají je řemeslníci všeho druhu, protože přes prázdniny se snažíme stihnout všechny drobné a střední opravy a rekonstrukce. Budovy stárnou a opotřebovávají se, takže rok co rok musíme počítat se stále obsáhlejšími a náročnějšími renovacemi.

Máte-li na denním studiu rok co rok zhruba sto prvňáků, kolik z nich školu opravdu dokončí? První ročník je zřejmě sítu dosti nelibostné, vím, že třeba na konci druhého semestru mají studenti devět zkoušek...

Studium je náročné a sítom je každý semestr. K tomu připočítáte problémy rodinné, zdravotní... Ale studijní úmrtnost není u nás nějak dramatická. Pokud je to možné, hledáme se studentem schůdné řešení, třeba přerušení studia.

Nejsmutnější ale je, když někdo nezvládne státnice a skončí až na samém konci –

– studium magisterské. Uprímně to chápu třeba u medicíny, k lékaři, jenž by absolvoval školu po třech letech studií, bych nechal rád. Ale jiné obory? Justice nařká, že jí chybí vyšší soudní úředníci, a těm by podle mého bakalářské studium práv postačilo. Advokát, soudce, státní zástupce, notář – to je ovšem zcela jiná záležitost, tam je i pět let málo. Ale u nás prostě nejdříve student tři roky studuje na bakaláře, uspěje-li, dostane diplom – a pak může zkusit štěstí na stupni magisterském.

Na magisterské studium se u vás mohou hlásit jen vaši bakaláři, anebo i absolventi jiných fakult?

Magistra si u nás může udělat kterýkoli bakalář, pokud se chce hlouběji specializovat v našich oborech. Jen musí udělat přijímačky a před nástupem udělat rozdílové zkoušky, pokud některé stěžejní předměty na své původní fakultě nestudoval.

Vrcholem pyramidy a třešinkou na dortu vzdělávacího systému je studium doktorandské, tedy završené získáním titulu Ph.D. I tady o ně mohou u vás usilovat magistři odjinud?

Nikoli, zatím ne, i když uvažujeme, že bychom výhledově mohli doktorandské studium otevřít širěji. Toho času u nás o titul Ph.D. usiluje 57 studentů, vesměs ovšem v kombinovaném studiu, tedy při zaměstnání.

Přesně tak. Na magisterském stupni studia si vybíráme talenty a snažíme se je získat, aby u nás zůstali, aby se sami dál vzdělávali a postupovali od řadového asistenta výš. Ne každý na takovou možnost slyší, jsou lidé, které víc láká praxe, ale i ti se k nám třeba vrátí, až získají v oboru ostruhy.

Vznik samostatných fakult byl vašim největším snem pro první rektorské období. Máte svůj velký sen i teď, na prahu svého druhého funkčního období?

Mám. Myslím, že bychom se teď měli zaměřit k intenzifikaci své práce, k jejímu zkvalitnění. A k tomu patří i žádost o akreditaci habilitačního řízení. Jsem přesvědčen, že by prestiži akademie prospělo, kdyby mohla na základě habilitačního řízení jmenovat své vlastní docenty. Zatím musejí na fakulty, právnické nebo jiné, jež toto oprávnění mají. Zejména v oblasti kriminalistiky lze očekávat značný zájem potenciálních kandidátů. U nás by habilitační řízení mohlo navazovat na doktorandský obor Bezpečnostní management a kriminalistika, díky němuž máme kvalitní personální zázemí, vědeckovýzkumnou základnu včetně laboratoří, aktivní kontakty s vědeckými pracovišti doma i v zahraničí. Navíc, řeknu-li to lidově, žádné konkurenci nepolezeme do zelí, tohle je náš píseček. A že bude mezi mnoha praktiky zájem, nepochybuji: ať už z řad kriminalistů, tak mezi státními zástupci i pracovníky justice. Na konci letošního roku budeme mít asi deset čerstvých doktorandů, to je dobrý argument, abychom si žádost o akreditaci zkusili podat. A věřím, že uspějeme.

Když jsme spolu mluvili na začátku vašeho prvního období, říkal jste, že si za každou cenu chcete zachovat aspoň část učitelského úvazku. Povedlo se? Učíte?

bez absolutoria. Nestává se to často, ale vyloučeno není ani tohle.

Nejste vůči studentům příliš tvrdí? Střední školy to dnes s náročností moc nepřehánějí...

Tohle je vysoká a jsme nároční, je to pravda. Ale množství látky, jež musíme vtěsnat do tří roků bakalářského studia, je opravdu značné a nějaké úlevy a redukce učiva by jednoznačně byly na úkor kvality absolventa.

Základním stupněm studia na Policejní akademii je tříletý stupeň bakalářský: pokud se jeho sebestlepší absolvent rozhodne pokračovat další dva roky ve studiu magisterském, musí znovu projít přijímacím řízením. Nevnímá to ona zhruba třetina vašich bakalářů, kteří se chtějí stát i magistři, jako určitou újmu?

Když se tvořily naše studijní programy, striktně jsme dodrželi Boloňskou deklaraci, diverzifikaci studijních programů, a zcela oddělili bakalářské a magisterské studium. Pravda je, že ne všechny vysoké školy to udělaly tak přísně, zejména právnické fakulty odmítly vůbec „dělat“ bakaláře a nabízejí pouze takřčený dlouhý program

Denní doktorské studium neumožňuje?

Ale ano, dokonce bychom zájemce o ně vítali, ale je tu problém. Denní doktorand musí být vlastně zaměstnancem katedry, musí na ní vědecky pracovat, dokonce i odučit určitý úvazek – a za to vše dostává jen pakatel, kolem šesti tisíc. Kapesné, ale tvrdě se musí odpracovat. Pro člověka, který má rodinu a náročné zaměstnání – a takový mezi našimi doktorandy mají jasnou převahu – je takové „odskočení“ na akademii nepřijatelné. Těžko by ho akceptovala rodina i zaměstnavatel. Ale pokud by se někdo takový našel, rádi ho uvítáme.

Kvalitních vysokoškolských pedagogů je stálý nedostatek. Jak je získáváte? Vyhlížíte si nejschopnější studenty a nabízíte jim možnost pedagogické dráhy?

Povedlo, učím. To je pro mne nesmírně důležité. Mám bezprostřední kontakt se studenty, cítím zpětnou vazbu. Není nad pocit, že studenti chápou váš výklad, že jste je zaujal. Za čtyři roky můj výlet do vrcholového managementu beztak skončí a já opustím tuhle útulnou pracovnu se stohy lejster k podpisu a budu zase obyčejný kantor, který „jen“ přednáší, vede konzultace a diplomky, zkouší... Funkce jsou pomíjivé, učitelské povolání trvá.

**Ptal se Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK**

ZDENA
HAMMEROVÁ

Žárlivý

Vracel jsem se z práce autem. I když mám věčně doma na talíři kolik projedu benzinu, je to lepší než se mačkat ve vlaku. Nechápu. Jako kdybych snad na ten benzin nevydělal já. A jako kdybych si nemohl doprát to pohodlí vézt si zadek pěkně v soukromí a ve svém.

S manželkou Leonou je to setrvalý stav tlakové níže. Je tak žalostně praktická, šetrná a pořádná... Někdy mi připadá, že se narodila nesprávně. Určitě měla závažný posláním vládnout celému světu, jenže pánbůh si to na poslední chvíli rozmyslel a posadil ji do obyčejný rodiny, která chce jen normálně dechat, žít a občas se pobavit. Jo. Dnes se nepobavím. Moje Janička má odpolední, a tak se mineme o několik hodin... Většina lidí není šťastná, protože nemůže, a ten zbytek, co může, tak z nejruznějších důvodů nechce, což je asi úplně na palici, že jo. Většina z té většiny, a to je můj případ, si ani nedokáže představit, že třeba navždy vyleze z vraku „Leona“ do krásnýho porsche jménem Janička... protože už předem ví, že z porsche bude taky vrak, (možná už je a horší, jen se pokrytecky leskne). Krom toho – místečko ve vraku už je zahřátý a péra v sedačce tolik netlačí, protože mám mozoly a jen tak mě něco nerozhází. Je přece nesmysl riskovat další rány. A tak je okolo halda mozolnatých lidí, co sní o jiném bouráku, ale jsou rádi, že mají aspoň svůj vrak. Tak to vidím.

Slápnul jsem na to a pozoroval autáky, co mě míjely. Všichni se šklebili do sluníčka, žlutočervená zář jim polévávala zamýšlené tváře a mě bavilo, že já jim vidím za čelní sklo a oni mě ne. Minul jsem ceduli a zpomalil na padesát. Leona má večerní poradu, takže domácností dnes velím já. Těšil jsem se na lahváče, na gáblík i na děti. Nechám je běhat venku co to dá, pak

však si to Leona zejtra ohlídá.

U banky jsem musel jet třicítkou, lidi se tam hemžili jak mravenci, jak kdyby něco dávali zadarmo. Měl jsem strach, abych někoho nesejmul, občas mi připadalo, že se chodci vrhají pod kola schválně. A v tom jsem je uviděl. Proti mně červený auto a na sedadle spolujezdce Leona! Mihli se mi před očima jen na pár sekund, ale některý výjevy vám prostě zůstanou v hlavě ještě několik hodin nebo třeba zbytek života. Byla to ona. Černé kudrnaté vlasy jí padaly do čela, oči měla přivířené před sluníčkem a zírala před sebe. Její ústa byla stočená do úsměvu. To je jedno, to bych ani tak nerešil. Spíš tu cizí chlupatou pracku, co jí ležela kolem krku. Vedle ní za volantem seděl týpek v černech brejlích a prostě ji mačkal k sobě. Čím déle jsem se snažil udržet před očima ten obrázek, tím jsem si byl jistější. Byla to Leona. Šťastně se usmívala, tiskla se k tomu parchantovi, on ji držel kolem krku, mačkal ji k sobě a já se jak jelen šestnáctkrát musel dívat.

Pane bože! Mojí ženu, matku mejh dětí objímal někdo jiněj! Co, matku mejh dětí? Buhví, čí jsou! Já vůl! Ta coura! Šlápl jsem na brzdu a otočil. Však to děti doma chvíli vydrží samy.

Jednou, když byla pohodička, jsme řešili nevěry. Kdo by jako co dělal a tak. Řekl

se najíme z kastrolu lžící v obýváku a nakonec vytuhneme u seriálu nebo u nastrovo nevyčovnyho thrilleru na DVD. Jestli si děti vyčistěj zuby nebo se umejou, na to kašlu,

jsem jí: Kdybys mi byla nevěrná, asi bych se neudržel a jednu bych ti plácnul (nebo dvě, nebo tři) a s tím frajerem si pak dal panáka. Protože za nevěru vždycky může ženská, to je jasný. Hrozně se tomu smála a přitulila se ke mně. Vysvětloval jsem jí, že když ženská nechce, chlap si prostě neškrtne, a proto je to vždycky její vina. A ta bestie mi odpověděla, že je to totální nesmysl, že přece oba mají svobodnou vůli chtít, nebo nechtít, a že záleží na okolnostech, citech, morálce a takový ty brebty.

Červený auto se mi ztratilo z dohledu, městem se nedalo projet rychle. Ale nevdají, já si je najdu, vždyť nemají kam odbočit. Vzpomínal jsem, kolik takových pracovních porad, schůzí nevímčeho ještě za ta léta měla a já jako blbec hlídal děti, stlal jim, ohříval jídlo a vymějšlel pohádky... Cítil jsem, jak mi stoupá krev do tváří, srdce buší jako pneumatický kladivo a v krku narostl nádor hořkosti, křivdy a zlosti. Svíral jsem volant, až se mi k němu ruce přilepily potem, do očí mě řezal oranžový kotouč, jehož půlka se ztrácela za lesem. Nejsm žádný žárlivý pako, ale můj vrak je prostě můj, a nikdo se mi v něm vozit nebude! To bych tu couru radši zabil!

Řidiči si museli myslet, že jsem zešilel. Řezal jsem to hlava nehlava přes plnou čáru a brzy jsem zamilovaný páreček dojel. Funěl jsem vztekem jako bizon a sledoval tu chlupatou pazouru, jak pořád leží mojí starý kolem krku a ona si hlavu opírá o jeho rameno. Najížděl jsem jim na zadek auta tak dlouho, dokud frajer nezjistil, že mě mají za sebou. Madam se překvapeně otočila, pak se trochu skrčila a chlap v černech brejlích na to pořádně dupnul.

No to mě vytočilo ještě víc! Zatmělo se mi před očima. Musím je chytit, i kdybych

měl sám přijít o kejhák. Jenže ouha, zemědělcí nezklamali. Předjet dva traktory, když se proti vám řítí kamiony, to nebylo v mých silách. Prostě zamilovaný páreček stihl zmizet. Než se mi podařilo dostat se před dvě monstra s valníkem, milánkové byli pryč. Ujel jsem dobrých patnáct kiláků dál, ale tužil jsem, že ztrácím čas. Musel jsem zastavit. Chlap měl silnější auták, mohl mi úplně zmizet z dohledu. Ale tomu nevěřím. Spíš zahnul na nějakou polňačku nebo do lesa. Sedl jsem zpět do auta a projel kolem malého lesíka. Ano, byla tam jedna odbočka. Celý rudý a nepřítelny zlobou jsem zastavil a pro jistotu popadl svůj vyhazovák. Když je najdu, dobře. Když je nenajdu, taky dobře. Vráťím se domů, vezmu děti – a už nás ta děvka neuvidí. Vylezl jsem z auta, připadalo mi, že se mi smějou i strohy. Větve se kývaly ze strany na stranu jak mohutné prsty, pod nohama mi jemně křupal loňský listí, kterým byla zasypaná cesta. Každý krok šustil: „vole... vole... vole...“

Brzy jsem došel k červenému fáru, bylo odemčený, ale stará s frajerem nikde. Vypustil jsem mu přední kolo a tím alespoň trochu nakrmil svou pomstychtivost, ponížení a zlost, co mi bublala v krku. Rozhlédl jsem se a očima hledal mezi kmeny a křo-

HAVRAN 2007

vím. Za okamžik jsem je uviděl. Teď už musím být potichu, abych je nevyrušil, nabádal jsem se horečně. Ta má nervy, mrcha jedna. Čím víc jsem se k nim blížil, tím víc mě její sténání a výkřiky bodaly do uší. Ucítil jsem krůpěje potu na zádech, slané kapky uháněly po kůži jako brouci. Teď už se z toho nevykrotí. Jako šmírák jsem se kradl po špičkách a ukrýval se za drsné kmeny. S pološilným výrazem maniaka jsem je nespouštěl ze zorného pole, a jestli ve mě rostl běs, tak teda pořádně. Rozhodně s tím hajzlem na panáka nepůjdu. Pár metrů od nich jsem se přestal schovávat, několika skoky jsem byl u nich. Skočil jsem, chytil jsem ho za krk a strhnul

ho z jejího pořád ještě pěkného těla. Pokud byl zrovna v nelepším, měl smůlu. Překvapeně heknul, rychle se postavil na nohy a rval na sebe džíny, které měl stažené u kolen. Jestli si myslíte, že pointa příběhu je, že ta potvora pod ním nebyla má žena, tak se plete. Vyplašeně zírala, jak si k ní klekám a bezhlavě ji bodám kudlou do bílého břicha. Frajer něco zařval a utíkal pryč. Zahlédl jsem, jak cestou sebral její černou kabelku, co se válela opodál. Leona ječela, břicho zalité krví, a já se rozbrečel jako malý dítě. „Proč jsi mi to udělala?“ štkal jsem, přizvedl ji k sobě na klín a zoufale ji k sobě přitiskl. Trhaně dýchala, krvácela a bezvládně se nechala objímat. Co to má s rukama? všiml jsem si konečně. Jako by je měla svázaný za zády! Nevěřicně jsem ji otočil. Bože můj... Kolem zápěstí se jí plazil obtočený kus nějakýho provazu a nemilosrdně se zarýval do kůže. Sakra! Když seděla v autě, viděl jsem přece úsměv! Nebo ne? A to kvílivé sténání... Vyděšen jsem Leonu pustil a vstal jsem. Čekala ode mne pomoc, byl jsem její naděje. Zařal jsem rozechvělé dlaně do pěstí a rozběhl se za tím parchantem. Však daleko neuteče. Za můj strašlivý omyl musí zaplatit.

Ilustrace Kristina POKORNÁ

HAVRANI a ty ostatní

Čtyři písmena v záhlaví označují mezinárodní organizaci autorů detektivní literatury, jejíž česká sekce na počátku léta už tradičně udílela své ceny. Jsou víceméně prestižní, nikoli tučné, ale odměnění autoři si jich váží. Tentokrát se slavnost konala ve spisovatelce obecně oblíbené podskalské restauraci U Voraře.

Cenu Havran za nejlepší povídku (Američané říkají short story a co do délky jsou velkorysí, česká porota vymezila maximální rozsah přesně a přísně, tuctem rukopisných stran) získala Zdena Hammerová. Zastupuje mladou generaci nastupujících autorů, je ženou v domácnosti a píše prý po nocích, když děti usnou. Její vavřínem věnčený příběh se jmenuje Zárlivec

a jeho kvality můžete posoudit na těchto stránkách.

Na druhém místě skončil Případ starých dýmek, který napsal Jiří Houser, třetí byla povídka Smrt v redakci zkušebního Michala Fiebers.

Udělena byla i prestižní cena Jiřího Marka, již dostává nejlepší detektivní kniha uplynulého roku: bronzovou plaketu si za román Kroky vraha odnesla další z mladých autorek Michaela Klevisová.

Vavřínová podkova je soutěž, v níž se utkávají autoři ve věku do 35 let. Dagmar Halová ji vyhrála s povídkou Telefonát, „stříbro“ náleží Ondřeji Dočkalovi za příběh I banán může být důležitý a „bronz“ porota přirkl Villonské

Baladě z pera (či spíše z počítače) Julie Novákové.

Přidružily se i společnosti Agathy Christie a Sherlocka Holmese. Členové první jmenované ocenili příběh Stanislavy Chmelanové Dej si pozor na opice,

druhou cenu dali Zdeně Hammerové a její Pozdní noci a třetí skončil Antonín Jirotk a jeho Mstivý kocour. Česká společnost Sherlocka Holmese zálibně čtenářským okem spočinula na povídkách Věnceslavy Dezortové a Martina Petišky.

Ceny byly rozděleny, naděje na přežití české detektivky jako žánru trvá. A možná, že se snad i trochu blýská na lepší časy...

(jjv)

Foto František ŠPAČEK

INFORMACE O MEDIBANDU – NOVÉM PROJEKTU SPOLEČNOSTI PFIZER

MEDIBAND – osobní strážce upozorňuje na možnost, jak pomoci lidem s epilepsií, nacházejících se mimo společnost osob, které o jejich nemoci vědí. MediBand je plíšek, připínající se na pásek u hodinek nebo na náramek, který může v případě nečekaného záchvatu upozornit záchranáře, policii či ostatní osoby na epilepsii. Zároveň odkazuje na kartičku zdravotní identifikace pro naléhavé případy, umístěnou v peněžence či na jiném dohledatelném místě, kde je uvedeno jméno, popis diagnózy a další náležitosti. Správným užíváním a dostatečnou informovaností veřejnosti o MediBandu tak lze předejít zbytečným nepřijemnostem. Společnost „E“

Tisková zpráva Společnosti „E“ vydaná k 30. 9. 2008 – k Národnímu dni epilepsie

Kdo je Společnost „E“

Společnost „E“ je občanské sdružení založené roku 1990 rodiči a přáteli osob postižených epilepsií. Jeho posláním je zlepšování postavení lidí s epilepsií ve společnosti. Zaměřuje se proto na rozšiřování informovanosti v otázkách epilepsie jak u svých členů, tak u široké veřejnosti. Působnost Společnosti „E“ je celorepubliková.

Co je epilepsie

Epilepsie je jedním z nejčastějších neurologických onemocnění (onemocnění mozku), nikoli však onemocněním psychickým. Projevuje se větším či menším počtem záchvatů a vzhledem k tomu, že existuje více druhů tohoto onemocnění, existuje i více typů epileptických záchvatů (od zahledění a brnění, po křeče a bezvědomí). Epilepsii může onemocnět kdokoli (např. po úrazu) nebo ji může mít kdokoli z nás a nemusí o tom vědět. Avšak při správné diagnostice a dodržování určitých pravidel, jako je předepsaná léčba, kontroly u lékaře, pravidelné brání léků, správná životospráva apod., dokáže většina postižených epilepsií žít běžným způsobem života.

Jak lze pomoci či jinak přispět

K tomu, aby lidé s epilepsií žili normálním životem, pouze s nezbytně nutnými opatřeními, lze pomoci hned několika způsoby.

V první řadě je to nezbytná spolupráce samotného pacienta a lékaře, a to v podobě přijetí předepsané léčby a dodržování určených pravidel.

B. Další pomocí může být práce různých organizací, sdružení či zařízení, které se této problematice věnují a mohou poskytnout potřebné služby a informace. Takovým sdružením je i Společnost „E“, která nabízí a poskytuje:

Odborné sociální poradenství (sociálně-právní, psychologické a další), v rámci kterého vydává i měsíčník „Aura – informace o epilepsii“ a další publikace.

Sociálně aktivizační služby, jako např.:

- Tuzemské a zahraniční pobyty s lékařským dohledem pro děti i dospělé s epilepsií
- Programy v rámci klubů (schůzky, výlety, návštěvy kulturních zařízení aj.)
- Kurzy (PC, AJ, šachy) a kroužky (keramika, drátkování, aranžování aj.)
- Sportovně rehabilitační činnost (plavání, zdravotní cvičení, hipoterapie, canisterapie aj.)
- Přednášky, semináře a akreditované rekvalifikační kurzy pro pečovatele o osoby s epilepsií

- Ostatní, myšleno tím veřejnost, pak nejlépe pomohou, když nebudou podléhat zažitým a mylným představám, zjistí si pravdivé informace, přijmou lidi s epilepsií mezi sebe a naučí se jim pomáhat a chránit je při záchvatech.

Ti, kteří by nám a našim klientům rádi pomohli i jinak, například finanční podporou či jinou vhodnou spoluprací, se mohou na nás kdykoli obrátit a domluvit formu nabízené pomoci.

Proč byl vyhlášen NDE

Mottem Národního dne epilepsie stanoveného na 30. září je boj s předsudky vůči epilepsii. Národní den epilepsie by měl lidem osvětlit příčiny, průběh a možnosti léčby epilepsie a zbavit zdravé lidi strachu a obav z této nemoci. Epilepsie nepatří k okrajovým diagnózám – tímto chronickým onemocněním trpí asi 1 % populace. Národní den epilepsie má veřejnosti ukázat, že epilepsie je nemoc ve většině případů léčitelná a s dobrou prognózou a že lidé trpící epilepsií žijí své normální životy.

Program Společnosti „E“ k Národnímu dni epilepsie

K Národnímu dni epilepsie proběhnou v klubech Společnosti „E“ různé programy. V sídle Společnosti „E“, tj. v samotném stacionáři, se uskuteční 9. října Den otevřených dveří, kde se bude možno seznámit s činností Společnosti „E“ a zúčastnit se některých akcí, např. kroužku aranžování květin, ukázek dovedností asistenčních psů cvičených ve sdružení Helpes a semináře k problematice epilepsie, shrnujícímu základní informace o epilepsii, první pomoci při záchvatech apod. Upřesnění programu bude včas uvedeno na stránkách Společnosti „E“: www.epilepsie.ecn.cz

Kontakt na Společnost „E“

Název: Společnost „E“/Czech Epilepsy Association, o. s.
Statutární zást.: Alena Červenková, předsedkyně
Adresa: Liškova 3, 142 00 Praha 4
Telefon / fax: 241 722 136 E-mail: cea@volny.cz
Web: www.epilepsie.ecn.cz
IČ, DIČ: IČ - 00552534, DIČ - CZ00552534
Bankovní spoj.: 1922992389/0800 - Česká spořitelna

*Každý je něčím jiný, a přesto patříme k sobě...
Společnost „E“*

PRVNÍ POMOC v případě křečového (epileptického) záchvatu:

- Nebránit pádu na zem, pouze jej zmírnit a odstranit z dosahu zraňující předměty
- Uvolnit oděv kolem krku a měkce podložit hlavu – chránit tak před poraněním
- Nebránit křečovým pohybům při záchvatu, nezaléhávat
- Nerozevírat ústa, nekládat nic mezi zuby
- Čekat, až záchvat pomine – pomine obvykle brzy
- Po odeznění křečí vyndat vše zpod hlavy, zaklonit ji a zkontrolovat dýchání
- Při poranění nebo trvajícím bezvědomí volat záchranou službu (155)
- Pozor, křeče nemusí být vždy důsledkem epilepsie, mohou je způsobit i jiné nemoci (nutno volat lékaře) a mohou být vyvolány i zplodinami hoření (garáž, kuchyň, koupelna – nutno otevřít okno)

NEPŘIMĚŘENÁ PŘESILA

Filmový čaroděj dneška Steven Spielberg se jako student vyznamenal (a do světové kinematografie vstoupil) děsuplným filmem *Duel*. Kdesi v amerických pustých dálnavách pronásleduje těžký nákladní automobil malé osobní autíčko. Před pěti lety se na příjezdu do Pelhřimova střetl velký tahač s přívěsem, zatížený navíc masivními kontejnery plnými odpadu, s „nekapotovaným“ chodcem (jako určité pokračování ke kolizi běžného motorového vozidla s pochodujícím útvarem popisované v minulém, čísle, věnujeme na tomto místě „výstražnou“ pozornost jinému – hrozivému – karambolu dopravní techniky s křehkou lidskou skořápkou)...

Nákladní souprava po dvouhodinové poklidné jízdě sjížděla na malou čtyřku zhruba třicítkou (tachograf doložil rychlost sotva čtyřiceti kilometrů v hodině) do pelhřimovského sídliště. Byl všední den počátku ledna, zhruba hodinu po pravém poledni, povrch silnice nebyl úplně suchý, ale nepředstavoval jízdní problém.

Když řidič zahlédl, že proti němu – při pravé krajnici, jak se na dobrého pěšáka sluší – kráčí nějaký chlapík, nepřestal ho očima sledovat a zároveň sjel s vozidlem ještě více ke středu vozovky.

Pak se chodec, ze vzdálenosti pěti až deseti metrů, náhle proti autu rozeběhl.

Co to ksakru děláš, ty vole! vytanulo v duchu muži s třicetiletými zkušenostmi řízení velkých aut v hlavě.

A reagoval okamžitě: strhnul volant vlevo, dupnul na brzdy.

Zabránil čelnímu střetu s lidským tělem, nemohl ale odvrátit jeho náraz z boku do zadní části vozidla. Pohled na následky byl vzápětí po dobrzdění tragický a hrůzný.

Smrt zasaženého člověka nastala bezprostředně. Průběh dopravní nehody – jakoby „spadlé z čistého nebe“ – a konečný důsledek dosvědčili posádka zrovna projíždějící sanitky spolu s řidiči dvou osobních aut jedoucích těsně „ve stopách“ nákladáku.

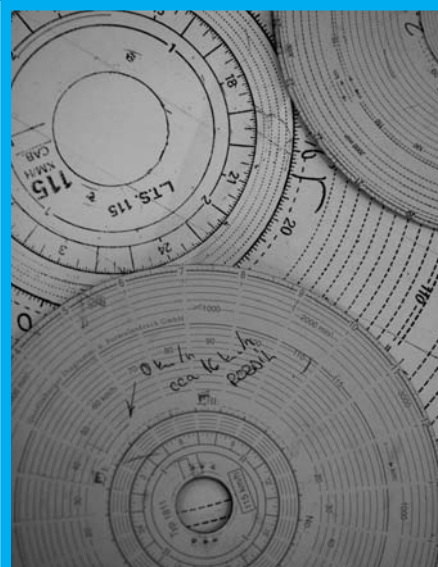
Závěry policejního šetření i výsledky soudní pitvy zbavily řidiče jakékoliv viny...

Nehod s účastí chodců neustále přibývá (jenom v Praze auta srazí ročně na 500 lidí!). Starší pelhřimovský případ zůstal vlastně „neobjasněný“. Z výpovědi sestry a švagra čtyřicetiletého mrtvého muže se dalo usuzovat i na možnou formu sebevraždy. Nenašel se u něj, ani v jeho bytě, sice žádný dopis na rozloučenou, ale stejně tak se u něj na místě neštěstí nenašly osobní doklady.

Peněženka, v ní uložený občanský průkaz, a celá „ledvinka“, bez níž obvykle nikam nevycházel, ležely zcela viditelně, připraveně či nachystané (?), na skřínce v chodbě trvalého bydliště poškozeného.

A svědčící žena uvedla o bratrovi mimo jiné, že se v minulosti několikrát léčil na psychiatrii v Jihlavě. Nevěděla, že by bral nějaké léky. Vzpomněla si na jeho stížnosti – během vánočních svátků – na deprese, kterými už dříve občas trochu trpěl.

Také švagr s ním v předvečer neho-

dy mluvil. Zdál se mu vyrovnaný, o úmyslu skoncovat se životem se v nejmenším náznaku nezmínil...

● ● ●

Dnes má našťastí Pelhřimov díky funkčnímu obchvatu značně od kamionové, těžké silniční přepravy průtah středem města odlehčený.

Přesto se – nejen tam – mohou případy kolize nás „nechráněných“ turistů či cyklistů neustále opakovat. Opatrnosti na našich silnicích nikdy nebude dost!

Robustní nákladní auta působí na předjížděné, i v protisměru míjené pěšáky, turisty nebo jezdce a sportovce na kolech tlakovou vlnou, která často vyvolává minimálně horkou chvíli překvapení.

/ki/

Ilustrační foto Jiří NOVÁK

O Objektivně nechtěná smrt

Paní Koudelková měla zase jednou den Blbec, jak říkala těm zvláště vydařeným, kdy to od rána jde od deseti k pěti a od pěti k čtyřem. Ostatně, už od pondělka všechno stálo za pramálo, hned po neděli se totiž probudila s pálením v krku, pak se přidala rýma a ovšem taky kašel, zkrátka, cosi jako chřipka nebo viróza, jak říkají lékaři vznešeněji, neboť výraz chřipka mají zřejmě vyhrazen pro pandemické epidemie typu vymírání lidstva. Paní Koudelkové ovšem bylo od pondělka lidstvo zcela lhostejné, domnívala se však, že při troše nepozornosti by mohla vymřít ona sama – jenže marodit nechtěla. Práci za ni nikdo neudělá, nějak musí svoje resty zvládnout – a až je dodělá, může si jít klidáčko lehnout. Což bylo v pátek po obědě.

Paní Koudelková tedy ještě navštívila obvodní lékárnku a shledala, že v čekárně sice chybí obvyklý smrkající dav, avšak v ordinaci není ani paní doktorka. Který lékař – humanista by ordinoval v pátek odpoledne, když je venku tak hezky a chaloupky lákají? Paní Koudelková proklela socialistické zdravotnictví a v nejbližší lékárně si nakoupila babská léčiva – acylpírin, celaskon, sanorin a kapky na kašel, jež užívala už její maminka a od pondělka se jimi preventivně cpala i ona sama, jenže jí už docházely zásoby.

„Ono je to sice na dvě věci, na nic – a tu druhou znáte taky,“ pravila zlobně magistře za pultem, a ta jen odevzdaně pokrčila rameny. Lékař léčí, příroda uzdravuje, stálo na plakátu na zdi.

Tak paní Koudelková mávla jen rukou a odkráčela domů, vyfuněla do třetího patra (kde by se vzal v téhle barabizně výťah?) a jala se z kabelky dolovat klíče, když tu zaslechla za dveřmi svého bytu nějaký šramot. A pak se dveře dokonce ráne rozevěly dokořán – a tváří v tvář proti ní stanul na prahu jakýsi zavalitý urostlý mužský.

„Dobrý den,“ řekla mu, jsouc zcela zmatena a on vychovaně odpověděl.

Címž ovšem jeho slušnost skončila. Nezvaný host v každé ruce držel velkou brašnu, obě dosti těžké, jak si povšimla. Ty tašky jí byly povědomé. Ne! Důvěrně známé!

Pořízek do ní rázně strčil, až odletěla k zábradlí, upadla a bolestivě se uhodila do hlavy o jeden ze schodů do čtvrtého poschodí. Cvalík jí rozhodně nehodlal zvedat, ani se poptávat po zdraví, naopak. Neprodleně se s dusotem vrhl se schodů, bral je po dvou, ne-li po třech - směrem k přízemí a domovním dveřím, jež se už – na potvoru - léta nezamykaly. Dupal jako stádo slonů, což vyvolalo bouřlivou odezvu u dalších nájemníků, ale zadržet se ho pochopitelně nikdo nepokoušel. Zastavte rozjetý rychlík!

„Pomoc. Zloděj,“ zavolala paní Koudelková a rozkašlala se z té námahy tou měrou, že pomyslela na smrt.

Že to někdy může být i vykopení, napadlo ji. To ještě ovšem netušila, že se jí brzy dočká. Omdlela a probrala se až v nemocnici. Tam trpělivě čekajícímu policistovi v civilu dala dost podrobný popis pachatele, který jí vykradl byt a pak ji při útěku vážně poranil. Chvilí nato znovu ztratila vědomí – a už je nenašla. Krvácení do mozku následkem tupého úderu do týlové části hlavy, zněl stručný výťah z pitevní zprávy.

A z bytového zloděje se nenadále stal vrah – třebaže o tom ještě nepochybně neměl ani potuchy. A určitě o tenhle povážlivý titul nestál.

Pachatel pracoval v rukavicích, to byla jedna věc, již zjistili nade vši pochybnost, protože po bytě se našlo sice otisků nepočítaně, ale všechny patřily domácím: nebožce paní Koudelkové, jejímu manželovi a dvěma dětem, patnáctiletému Petrovi a dváctileté Pavlíně.

„Dovnitř se dostal jednoduše,“ hlásil technik, ledva se na místo činu výjezdovka dostavila.

Modus operandí byl totiž zřejmý na první pohled: vyháčkování dvoukřídlých dveří, které se poslední dobou ve městě nějak hodně rozmáhalo. Tedy aspoň tam, kde se dalo užít, tedy ve staré zástavbě, kde dvoukřídlé vchodové dveře do bytů převažovaly. A takových domů v historickém centru krajského města se našlo ještě dost.

„Máme tu specialistu,“ hlásil na poradě poručík Havlíček, jenž měl bytářinu pod palcem. „Buď to se někdo noveje přistěhoval, nebo přeeksloval po patřičném proškolení v lochu – anebo nám jednoduše někoho pustili na frajfus a on prostě maká, jak umí.“

Popis, který dala kriminálce umírající paní Koudelková, se sice zprvu jevil dost podrobným, ale posléze se ukázalo, že by se vcelku hodil nejmíň na čtvrtinu mužského osazenstva kartotéky. I když po jisté probírce zúžili počet kandidátů zhruba na deset, pořád to bylo moc lidí, aby operativci chodili od jednoho k druhému a prověřovali alibi kus po kuse.

„Aspoň na polovic to ještě musíte srazit,“ kázal velký šéf.

A tak sraželi, vylučující v potu tváře jednoho z možných pachatelů za druhým, zatímco poručík Havlíček chmurně přemítal nad tím, o kolik jim sníží počet možných pachatelů další vloupání, jež určitě přijde. Že k němu dojde, byl si jist – ale že

pachatel na místě činu nechá nějaké použitelné stopy, v to mohl jen doufat.

„Hlavně aby při něm nepřišel někdo další o život,“ kladla mu na srdce manželka, jež sice neměla rozhodovací pravomoc, ale hlas poradní nepochybně.

„Já už se snad kvůli tomu i pomodlím,“ připustil upřímně Havlíček, i když jen v kruhu rodinném.

Na oficiální půdě tehdejší kriminálky se v půli let sedmdesátých žádné zdrávavy a otcenáše nepěstovaly.

Postupem času, tedy během týdne, se z tuctu potenciálních bytařů podařilo udělat pěticet. Dva z šikulů, co si v minulosti získali ostruhu háčkováním dvoukřídlých dveří, seděli v bezpečí za katrem, jeden zesnul v Pánu. Jednomu se podařilo emigrovat přes Jugoslávii do západního Německa a ježto neuměl nic než krást, zašili ho pryč tam. Jeden byl po autonehodě na vozíku v Kladrubech, kde se ho snažili naučit chodit, a jeden ležel ve špitále. Na onkologii, po chemoterapii, která nezabrala. Neměl na to, aby si došel sám na záchod, natož aby ještě po městě vykrádal kvartýry.

„Jeden ze šesti,“ přemítal hlasitě Koudelka.

„Anebo nějaké nováček,“ připomněl mu tu možnost šéf jako škodolibý Mefistofeles. „Nejlepší by bylo čapnout dotyčného přímo za ruku, co? Ale jak uhlídat všechny baráky v centru města, to teda nevim!“

To nevěděl nikdo. A zloděj – specialista zřejmě tušil, že se nemusí bát, a vyrazil do akce. Přímo na náměstí, hned vedle radnice, si otevřel hezký byteček s výhledem na barokní kašnu, a vybílil ho přenáramně. Tentokrát ho nikdo nevyrušil, majitelé odjeli na rekreaci do Bulharska. Takže se věc obešla bez násilí, škoda však byla o dost podstatnější, jak se ukázalo po smutném návratu majitelů z dovolené. Hotovost, šperky, pár starožitných miniatur, nějaká drahá elektronika – v té době to ještě byla cenná vzácnost a sháněla se v tuzexu, za bony...

„Bazary,“ zavelel Havlíček svému týmu. „Hlíďte bazary! Něco si ten gauner nechá třeba pro sebe nebo pro rodinu, ale něco určitě střelí do frcu! A jestli to bazaristé nezametou pod koberec...“

Pachatel však kriminálku zklamal. Zřejmě prodával pod rukou známým, anebo si nechával ukradené poklady pro vlastní potřebu, bůh suď. V bazarech se zatím nic z toho, čím se dle okradených vlastníků napakoval, neobjevilo. Možnost, že by se něco zašilo při výkupu, kriminalisté vylučovali.

„Ve městě jsou tři bazary a naši kluci tam straší třikrát za den,“ ujistil Havlíček šéfa. „A vedoucí vědí, že nejde jen o krádeže. Že při jedny z nich zbytečně umřela ženská... V tomhle nepojedou, dám ruku do ohně!“

„Tak abys o ni nepřišel,“ varoval ho šéf, ale v hloubi duše si myslel totéž. Krást je jedna věc – a zabít člověka, i když třeba neúmyslně, úplně jiná.

Po paní Koudelkové zbyli na světě manžel a dvě děcka. A až se najde pachatel, případné polehčující okolnosti jim budou putna.

Jeden z Havlíčkových mladých fámulů se vsadil, že správný tip na pachatele je jistý Hrouda z Dubčic: chlap jako hora, který by mohl skály lámat, ale proč by to dělal, když zlodějnou se vydělává bezbolestně a víc? Padesátka na krku, svobodný, ochlasta a trošinku rváč – jenže na vsi se to prý tak nebere. Když je někdo od rány, dají si ostatní pozor, aby nepřišli k úrazu. Rádi ho ovšem neměli, ale pořád byl jeden z nich. Rodák, po generace už Hroudovi patřili k dubčickým starousedlíkům. Kriminálka si už v rodné víscce vyzvedla dotyčného pána třikrát, tři štrafy si Hrouda řádně odseděl. A že by teď počtvrté? Od posledního propuštění sekal dobrotu, dokonce začal i makat jako přidavač u zednické party místního JZD a panovala s ním vcelku spokojenost.

„Občas ráno nepříjde, když se večer protáhnul,“ prozradil místnímu konstáblu předseda družstva. „Ale komu z chlapů se občas nestane, že přebere? My to tak aspoň vidíme...“

V noci ze soboty na neděli přibyl ve městě další vykradený byt. Dvoukřídlé dveře, secesní barák na nábreží, sešlý, ale výstavný. Majitelé se vrátili v neděli z chalupy, a protože je vloupání nepostihlo prvně, byli už vyškoleni pojišťovnou a dokonale připraveni. Vše cenné nafoceno, nejlepší kousky i se znaleckým posudkem...

„To se nám to potom pracuje,“ chválil je Havlíček.

V pondělí před poradou v něm ale stejně byla malá dušička, protože vyšetřování nepokročilo ani o píď. Až deset minut před desátou zazvonil na jeho stole telefon. Pan Zelník, vedoucí bazaru v Chelčického ulici, vzrušeně sděloval, že mu jakýsi hromotluk přinesl nabídnout k výkupu pár věcí, jež viděl na policejních fotkách.

„Vzal jsem všechno,“ zalykal se. „A on prohlásil, že když je se mnou tak kulantní jednání, přijde odpoledne znovu a ještě něco přihodí.“

Tak si na dotyčného řimbabu kriminálka počkala v nenápadném civilním autě a když o půl třetí pan Hrouda přikráčel – to už věděli, že v práci si ten den vzal volno z rodinných důvodů – počkali, až v bazaru vybalí svou nadílku, a lapili ho přímo za ruku. Nelíbilo se mu to ani trochu, rval se jako lev, ale přesila ho zmožla.

Když v jeho dubčickém domku dělali domovní prohlídku, udivil je jednak vzorný pořádek, jaký ještě u osamělého chlapa neviděli.

A pak ovšem spousta nakradených ceností, jež shromáždil: vyhlíželo to jako malé muzeum a dalo dost práce, aby si posléze poškození všechno správně rozebrali – každý, co mu patří. Když se Hrouda zklidnil, vypovídal docela věcně a nedělal potíže. Jen jednou zdivočel a začal vyvádět: když mu řekli o mrtvé paní Koudelkové, již má na svědomí. Že by prý ženské jakživ nezkrivil vlas. Mysleli, že nesmyslně zatlouká, ale posléze uvěřili, že o zabití paní vážně nevěděl. Noviny nečetl, na televizi nekoukal, poslouchal jen dechovku v rozhlasu po drátě a fandil místní jedenáctce. Dostal dvanáct let ve třetí nápravě: recidiva, v součtu velmi značná škoda, a krutě zbytečná smrt, již opravdu nechtěl, ale objektivně ji zavínil.

Když se po letech vrátil domů, byl poloviční. A za tři měsíce natáhl brka. Rak.

Jan J. VANĚK
Ilustrační foto
Václav ŠEBEK

OD FANOUŠKŮ PRO FANOUŠKY

Od 7. do 29. června tohoto roku se ve Švýcarsku a Rakousku konalo Mistrovství Evropy v kopané za účasti 16 evropských mužstev (Rakouska, Švýcarska, České republiky, Chorvatska, Ruska, Portugalska, Německa, Španělska, Polska, Řecka, Švédska, Itálie, Francie, Rumunska, Turecka a Holandska). Fotbalové zápasy se odehrávaly v Basileji, Ženevě, Curychu, Bernu, Vídni, Klagenfurtu, Innsbrucku a Salzburku.

Na zajištění bezproblémového průběhu podobných velkých sportovních akcí se podílejí nejrůznější složky – policie pořáda-

přítomnost v Basileji a Ženevě měla především preventivní a reprezentativní charakter. Čeští policisté ve spolupráci se švýcarskou policií situaci monitorovali a pomáhali především fanouškům, kteří se do problémů již dostali (např. byli okradeni). Přijíždějícím fanouškům poskytovali rovněž základní informace.

Dalším zdrojem informačního servisu pro české fotbalové fanoušky byly tzv. fanambasády (fans' embassies), jejichž historii lze

Členové fanouškovské ambasády

jícího státu, městské policie jednotlivých měst, pořadatelská služba, policisté jiných států, zástupci UEFA, dobrovolníci, sociální pracovníci, koordinátoři, reprezentanti médií atp. Celý systém nejrůznějších aktivit se podílí na utváření jednotlivých bezpečnostních opatření a bezproblémovém průběhu šampionátu.

Z policejního pohledu bylo možno spatřovat tato rizika související se šampionátem: teroristický útok, projevy fotbalového chuligánství, ilegální migrace, aktivity organizovaného zločinu (padělání vstupenek, prostituce atp.). I z toho důvodu Rakousko obnovilo kontroly příhraničního prostoru. Švýcarsko, kde hrál český národní tým, nepřijalo žádná zvláštní bezpečnostní opatření. Oba státy však vynaložily nemalé úsilí i finanční prostředky k zajištění bezproblémového průběhu Mistrovství Evropy ve fotbale.

ME 2008 se také zúčastnilo přibližně 20 příslušníků Policie ČR, z nichž velkou část tvořili tzv. spotteři, odborníci věnující se dlouhodobě problematice diváckého násilí, jež doplnily tři uniformované dvojice. Jejich

vysledovat až do roku 1990, kdy se konalo MS v kopané v Itálii.

Mezinárodní fanambasády lze charakterizovat jako malé týmy fanouškovských pracovníků-dobrovolníků, resp. sociálních pracovníků, kteří do pořadatelských zemí cestují za účelem podpory a pomoci fanouškům. V SRN, Itálii a Anglii je ustálená praxe, že tým fanambasád je tvořen lidmi, kteří se dlouhodobě této problematice věnují, ať již ve fanouškovských organizacích, či pracují přímo u jednotlivých fotbalových klubů, podílejí se na tzv. fanprojektech.

I při ME v Rakousku a Švýcarsku 2008 byl koncept fanambasád realizován za pomoci organizací Football Supporters International (FSI) a Football against Racism in Europe (FARE). Obě organizace se podílejí dlouhodobě na podpoře fanouškovských projektů a protirasistických kampaní.

Fanambasády v Rakousku a Švýcarsku navázaly na úspěšnou strategii během Mistrovství Evropy v Portugalsku v roce 2004, kdy se obě výše uvedené organizace podíle-

ly na této preventivní aktivitě. Finanční zajištění nad projektem fanambasád převzala Evropská fotbalová asociace (Union of European Football Associations, UEFA), za přípravu programu v obou pořadajících zemích byly zodpovědné organizace Fairplay-VIDC a POÖH. Fotbaloví fanoušci se mohli blíže seznámit s projektem fanambasád a s dalšími informacemi na internetové stránce, kde byly zveřejňovány aktuality týkající se fanambasád, jednotlivých kampaní i Mistrovství Evropy.

I během ME ve Švýcarsku a Rakousku byla užita kombinace tzv. stacionárních a mobilních fanambasád. Stacionární fanambasády byly ve všech městech, kde se odehrávaly jednotlivé zápasy ME (v podobě informačních center či stánků). Tyto stacionární fanambasády byly doplněny mobilními fanambasádami, které byly zajišťovány fanoušky-dobrovolníky z jednotlivých zemí, podílejících se na programu mobilních fanambasád.

Mobilní fanambasády lze charakterizovat jako poradní, informační a podpůrnou službu pro fanoušky, kteří za fotbalovými zápasy vyrážejí na velké turnaje do zahraničí. Hlavní náplní fanambasád je zprostředkovat komunikaci mezi fanoušky, orgány státní správy, médií a organizátory turnajů. Základem této činnosti je poskytování přesných, spolehlivých, aktuálních a objektivních informací ze všech oblastí, které mohou fanoušky v místě konání turnajů zajímat.

Stacionární fanambasády nabízely všechny informace, které byly poskytovány i v běžných turistických informačních centrech, a navíc sloužily jako kontaktní místo pro všechny otázky okolo Mistrovství Evropy jako jsou: dostupnost vstupenek, místa veřejných projekcí, místní zákonné úpravy, návštěvní řády stadionů, akce ve dnech zápasů atp. Stacionární fanambasády při poslední ME byly fanouškům k dispozici přibližně od 10.00 do půlnoci (v den zápasu až do druhé hodiny ranní) a přispěly k utváření mezinárodní fotbalové atmosféry. Mezinárodní atmosféru umocnil i projekt zajišťovaný FARE – tzv. street soccer, resp. možnost zahrát si pouliční fotbal v blízkosti stacionární fanambasády v Ženevě. Stanoviště stacionárních fanambasád byla zvolena v centrech pořadatelských měst, kde byla předpokládána kumulace fanoušků.

Stacionární fanambasády byly sestaveny

nejen z profesionálů, ale i z vybraných a vyškolených dobrovolníků. Týmy fanouškovských ambasád byly složeny i z příslušníků fanouškovské scény, často byly zastoupeny i etnické a jazykové menšiny. Velmi přínosným se ukázal fakt, že i mezi dobrovolníky tzv. stacionárních fanambasád byly česky hovořící zástupci (studenti či osoby dlouhodobě pobývající v Basileji či Ženevě).

Stacionární i mobilní fanambasády poskytovaly informace fanouškům v tištěných brožurách (tzv. Průvodcích pro fanoušky). Během ME v Portugalsku těchto „Průvodců pro fanoušky“ (Fanguides) bylo rozdáno více než 4 000 kusů, při MS v Německu to bylo více než 7 000 kusů. Během tří zápasů posledního Mistrovství Evropy to bylo přibližně 6 000 kusů, přičemž se jednalo o dvě varianty informačních materiálů, zvláště pro zápas v Basileji a pro zápasy v Ženevě. Tyto informační materiály byly vytištěny v několika jazykových mutacích (např. anglicky, francouzsky, německy, turecky, česky atd.), což umožnilo lepší informovanost fanoušků různých národností.

Obsahem těchto průvodců byly mj. mapy měst, tipy na nákupy, pozvánky na kulturní akce a památky, informace o historii měst, o parkování v jednotlivých městech, o ubytování (jak v hotelech, ubytovnách, tak i v tzv. fanouškovských kempch), o cestování a dopravě k fotbalovému stadionu (včetně možnosti využít lístek na fotbalový zápas jako volnou jízdenku na městskou hromadnou dopravu v den a dopoledne po utkání) a v neposlední řadě to byly informace o důležitých telefonních číslech (kontakt na policii, kancelář UEFA, ticketcentrum, odtahovou službu, taxislužbu, diplomatické zastoupení či přímo kontakt na členy fanambasády). V průvodcích nechyběl ani rozpis jednotlivých utkání evropského turnaje a informace o stadionech, fanouškovské scéně (v tomto případě v Basileji a Ženevě), možnosti občerstvení, barech, klubech atp. Jako velice žádaná informace se ukázal popis tzv. Public Viewing – možnosti shlédnout fotbalové utkání při veřejné projekci (většinou v tzv. fanzónách či fankempech).

Novinkou oproti předchozím šampionátům byly navigační samolepky na chodnicích Ženevy, které fanoušky navigovaly a umožňovaly lepší orientaci ve městě. Samolepky určovaly místo, kde se fanoušek nachází i orientační i časově vzdálenosti od stadionu, fanzóny či fankempu.

Je třeba si uvědomit, že všechny důležité informace, kterými disponují fotbaloví fanoušci, de facto snižují možnost potenciálních konfliktů, snižují možná nedorozumění a minimalizují chaotické davové situace.

Na ME 2008 mobilními fanambasádami disponovaly tyto státy: Česká republika, Turecko, Holandsko, Itálie, Polsko, Německo, Chorvatsko a Španělsko. Týmy mobilních fanambasád se skládaly z 4–6 fanoušků/dobrovolníků.

Českou mobilní fanambasádu zajišťoval čtyřčlenný tým se zkušenostmi z Mistrovství Evropy v Portugalsku v roce 2004 a Mistrovství světa v Německu v roce 2006. Mobilní fanambasády spolupracovaly se stacionárními fanambasádami a byly schopny rychle předávat podstatné informace směrem (nejenom) k českým fanouškům. Podstatné rovněž bylo, že členové české fanambasády byli obeznámeni s kulturou fandovství, jelikož jsou sami aktivními fanoušky. Tato skutečnost je výhodná při nejasných situacích, které mohou být špatně interpretovány ze strany představitelů místních pořádkových jednotek či pořadatelů.

Mobilní fanambasádu ve Švýcarsku představoval automobil Ford S-Max šedivé barvy s výrazným označením Czech Fan Embassy, který měl v Basileji stanoviště na ulici Heuwaage a v Ženevě na náměstí Place des Bergues.

Stejně jako v případě předchozích turnajů služeb mobilní fanambasády využilo několik tisíc (nejenom) českých fotbalových příznivců. Nejčastější dotazy ze strany fotbalových fanoušků se týkaly orientace ve městech, dopravy ke stadionům, možností parkování a ubytování, ale i ztrát/krádeží dokladů, vstupenek na zápasy atp. Okradených českých fanoušků během ME 2008 bylo několik desítek. Tyto případy byly řešeny ve

spolupráci se zástupci Policie ČR a Velvyslanectvím ČR ve Švýcarsku. Informovanost zástupců fanambasády zvyšoval i fakt, že koordinátorka projektu se pravidelně zúčastňovala tzv. bezpečnostních schůzek (security meetings) na jednotlivých fotbalových stadionech, kde byla probírána obecná i konkrétní opatření, ale i detailní záležitosti ve vztahu k fanouškům (např. instalace velkých vlajek na fotbalovém stadionu atp.).

Sociální práce s fanoušky při MS a evropských šampionátech, ale také při evropských pohárových zápasech, se stala během posledních let takřka nepostradatelnou. Existence „ambasád pro fanoušky“ může zlepšit a zpříjemnit program fanoušků na turnaji a snížit tak možné zdroje diváckého násilí a konfliktů.

Fanambasády nejsou v žádném případě represivní částí ani nástrojem policie na turnajích. Zkušenosti ukázaly, že přítomnost služeb „ambasád pro fanoušky“, které poskytují přesné informace a propagují „dobré jméno“ mezi skupinami fanoušků, může snižovat pocity nebezpečí a vyloučení fanoušků, a tím významně přispívat ke snížení napětí a minimalizaci násilí. I když při řešení určitých problematických situací spolupracují členové fanambasád s policií, poskytují policii pouze informace obecné, o celkových náladách, problémech a nejasnostech týkající se zápasů. Stejně tak i policie informuje členy fanambasád o situaci před i po zápasech. Péče o fanoušky je vhodným doplňkem širěji pojatých bezpečnostních opatření při velkých sportovních akcích.

Motto, které provázelo projekt fanambasád znělo „od fanoušků pro fanoušky“. Jak vyplynulo z mnohých reakcí českých fotbalových fanoušků, kteří pravidelně cestují na ME nebo MS v kopané, považují tuto službu mnozí za běžný standard. Do budoucna si lze pouze přát, aby i další šampionáty byly za přítomnosti členů tzv. fanambasád.

Josef SMOLÍK,
Fakulta sociálních studií
Masarykovy univerzity

MALÁ VELKÁ KOPANÁ

Policisté Kutnohorska výrazně uspěli v VI. ročníku turnaje v malé kopané „O pohár ředitele Policie České republiky, správy Středočeského kraje, který se konal v Praze-Strahovské. Překrásným 1. místem se mohou právem pyšnit policisté, kteří reprezentovali kutnohorské policejní ředitelství a kteří převzali mimo jiné i putovní pohár, medaile a diplomy. Poděkování a uznání patří jmenovitě npor. Radku Vavřinovi ze zbraslavického obvodního oddělení, nprap. Jiřímu Lázňovskému ze skupiny technické ochrany, prap. Tomášovi Vávrovi z dopravního inspektorátu, prap. Otto Linkovi z kutnohorského obvodního oddělení, prap. Patriku Krausovi a prap. Michalu Morawskému z dopravního inspektorátu, pprap. Pavlu Burešovi ze skupiny služební kynologie, pprap. Martinu Žilkovi z kutnohorského obvodního oddělení, pprap. Miloslavu Chvátalovi z policejního oddělení Vrды a pprap. Tomášovi Děkanovskému z policejního oddělení v Kutné Hoře. Za více než vzornou reprezentaci patří všem poděkování vedení kutnohorského Okresního ředitelství i ostatních kolegů.

nprap. Daniel VOTROUBEK
nprap. Bc. Vendulka HANZLOVÁ

film

Když se z herce stane režisér

Ben Affleck si jméno v Hollywoodu udělal jako solidní herec, napsal ale také několik scénářů, z nichž nejuspěšnější, Dobrý Will Hunting, mu před pár lety dokonce vynesl Oscara.

Pár slušných filmů i sám režíroval, ale trhá se nestal z žádného – až teď. Film, který se jmenuje *Gone Baby Gone* (a pod originálním názvem je uváděn i po světě, včetně kin českých) se odehrává v nezaměnitelných exteriérech novoanglického Bostonu. A zvláštní atmosféra jednoho z nejstarších amerických měst hraje významnou roli i v příběhu samém. Hrdiny jsou dva soukromí detektivové, Angie (Michelle Monaghanová) a Patrick (Casey Affleck, Benův vlastní bratr) kteří se – vlastně dost neochotně a s obavami – pustí do vyšetřování ošemetné záležitosti: únosu čtyřleté holčičky... Neblahé tušení, jež měli, když se věci ujímali, se záhy začne naplňovat, tahle kauza je přerůstá. V případě se objeví i uloupená zásilka drog, také matka one malý je víc zfetovaná než při smyslech – a společnost, v níž se obě soukromá očka octnou, rozhodně není z nejlepších. Navíc se do věci stále víc připlétá i policie se svým rázným, nikoli však taktickým vystupováním (znamenití Morgan Freeman či Ed Harris) a děj se rozvíjí velmi napínavě a přitom zcela netradičně.

Postavy v *Gone Baby Gone* se totiž chovají jako živí lidé a nenajdeme tu ani jednoznačné lumpy, natož pak dokonalé kla-

ďase. Stavba příběhu má přitom dokonalou logiku, třebaže se děj zprvu jeví jako tříšť sklíček z pokaženého kaleidoskopu. A zase je to jako v životě: vše se rozkrývá postupně a trochu na přeskáčku.

A vnímavý divák si uvědomuje, že napínavý může být i film, který není příliš akční, že napětí možno vytěžit i z dialogu, když v něm nejde o mlácení prázdné slávy a vršení vulgarit. A že skvělé

výkony mohou podat i herci, jejichž jména nám skoro nic neříkají.

Únosy a sexuální zneužívání dětí jsou ve Spojených státech problém nadmíru ožehavý a akutní. Amerika je velká, takže reálná čísla působí zvláště děsivě: denně (!) jsou v USA pohřešováni dva tisíce dětí, jedna čtvrtina dívek a jedna osmina chlapců je přitom sexuálně zneužita. Žel, dávno už u nás nemůžeme tvrdit, že jsme na tom výrazně lépe. Jen v malé zemi jsou prostě absolutní čísla úměrně menší, toť vše.

(jjv)

Foto archiv

kniha

KDO CHCE ZABÍT ŠÉFKUCHAŘE

Už už jsme si mysleli, že literární dílo Dicka Francise se uzavřelo současně s úmrtím jeho manželky. Ukázalo se totiž, co bylo léta střeženým rodinným tajemstvím: že podíl nebožky na výsledném tvaru manželových knížek byl zřejmě výraznější, než se proslýchalo. A že sám už se zřejmě do žádné novinky nepustí. Že řada skvělých detektivních příběhů z dostihového prostředí je definitivně uzavřena. A ejhle, omyl!

Dick Francis se vrátil už loni na knižní pulty, tentokrát v autorském tandemu se svým synem Felixem. Přičemž tentokrát jsou ovšem už na obálce podepsáni oba jako spoluautoři – a tím větší asi zvědavost čtenářů po celém světě. (V českém vydání je tu i další změna oproti tradicím: dlouholetá a skvělá Francisova překladatelka, lékařka, posléze senátorka i prezidentská kandidátka Jaroslava Moserová už není mezi námi. Takže tradiční český nakladatel – Olympia – v tradiční kreslené obálce přinesl s novou detektivkou i nové překladatelské jméno: Edda Němcová.

Děj románu *Mrtvý dostih* se začíná v nobl restauraci U sítě se senem – jak jinak, než co by dohodil kamenem od slavného newmarketského dostihového závodiště. Max Moreton, tamní majitel a šéfkuchař v jedné osobě má hezky našlápnuto k popularitě a úspěchu, jenže když se zdá být nejlíp zaděláno na raketový vzestup, věci se šeredně zadrhnou. Vznešená společnost – ovšem včetně Maxe – se na velké party otráví vybraným jídlem, restaurace je až do vyšetření případu zavřena. A vzápětí ještě v luxusní lóži přímo na tribuně vybuchne nastražená puma...

Max Moreton přežije explozi spíše zázrakem a už ví, že po něm někdo jde, že obě události souvisejí – a že tajemný nepřítel si zřejmě nedá pokoj, dokud ho nezlikviduje. Tedy, pokud se jemu samému nepodaří odhalit, kdo tím nepřítelem je, a proč mu jde po krku...

Příběh je napínavý, obilbené a barvitě koňácké prostředí, říznuté lepší společností – zkrátka, Dick Francis jedna radost. Všechno, jak jsme byli zvyklí – a upřímně řečeno, chtějí bychom vůbec nějaké změny, něco doopravdy nového?

Dick Francis je prostě Dick Francis i synem po boku – zůstane sám sebou až do poslední řádky.

(jjv)

kniha

PÁTÉ PŘIKÁZÁNÍ

V 5. vydání letošního *Policisty* jsme referovali o křtu zatím poslední knihy Michala Dlouhého, dnes několik postřehů přímo ke knižnímu titulu *Páté přikázání*:

Nejprve konstatování, že tady již všechno bylo! Kapitola (kauza) Četník na zkoušku připomíná hrdelní zločin z léta roku 1919. „Početní stavby četnictva v samostatném československém státě byly vzhledem k nebývalému poválečnému nárůstu zločinnosti zcela nedostatečné. Mladý stát do svých služeb přijímal zájemce o službu v četnickém sboru, kteří byli mnohdy nuceni samostatně vykonávat bezpečnostní službu, aniž by k ní byli dostatečně vyškoleni a vycvičeni.“

A poblíž kunratického lesa došlo k vraždě četnického nováčka. Jeho kolegové viníka odhalili až po pěti letech – díky trpělivému, učebnicovému usazení zásadního detailu do mozaiky následných událostí, poznatků a souvislostí.

V prvních letech samostatné České republiky kriminalita rovněž strmě stoupala. A shodou okolností nedaleko parku v katastru pražských Kunratic skončil život podnikatele exemplárně rozstříleného nájemným zabijákem. Také u tohoto porušení

pátého přikázání došlo s odstupem času k odhalení pachatele.

Podobností mezi dvacátými a třicátými lety minulého století a současností lze nad knihou *Páté přikázání* spatřovat více (nabízí se třeba realita domácího násilí v příběhu *Jediné východisko*), nejzajímavější jsou ale zřejmě podněty k policejní, vyšetřovací či pátrací činnosti.

Michal Dlouhý akcentuje v přibližování historických kauz čtenářovi četnický fištrón, schopnost vžít se do „psychologie“ provinilců, nesmiřitelnost s existencí „policejních pomníčků“. Převyprávěné hrdelní delikty doplňuje dobovými ilustracemi, dokumenty, které odkrývají mimo jiné i péči nadřazených četnických „managerů“ o základní články služby občanovi, o jejich motivaci k dalšímu boji se zločinností, o podporu jejich rodin.

Kniha jistě propojuje příjemné s užitečným – přináší čtenářské potěšení, současně může být pro nejednoho z nás studijním materiálem...

● ● ●

Ve zpravodajství k nevšednímu, doslovnému pokřtění knižní novinky jsme se v květnu nepřesně zmínili o četnických vraždách – nešlo o vraha z uniformovaných řad, šlo naopak výhradně o vražedníky, jejichž oběti se v nejednom případě stali sami strážci zákona!

/ki/

Kam až Komenský nedošel...

Na pozvání oddělení strategických policejních záležitostí Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) ve spolupráci s odborem vzdělávání a správy policejního školství realizovali zástupci Vyšší policejní školy a Střední policejní školy Ministerstva vnitra v Praze ve dnech 2.–8. 5. 2008 výcvikový seminář pro vysokoškolské učitele Policejní akademie Uzbekistánu v Taškentu. Seminář pořádala kancelář OBSE v Uzbekistánu jako součást programů OBSE, jejichž cílem je výcvik učitelů policejních vzdělávacích institucí zemí centrální Asie v oblasti nových metod a obsahů profesní přípravy policistů a předávání zkušeností předních evropských škol.

Po zkušenostech z Ázerbájdžánu jsme se nejdříve seznámili s řadou materiálů a reálií, včetně turistických průvodců, které v nás vyvolaly mírné obavy. Uzbekistán je zde představován jako ortodoxně muslimská země s „podivnými“ zvyky a lidmi, kde se nedoporučuje pít vodu z místní vodovodní sítě, jíst ovoce a zeleninu a vůbec se pohybovat mimo dobrý mezinárodní hotel. Opak je však pravdou. Uzbekistán je dynamicky se rozvíjející zemí s příjemnými a extrémně pohostinnými lidmi, kde jsme se nesetkali se zásadními problémy v jejich mentalitě a komunikaci s nimi. Kulturní odlišnosti člověk rychle vytuší, a hlavně místní nedělají z kulturních prohrěšků cizinců žádný problém, popř. sami jemně upozorní na nedostatky. Nás upoutalo, že ženám se zásadně nepodávají ruce, a to ani cizinkám. Pokud se týká ubytování, opravdu se vyplatí mít dobrý hotel i vzhledem k tomu, že se s absencí klimatizace při místních teplotách až 45°C ve stínu Evropan jen těžko vyrovná. Vodu, zeleninu i ovoce jsme přežili bez problémů, a dokonce i stravu v místních restauracích.

Rozloha Uzbekistánu je cca 447 400 čtverečních kilometrů a počet obyvatel cca 25,5 milionů. Oficiálním jazykem je uzbečtina, ale většina obyvatel mluví také rusky. Islám vyznává cca 90 procent obyvatel. Měnou je uzbecký sum (UZS) a časový posun je + 4 hod proti našemu času. Počet policistů je cca 150 000. Policejní akademie Uzbekistánu v Taškentu je gigantické vzdělávací centrum o rozloze 70 ha, zaměstnává cca 800 osob, z toho cca 300 pedagogických pracovníků s vysokoškolským vzděláním. Organizační struktura školy zahrnuje Fakultu denního studia, Fakultu zvyšování kvalifikace důstojníků, Oddělení vyšších akademických kurzů a Oddělení přípravy seržantů. Vzdělávací programy představuje čtyřleté denní studium ve čtyřech policejních oborech, vyšší akademické kurzy zaměřené na manažerské vzdělávání, vzdělávání seržantů (absolutní nástupní příprava starší 25 let s minimálně středním vzděláním), specializační kurzy dle požadavků Ministerstva vnitra. Akademie také spolupracuje se „školními policejními středisky“ v krajích, která zajišťují nástupní přípravu policistů v délce 5 měsíců. Používanými výukovými metodami jsou převážně přednášky, praktická cvičení, semináře a výcvik na polygonech (zejména střelecká příprava).

Program krátkodobého výcvikového semináře vycházel z požadavků OBSE a rámcový program byl projednán a schválen před zahájením výcviku. Na místě byl operativně přizpůsoben místu, studijnímu progresu účastníků a vybavení Akademie. Výcvik kombinoval prezentace s využitím multimediálních výukových programů s diskusí, prací individuální i ve skupinách a hlavní důraz byl kladen na praktická cvičení. Účastníci obdrželi v rámci semináře k využití kopie multimediálních programů a prezentací včetně učebního textu v ruském jazyce, což byl také pracovní jazyk semináře.

Oficiální zahájení semináře proběhlo za účasti zástupce velvyslance OBSE v Uzbekistánu a vedení Policejní akademie. Seminář byl pořádán pro 20 nominovaných učitelů (převážně CSČ, a DrSc.).

Pracovní zahájení bylo provedeno interaktivním představením účastníků a lektorů. Mile nás překvapilo, že náš Jan Amos Komenský byl většině účastníků znám, přestože do Uzbekistánu vzhledem k jeho vzdálenosti cca 6500 km nikdy nedošel.

Po zahájení následovala tematika Modelové situace v profesním výcviku policistů (postavení ve vzdělávacím procesu, učební cíle a jejich formulace, pojetí), rozdíl mezi modelovými situacemi a simulacemi, typy modelových situací, hlavní principy (příprava modelových situací, výběr figurantů, hodnocení atd.) a úloha zpětné vazby.

V dalším bloku byl probrán Proces integrace modelových situací do vzdělávacího programu (zdroj, výběr témat, tvorba scénáře, tvorba databází modelových situací), řízení modelových situací a jejich varianty (praktická cvičení), integrování výuka a její postavení mezi výukovými metodami (aktivizační metody výuky), participační metody výuky v profesní přípravě policistů v Evropě.

Poslední blok tvořila skupinová práce účastníků semináře, vlastní tvorba typických modelových situací z práce Policie Uzbekistánu, prezentace vyučovací jednotky a zpětná vazba.

Vyhodnocení výcvikového semináře bylo provedeno dotazníkovou formou s hodnotící škálou u jednotlivých otázek 1–5 (5 nejlepší), přičemž řada účastníků připsala do formuláře hodnocení 6 a někteří s poznámkou „Spasibo !!!“. Z toho lze jistě usuzovat, že „pilotní“ seminář splnil svůj účel a výsledky byly pozitivně reflektovány i kanceláří OBSE s deklarací dalšího zájmu o spolupráci.

Oficiální zakončení semináře bylo provedeno za účasti vedení mise OBSE v Uzbekistánu a vedení Policejní Akademie Uzbekistánu a účastníci obdrželi certifikáty o absolvování semináře. Vedením OBSE i Policejní akademie byly vzneseny další možné varianty úspěšně zahájené spolupráce, které budou projednány na našem resortu cestou Ministerstva vnitra Uzbekistánu a OBSE.

	vraník	mužské jméno	půda	První tajenka	úloha	vysoká umělecká škola	osobní zájmeno		volný alkaloid	Druhá tajenka	francouz- sky „s“	proud	ženské jméno	pevné spojení
rozkol								jodová tinktura						
cysty mazových žláz								tmavo- hnědý ženské jméno						
zvolna							pokosit legrace							
	česká řeka	osobní identifi- kační číslo	větná spojka chudozu- bý savec			mládenec český malif						po limitu	otvor ve zdi	vojenská jízda
bankrot					rozbřesk						výměšek těla			
velké žáby					snaživě dovedné						žlutohně- dé barvivo volební schránka			
desátá nejvyšší hora světa								chudé městské sady						
	škola	cikánka doslov						omluva štlhlá						
latinská předložka			pakostnice biblická postava				skrytě kasino						pokladna	topné medium
nachme- lené						šťulec tekutiny vniklé do půdy					značka kilopondu kurát ze Svejka			
představa					mimo budovu						tekutý odpad Třetí tajenka			
nadšení					doušky český zpěvák lidovek				doby teplá tkanina					
usvěd- čená								strnutí šije kyt						
chem. značka stříbra			poklopy materiál na zátky					pevnost sličnost					francouz- ský sochař	druh směnky
	rozepře	obaly komet barvivo na vlasy					druh koření rybářská potřeba						značka registrova- né tuny obleva	
v tenisu neroz- hodně						dravec černý pták								
jihoame- rický stát					monarcha vojenský útvar					hádky římsky 1500				
anglicky „jedna“				knír					střídat					
část zvě- rokruhu				pusa					moderní kalhoty					

V tajenkách jsou skryty tři tituly z řady detektivních románů anglické spisovatelky P. D. Jamesové

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. srpna 2008

Řešení z č. 6/2008 1. ZAVÍRACÍ HODINA 2. KAŽDÝ MUSÍ ZEMŘÍT

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Drahoslava Němcová, Praha; Petr Aulík, Kladno; Anna Čulíková, Kopřivnice.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Policista
8/2008
Křížovka
soutěžní kupon

Když bratři Chodurovi, nejstarší Martin, Robert a nejmladší Michal, zdědili po své babičce velkou vilu, byli velice spokojeni. Dvoupatrová stavba s novou střechou, okny a dvougaráží stála uprostřed zahrady s celkovou výměrou přes dva tisíce metrů čtverečních a v novém barevném kabátě jí nebylo možné přehlédnout.

Notář, který vyřizoval pozůstalost, bratrům vysvětlil, že se stali podílovými spoluvlastníky předmětné nemovitosti a že jejich podíly a také práva jsou stejná, že o hospodaření se společnou věcí rozhodují spoluvlastníci většinou počítanou podle velikosti podílů. Bratři tomu příliš velkou pozornost nevěnovali, radost ovlivnila jejich mysl a krátce poté se dohodli, že ve vile bude bydlet prostřední Robert a nejmladší Michal. Nejstarší Martin žil v družstevním bytě své ženy. Utekly tři roky a poklidné vody soužití tří bratrů se rozvířily. Zavinil to Martin. Zakoukal se do jiné, o mnoho let mladší ženy a jeho milostná avantýra nezůstala bez následků. Sedmačtyřicetiletý Martin a dvacetiletá Barbora čekali dítětko. S tím se nevyrovnala Martinova žena a ještě před ukončením rozvodového řízení ho z bytu vypokovala. Martin se přistěhoval k Báře, do domku, kde žili její rodiče, ale ve velmi krátké době se mu soužití s budoucí tchyní a tchánem přestalo líbit. Vzpomněl si na notářovo poučení o podílovém spoluvlastnictví a začal jednat. V prvé řadě přesvědčil Roberta, že jako nejstarší z bratrů má výsadní morální postavení a také právo ve vile bydlet. Samozřejmě, že na úkor nejmladšího.

„Tak to vždy bylo a bude,“ řekl a pozvali Michala. Neměli v úmyslu s ním vyjednávat, přesvědčovat ho, nebo ho dokonce o něco prosit. To rozhodně ne. Nejstarší Martin mu sdělil, že situace se v jeho rodině změnila, že chce bydlet ve vile, a že má na to právo.

„Jsem nejstarší, můj a Robertův podíl je dvoutřetinový a i kdybys byl proti, tak tě přehlasujeme. Nežlob se, ale tak to je. Musíš si najít něco jiného. Zákon je na naší straně. Vzpomeň si na to, co říkal notář.“

„Ale kam mám jít?“ bránil se Michal.

PRÁVO A SPRÁVEDLNOST

„A vůbec – nikam se stěhovat nebudu.“

Ten den se bratři do krve pohádali a pak už hádky, výhrůžky, a dokonce rvačky byly na denním pořádku. Vložily se do toho i Robertova a Michalova žena, atmosféra ve vile nebyla k životu.

Martin a Robert postupem doby nejmladšího Michala zatlačili do kouta. „Já vím, že právo je na vaší straně, ale vždyť to není spravedlivé. Nemůžete mě jen tak vyhodit na ulici, i když jsem nejmladší, jste přece moji bratři.“

„Právo a spravedlnost to nejde dohromady,“ zvyšoval Martin hlas. „Mě taky nebožka vyhodila z bytu a žádného pardo- nu jsem se nedovolal.“

Když Michal řekl své ženě, že se s bratry nedomluví, vycítila, že se vzdává, že už nemá dost sil, a převzala otež. „Dobře, obrátíme se na soud, ať ten rozhodne, jestli právo a spravedlnost opravdu nejsou dohromady.“

„Tak ty nás zeneš k soudu, bratříčku,“

slyšel Michal od Martina a Roberta. „Víš, že nemůžeš vyhrát, akorát chceš dělat ostudu, prát špinavé prádlo. Že ti není hanba, že se nestydíš. S tebou jsme skončili, jednou provždy.“

**Josef
KRATOCHVÍL**

**Ilustrace
Kristina POKORNÁ**

OTÁZKA:

Co myslíš, vážený čtenáři, bylo rozhodnutí přehlasovaného Michala obrátit se na soud:

1. jenom projevem vzdoru a zoufalství bez právního podkladu
2. mělo právní podklad zakotvený v zákoně

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. srpna 2008

Řešení z č. 6/2008 zní:

Problém řeší z. č. 94/1963 Sb., o rodině v § 98, odst.1) „Právo na výživné se nepromlčuje. Lze je však přiznat jen ode dne zahájení soudního řízení; u výživného pro nezletilé děti i za dobu nejdéle tří let zpět od tohoto dne. Správná je odpověď č. 1.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Martin Černý, Praha; František Brejcha, Praha; Antonín Zapletal, Ostrava.

Všem vylovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

„Klídek, mladistvím nalévám značně pod míru!“

Zdeněk BENEŠ

deset minut s

POLICISTA

Kupon č. 8/2008

VAVŘÍN KONÍM SLUŠÍ

Z nástupu účastníků závodu

Nejlepší jezdci a koně Policie ČR

V sobotu 14. června se uskutečnilo IX. Mistrovství Policie ČR v jízdě na koni. Tento zajímavý závod už má nemalou tradici: první jezdecký závod o putovní pohár policejního prezidenta se uskutečnil v roce 2000 v Humpolci, druhý ročník proběhl o dva roky později v Kolesích u Kladruhu nad Labem, další ročníky se konaly v krásném výcvikovém středisku služební hipologie v Brně. V roce 2007 převzala patronát pražská policejní správa a uspořádala závod v hipologickém centru na Trojském ostrově. Letos bylo hlavním pořadatelem okresní ředitelství Policie ČR ve Zlíně a závod se uskutečnil v pěkném prostředí westernové

farmy v Kostelanech na Kroměřížsku. Mistrovství mělo už tradičně mezinárodní účast; výsledky všech jezdců se tak započítávaly do „Grand prix policie ČR v jízdě na koni“.

Vlastní závod byl doplněn bohatým doprovodným programem pro veřejnost: ukázka indiánského ježdění, komunikace s koněm, kovbojská abeceda... Na přilehlé „indiánské louce“ se děti mohly svěřt na poníkovi, pro dospělé byl zase připraven let horkovzdušným balonem. Osobní přítomností závod podpořili mimo jiné náměstek policejního prezidenta pro uniformovanou policii plukovník Mgr. Ing. Ivan Bílek, ředitel Policie ČR správy Jihomoravského kraje plukovník Ing. Bedřich Koutný a v neposlední řadě hejtman Zlínského kraje Libor Lukáš.

Při úvodním slavnostním nástupu soutěžících na kolbišti byly předány pamětní plakety policejního prezidenta za spolupráci a rozvoj služební hipologie.

Letošního mistrovství se zúčastnilo 24 koní a jezdců. Samozřejmě soutěžili reprezentanti všech tří existujících oddělení jízdnicí Policie ČR z Prahy, Brna a Zlína, stejně jako zástupci městských policií z Pardubic a Ostravy. Mezinárodní účast byla zajímavá: po dvou jezdcích s koňmi reprezentovalo policejní sbory z Itálie, Německa a Slovenska. Letos poprvé přijali pozvání Rusové a vyslali jezdce s jezdky ze záahového pluku policie z Moskvy, pro velké dopravní náklady však bohužel bez koní. Ruští jezdci tak závodili na vypůjčených koních zlínského ředitelství Policie ČR.

Na všech 24 koní a jezdců čekaly soutěže ve dvou disciplínách. Tou první byl „kombinovaný parkur“ sestávající jednak z klasické skokové soutěže (s devíti překážkami výšky a šířky do 100 centimetrů), jednak ze speciálního policejního parkuru, v němž byly zařazeny a hodnotily se některé prvky výkonu koně a jezdce použitelné ve specifických podmínkách policejní služby na koni: reakce koně na střelbu a zvukové efekty, průjezd sníženým podhledem, přes můstek a přes sklopnou lávku, vytlačování, práce jezdce s obuškem aj. Zatímco policejní koně nejsou speciálně cvičeni pro parkurové skákání, právě v této druhé části první soutěže by se mělo ukázat, jak jsou koně a jezdci připraveni pro skutečnou službu. Druhou samostatně hodnocenou soutěží pak byl „kombinovaný parkur speciál“, sestávající z překážkové jízdy na koni, běhu jezdce na 60 metrů a jízdy jezdce na kole.

Pokud jde o sportovní výsledky, v prvním kole úvodní skokové soutěže si nejlepší

Policista s koněm se zajímavě vyjímá v exotickém prostředí westernového městečka

Práce jezdce s obuškem trochu připomíná kozácký útok

vedlo šest jezdců bez trestných bodů; ti zajeli parkur čistě a v časovém limitu. Pět z nich byli příslušníci a příslušnice Policie ČR a mezi nimi jediný zahraniční závodník, respektive závodnice. Npor. Viktorie Abramova ze zásahového pluku moskevské policie na vypůjčeném koni Barilyn podala skutečně vynikající výkon. Na druhém konci startovního pole se sešlo hned šest závodníků, kteří byli diskvalifikováni a ohodnoceni rovnou stovkou trestných bodů v důsledku dvojího odepření poslušnosti koně – mezi nimi kupodivu oba Italové a po jednom jezdcovi z Německa a Slovenska. V jednorázovém rozeskakování si vedl nejlépe nadstrážmistr Dalibor Břečka na koni Artemio ze zlínského ředitelství Policie ČR.

Břečkovi se však vedlo o něco hůř jak ve druhé polo-

Do kolbiště vjíždějí reprezentanti Německa

Už úvodní skokový parkur prokázal velké rozdíly v umění jezdců i koní

Kůň nehraje fotbal – tohle je ukázka z nácviku vytlačování osob

Oba ruští účastníci závodu vypadali na koních skutečně impozantně

vině prvního závodu, tak i ve druhém závodě a nakonec v celkovém hodnocení Grand prix Policie ČR v jízdě na koni obsadil až sedmé místo. V obou těchto soutěžích prokázali nejlepší připravenost nadstrážmistr Michal Slezák z brněnského oddílu Policie ČR a jeho kůň Boss, kteří se stali celkovými vítězi Grand prix. Druhá byla nstržm. Lucie Prokešová z Prahy na koni Calvaro před dalším reprezentantem Brna nstržm. Radkem Šejstalem s koněm Listr. Hned za nimi se na čtvrtém místě umístila první zahraniční účastnice npor. Viktorie Abramova, což je na cizím koni skutečně obdivuhodný výsledek. Šesté místo pak obsadil její krajan praporčík Roman Burov, rovněž na vypůjčeném koni Renoir. (Mezi ně se na páté místo vklínil strážník Petr Bucht z Městské policie Ostrava na koni Macarena.) Dalším zahraničním jezdcům a jezdčyním se už tolik nevedlo. Až dvanáctá byla nprap. Monika Viková s koněm Bruno ze Slovenska a šestnáctá lepší z dvojice německých závodníků, Claudia John na koni Quick Step.

Stejně pořadí na prvních třech místech výsledkové listiny jako v Grand prix tak bylo i na Mistrovství Policie České republiky v jízdě na koni pro rok 2008, kde nebyly hodnoceny výsledky zahraničních účastníků a strážníků městských policií. Nstržm. Michal Slezák tedy získal i putovní pohár policejního prezidenta.

„Takovéto soutěže jsou mimořádně prospěšné,“ řekl nám kapitán Ing. Karel Pospí-

šil z odboru kynologie a hipologie Policejního prezidia, „a to nejen pro srovnání výsledků výcviku našich oddělení jízdni policie, ale i v mezinárodním měřítku.“

Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK

DEN v Červené zahradě

Červená zahrada je pěkný sportovní areál v Boskovicích, kam se ve čtvrtek 19. června vypravily stovky lidí (a zejména pak dětí) z celého Blanenska i dalších přilehlých oblastí. Rozkřiklo se totiž, že se tu koná bohatý zábavný program Den s Policií České republiky – a tak se na jednom místě sešla opravdu bohatá návštěva. Podobné akce mají už svou tradici a tak jednak přicházejí stálí návštěvníci, na něž se pokaždé

Policisté v sedle krásných koní nejsou v ulicích k vidění zrovna denně – v Boskovicích si je bylo možno obhlédnout zblízka...

Kdeže loňské sněhy jsou! Lidé kdysi hlídkovým vozům říkali mlíkaři či páta bé, a leckdy i hůř. A dívky se o ně rozhodně nonšalantně neopíraly...(dole)

V horkém dni si policejní těžkooděnci v plné zbroji přijdou opravdu na své...

„nabalí“ mnoho dalších, kteří o věci zatím jen slyšeli a jdou to zkusit...

A program tentokrát byl opravdu bohatý a atraktivní. Lidé mohli shlédnout ukázkou z činnosti jízdní policie – i s vysvětlujícím komentářem k jednotlivým cvikům a jejich obtížnosti. Policejní kynologové předvedli ukázkou výcviku svých populárních čtvernohých pomocníků. Přichází se zatajeným dechem sledovali scénu, v níž si příslušníci zásahové jednotky poradili s osádkou ukradeného auta: jako ve filmu, ale úplně doopravdy!

Děti ocenily i možnost svést se – aspoň kousek! – na policejní motorce, sednout si za volant opravdového hlídkového vozu, anebo se vyfotit v opravdické policejní čepici. V areálu během dne dvakrát přistál i policejní vrtulník, do něhož se pak mohli zvědavci také podívat. Kupodivu, když odlétal byl doposud celý...

Pozoruhodným zpeřstřením programu bylo i předvedení policejního stříkače, který se užívá proti agesevním davům při nepovolených demonstracích – a pamětníci si připomněli časy minulé při pohledu na už historicky cenný hlídkový vůz Volha, jenž

kdysi odsloužil své v barvách Veřejné bezpečnosti.

Vedle řady útvarů policejních se v Boskovicích vytáhly i další složky Integrovaného záchranného systému, hasiči a zdravotničtí záchranáři. Zásah u realisticky inscenované dopravní nehody, při němž bylo třeba z vraku auta vyprostit zraněné, poskytnout jim první pomoc a připravit k převozu do nemocnice – to byl v podání odborníků opravdový koncert profesionality. Žel, dnes a denně procvičovaný na našich silnicích...

Velkému zájmu diváků se tím pádem těšil i simulátor nárazu, jenž předvádí názorně, co udělá s autem a lidmi uvnitř náraz do pevné překážky při rychlosti pouhých třicet kilometrů v hodině. Doprava a bezpečnost v ní byla ostatně tématem i řady soutěží: děti například řešily situaci na křižovatkách či vzpomínaly, jaké vybavení má cyklista mít na kole povinně. Na nejlepší čekaly drobné ceny.

A nevšedně bylo v Boskovicích pojata i občerstvení: zajišťovala ho totiž historická polní kuchyně klubu vojenských veteránů Boskovický sedmizubec.

Velký zájem byl také o ukázky pomůcek pro kriminalistickou práci

Zkrátka Den s Policií České republiky se v Boskovicích náramně vydařil. A závěrem se sluší vyzvednout, že se našlo i nemálo těch, kdož se – byť zatím nezávazně – přišli popat na podmínky vstupu do policejních řad. Protože ze včerejších dětí budou dospělí raz dva...

Stržm. Mgr. Iva ŠEBKOVÁ

Jaký táta, takový syn – aneb pro zbraně mají chlapi prostě od přírody slabost! V některých případech ovšem v tom ohledu zaskočí i maminka

Chytrý HONZA A TI OSTATNÍ

Den dětí v Českém Krumlově proběhl v termínu zcela tradičním, tedy 1. června – a kdo se chtěl zúčastnit, nemusel nikterak daleko. Celá ta sláva se odehrávala přímo v centru malebného středověkého města, v Pivovarských zahradách. Několik organizátorů se dohodlo na společné akci a dobrá věc se podařila: Dům dětí a mládeže, Vodní záchranná služba, Policie České republiky, Hasičský záchranný sbor, firma Pro-Sport a řada sponzorů, kteří různou měrou přispěli – to byli ti hlavní, díky nimž se děti z Českého Krumlova i dalekého okolí dobře pobavily.

by: takže Chytrý Honza či Vlíčí babička.

A protože z Pivovarských zahrad není daleko k řece, Vodní záchranná služba pro odrostlejší děti připravila i dobrodružnou plavbu po Vltavě, kde se na zastávkách střídalo, lezlo na most či slézalo zpátky do lodě po zavěšené síti. A k tomu všemu dětem i dospělým navíc znamenitě vyhrávala skupina Patrola, mezi jejímiž hudebníky nepochybují dva policisté. Prostě – Den dětí, jak když vyšije!

Nrap. Bc. Michaela PAVLÍČKOVÁ

Program byl skutečně bohatý: policisté z Obvodního oddělení Policie ČR v Horní Plané přijeli do Krumlova a předvedli zvidavým divákům svůj hlídkový vůz a další výstroj a výzbroj, s níž dnešní policista chodí do služby. Dopravní policisté zase předvedli vozidlo Skupiny dohledu nad silničním provozem, vybavené obávaným (a přitom, žel, tak málo respektovaným) radarem k měření rychlosti vozidel, i tak zvanou mobilní kancelář, která je vozidlem Skupiny dopravních nehod a slouží k jejich komplexnímu vyšetřování přímo na místě.

Policisté z Pořádkové jednotky vysvětlili návštěvníkům své úkoly, ukázali jim svou speciální výstroj – a nejodvážnější z diváků si mohli její některé součásti i osobně vyzkoušet.

V reálu zahrady potom „pořádkáři“ předvedli za velkého zájmu veřejnosti ukázkové zadržení nebezpečného pachatele.

Samozejmě, že nepochyběly kriminalistické technik, snímaly se o tisky prstů a vyprávěly zajímavé historky. Velkou atrakcí byl i psovod se svým služebním psem, jenž předvedl své dovednosti a nakonec ukázal, že gauněři to s ním nemají lehké. Což vyplynulo nepochybně i z ukázek sebeobrany, bez níž by se moderní policisté neobešli.

A nechyběly ani další atrakce: pohádková cesta pro nejmenší, v níž překvapily pohádky jaksi naru-

SAMURAJE se děti nebály

Kdo zavítal na Mezinárodní den dětí, v neděli 1. června, do Muzea Policie ČR, určitě nebyl zklamán počasím ani programem, který muzeum uspořádalo společně s Česko-japonskou společností, Českou federací Kendó a Spolkem evropských bojových umění SEBU. Návštěvníkům se jako první představil mistr japonského meče pan Kindži Nakagawa z provincie Kumamoto (přeloženo do češtiny – Země medvědů), který na dlážděném nádvoří s kašnou před muzeem předvedl ostří své katany na bambusu a na snopech slámy, které si za tímto účelem přivezl až z Japonska. Třísky lítaly na všechny strany, od čepele šlehaly blesky slunečních odlesků a mistr se přitom pohyboval s elegancí tanečníka z japonského divadla Kabuki. Po ukázkách sekcí testů a sestav cviků s mečem, se dostalo na diskusi s diváky, která nebrala konce, neboť přátelský přístup mistra Nakagawy a překlad paní Kučerové evo-koval další a další dotazy.

V jedenáct hodin převzala štafetu ukázek Česká federace Kendó. Nejen dětem se líbili soupeři v ochranných kuklách, kteří za jedovatých výkřiků do sebe nelitostně sekali bambusovými meči. Mrazivě v tomto horkém dopoledni působila ukáзка cvičení s mečem Iaidó v podání předních čs. reprezentantů. V pravé poledne, kdy sluncem rozpálená dlažba před muzeem sálala nejvíce, se do bojových pútek odvážně pustili místní evropských bojových umění z kladenského SEBU. Diváci mohli vidět boj holí, kyjem a také dvouručními meči,

stejně jako plejádou dalších chladných zbraní. Po této exhibici si každý mohl prohlédnout ve stojanech opřené meče, na kterých ještě byly krůpěje potu.

Poděkování patří všem, kteří se na takto rozsáhlém a pestrém mezinárodním programu podíleli. Rozzářené oči dětí, ale i dospělých svědčily o tom, že na letošní Mezinárodní den dětí, strávený v Muzeu Policie ČR budou rádi vzpomínat.

Text a foto Bohumil PLANKA

MARINA leží u Labe

Již tradičně vždy na svátek našich nejmenších se slavilo také v Ústí nad Labem. Den dětí pravidelně pořádá základní organizace Nezávislého odborového svazu Policie České republiky při Správě Severočeského kraje Ústí nad Labem ve spolupráci s FKSP, Poříčním oddělením, Zásahovou jednotkou, Skupinou služební kynologie SSvčk P ČR a Oblastním ředitelstvím cizinecké policie ČR.

V roce 2002 se pořádal první ročník v místě Poříčního oddělení v Brně u Ústí nad Labem na popud policistů tohoto oddělení. Takže šlo o akci s několika dětmi odborářů a policistů poříčního oddělení. Děti si opekle buřty a svezly se na policejních lodích. V dalších letech se dětský den rozrůstal a nabýval na oblíbenosti. Od počátku byly totiž na perfektní úrovni atrakce pro děti. Každý dětský účastník před zahájením dětského dne obdrží kartičku na krk s logem ročníku, znějící na jméno dítěte, a s vyznačenými atrakcemi, které na děti čekaly: projížďka lodí, kolo štěstí a malování na tričko – každé splnění disciplíny je na kartičce vyznačeno. Jaký div, že každý rok dětí přibývalo – a že organizátoři museli najít vhodnější místo s větší kapacitou.

A ty se jmenuješ jak?

Od loňského roku se Dětský den konává v Mezinárodním veřejném přístavu Marina Labe v Příšanech na Litoměřicku. Letos se ho zúčastnilo už 360 dětí, což je oproti prvnímu ročníku plný šestnásobek! Se změnou místa konání přišla i nová atrakce, a to jízda vláčkem do místa konání. Vlak je speciálně vypraven jen pro tento účel, dopoledne doveze děti s rodiči z Ústí nad Labem ze západního nádraží do nedalekých Velkých Žernosek a odpoledne jede zpět. Na financování dopravy do místa konání byly organizátory osloveni a podíleli se nemalou částkou sponzoři Autoslužby RENAULT Evžen Vodrážka a Autoservis Gerhard Horejsek. V letošním roce se k nim přidala i Zdravotní pojišťovna MV.

A co letos návštěvníky potěšilo? Děti soutěžily nejen v manuálních, ale i vědomostních disciplínách, jako byly lovení rybiček, zkouška zručnosti, házení míčků na terč, střelba vzduchovkou... Letos poprvé si děti zastřílely i na laserové střelnici. Dále se učily vázání uzlů, soutěžily ve znalostech rostlin a zvířat – a ty nejmenší poznávaly pohádkové postavičky. Každá splněná disciplína byla zaznamenána na kartičce, kterou dostal každý soutěžící a náležela mu také sladká odmě-

Projížďka na policejním hlídkovém motorovém člunu – opravdové dobrodružství...

na. Kromě soutěží si každý dětský oslavenec mohl malovat na tričko a za pomoci razítek si tak vyrobit originální módní kousek. Na kole štěstí si ještě vytočil nějaký dárek na památku. Z atrakcí nejlákavějších byla ovšem pro děti plavba na policejních člunech poříčního oddělení. Každoročně stávají nejdelší zástupy právě před touto atrakcí. Od loňského roku se projížďky konají i na lodích německých kolegů z Polizei Sachsen, kteří jsou na akci pozváni díky vedení odboru pořádkové policie. Letos představili loď Evropa.

Součástí programu byly také ukázky práce policejních psůvodů s jejich čtyřnohými kolegy a ukázky zbraní krajské Zásahové jednotky.

Během celého dne si pak mohly děti prohlédnout vozidla a techniku hasičů a také speciální vozidla cizinecké policie – termovizi a schengenbus. Den dětí u vody se tedy opět – už posedmé náramně vydařil.

Eva JAKLOVÁ,
Jarmila KRÍVKOVÁ
a Jaroslav PARÝZEK
Foto Václav ŠEBEK